Nicolas
BARREAU

Cafeneaua micilor miracole

roman

Editura Paralela 45

Într-o zi, Nelly descoperă într-o carte o propoziție enigmatică, și asta o face să ia o decizie de neimaginat pentru ea până atunci: pleacă la Veneția, pe urmele cărții. Dar pentru o cititoare pasionată, romantică, timidă și obișnuită doar cu rutina ei de pariziancă silitoare, călătoriile de acest fel pot avea consecințe nebănuite. În inima orașului află că iubirea nu e doar o legendă, iar o micuță cafenea poate ascunde mai multe secrete și miracole decât ar putea bănui cineva.

Nicolas Barreau, autor de bestselleruri internaționale, spune o poveste rafinată și nonconformistă, fermecându-și, ca de obicei, cititoarele care cred în iubire.

ISBN 978-973-47-2966-1

PREȚ cu TVA 35 LEI

Editura Paralela 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARREAU, NICOLAS
Cafeneaua micilor miracole / Nicolas Barreau ; trad. din lb. germană
de Monica Grigore. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-2966-1
I. Grigore, Monica (trad.)
821.112.2

Das Café der kleinen Wunder
Nicolas Barreau

www. edituraparalela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

Nicolas
BARREAU

Cafeneaua micilor miracole

roman

Traducere din limba germană de
Monica Grigore

Editura Paralela 45

„— Cred în finaluri fericite. Sunt singurele care mi se par logice.

— Credeți şi în basme?

— Mi se pare că toți avem nevoie din când în când de un strop de magie, nu?"

Peter Bogdanovich, *She's Funny That Way*

Prolog

Nelly adora să facă totul alene. Mergea în pas de plimbare chiar și când se grăbea și se gândea bine înainte de a lua o decizie. În acea zi de toamnă se plimba agale pe malul Senei și, privind coloanele de mașini care se scurgeau pe chei, oprite într-un cor de claxoane, îi trecu deodată prin minte că trebuie să se gândească la Paul Virilio și la teoria lui cu înghețarea vitezei.

Da, era o catastrofă, oamenii căutau întotdeauna să se depășească pe ei înșiși, iar graba tot mai mare din lume nu putea duce la nimic bun. Lucrarea ei de licență despre Virilio o condusese însă pe Nelly la Daniel Beauchamps, un lucru foarte bun. Lucra deja pentru profesorul de filosofie de unsprezece luni, trei săptămâni și cinci zile, și tot de atâta timp era îndrăgostită de el în secret.

Da, în mare secret. Uneori Nelly se convingea pe sine că perspectiva unei fericiri iminente este și mai frumoasă decât împlinirea ei. Căci, bineînțeles, avea să se împlinească într-o zi. Ce te-ar fi putut face mai fericită decât să te întinzi seara în pat sub cerul spuzit de posibilități și să te gândești la lucruri care *ar putea* să se întâmple?

Un zâmbet discret îi traversă fața, în timp ce strângea fără să-și dea seama cureaua genții. În acea dimineață Daniel Beauchamps îi dăduse de știre că vrea *să discute* ceva cu ea! Își imagina ea sau vocea profesorului sunase altfel?

Acel bărbat înalt, grijuliu, care șchiopăta ușor de piciorul drept (un accident de bicicletă în tinerețe) și care o prinsese imediat în mreje cu ochii lui strălucitori, de un albastru marin. N-avea să uite niciodată că, în prima ei zi de lucru, el venise mai devreme la Universitate ca s-o întâmpine. Cu exact un an înainte Nelly se prezentase punctuală la seminar și, spre uimirea ei, nu găsise pe nimeni în birourile Facultății de Filosofie. Numai în secretariat era o urmă de viață: o ceașcă singuratică de cafea cu lapte stătea aburindă pe un birou la care însă nu era așezată vreo persoană. Chiar și doamna Borel, căreia Nelly trebuia să-i dea raportul, se lăsa așteptată. Neștiind ce să facă, s-a plimbat puțin încolo și încoace pe hol și, în cele din urmă, a bătut la ușa lui Beauchamps. Chiar în momentul în care dădea să apese pe clanță, l-a văzut pe profesor. Se grăbea spre ea dinspre capătul holului, cu șchiopătatul lui inconfundabil.

— M-am gândit eu, i-a zis el, clipind prietenos din ochi peste ochelarii mari. Noua mea asistentă a venit deja, și nu e nimeni acolo s-o întâmpine.

Zâmbind, i-a întins mâna și apoi a deschis biroul, poftind-o înăuntru.

— Vă rog, domnișoară Delacourt, intrați! Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Colegii mei interpretează sfertul academic cu multă generozitate.

I-a tras un scaun lângă biroul încărcat, după care s-a așezat în fotoliul lui din piele.

— Ei, în fine. Bine ați venit în fundătura noastră îmbâcsită. Presimt că sosirea dumneavoastră nu poate decât să îmbunătățească lucrurile. Pot să vă ofer o cafea, înainte să apară doamna Borel? Presupun că o să mai dureze ceva...

Și i-a făcut cu ochiul.

A fost momentul în care Nelly și-a pierdut inima.

Nu că ar fi fost prima dată când și-a pierdut inima. În timpul facultății se mai întâmplase să-i placă de câte un coleg, dar de data asta era vorba de viața reală. Avea un serviciu *adevărat*. Iar profesorul Beauchamps era un bărbat *adevărat* – nu vreun student înamorat care se holba ca un ciudat la sânii ei ori nu știa prea bine ce-ar trebui să-i spună unei femei.

Ca fiică a unei librărese pasionate, care îi dădea drumul încă de când era în premergător printre rafturile încărcate ale librăriei din Quimper și era în stare să uite de copila liniștită (care trăgea din rafturi o carte după alta, adâncită în joaca ei), prinsă de lectura unui roman palpitant, Nelly iubea cărțile mai presus de orice. Iar ca fiică a unui inimos inginer constructor, care seara își lua micuța domnișoară pe genunchi, și care murise mult prea devreme – un accident nefericit, de care Nelly nu pomenea niciodată, îi răpise ambii părinți –, se îndrăgostise de acel bărbat mai în vârstă ca ea, dar nu bătrân, educat, dar nu îngâmfat, foarte deschis cu femeile (lucru pe care Nelly îl băgase de seamă cu un ghimpe de gelozie în suflet).

Din fericire, profesorul Beauchamps nu era un bărbat frumos. Nelly Delacourt nutrea o neîncredere profundă în bărbații frumoși. De obicei bărbații frumoși erau preocupați mai mult de ei înșiși, nu aveau în cap nimic altceva decât cum să-și facă viața mai ușoară. Cu mersul lui șchiopătat și cu nasul de boxer deasupra gurii cu buze subțiri, strânse tot timpul într-un efort de concentrare, Beauchamps putea fi sigur că n-o să ia vreun premiu de frumusețe, cu toate că ochii lui inteligenți și zâmbetul adorabil îl făceau pe acel bărbat, care ținea niște cursuri atât de interesante și atrăgătoare despre Paul Virilio și Jean Baudrillard, deosebit de atrăgător în ochii lui Nelly.

În următoarele săptămâni a făcut cercetări discrete despre mentorul ei, care avea la activ o căsătorie și un divorț. Se părea că locuiește fără vreo prietenă, în apropiere de Parc des Buttes Chaumont,

și, așa cum s-a dovedit, era un mare fan al lui Frank Sinatra. Era, totuși, ceva.

Nelly cunoștea toate melodiile lui Sinatra. Asta fiindcă în copilărie se ocupase de schimbarea discurilor din colecția tatălui ei. Era o favoare de care se bucura. Cu multă grijă, foarte concentrată, punea acul de safir pe placa din vinil negru, așa cum îi arătase tata, apoi asculta fâșâitul ușor, urmat de vocea catifelată a lui Frank Sinatra. Era ca un mic miracol care umplea casa, iar micuța domnișoară cu bucle castanii se ghemuia în fotoliul mare cu genunchii adunați la piept, urmărind cum plutesc prin sufragerie părinții, după acordurile melodiilor *Somethin' Stupid* și *Strangers in the Night*. Totul pe lume era în ordine, Nelly încă își mai amintea sentimentul de siguranță din fiecare după-amiază, când muzica și amurgul o învăluiau ca într-un cocon de mătase, iar ea se simțea atât de bine cum nu i se mai întâmplase niciodată mai apoi. Au mai rămas doar cântecele lui Sinatra și o dorință nedeslușită care o cuprindea atunci când le auzea.

Și iată că dăduse peste cineva care îl iubea pe Frank Sinatra la fel de mult ca ea! Uneori Nelly își imagina cum dansează cu profesorul pe acordurile melodiei *Somethin' Stupid* – cea mai dragă ei dintre toate. Și mai era ceva ce împărtășea cu Daniel Beauchamps. Frank Sinatra, filmele vechi cu Humphrey Bogart și Lauren Bacall, pasiunea pentru supa de pește cu sos de usturoi și ardei (sută la sută bretonă!) și tarta cu pere. Mai știa și că, la fel ca ea, prefera marea, nu munții, că îl prețuia pe pictorul spaniol Sorolla (când toată lumea vorbea numai și numai de impresioniștii francezi) și că odată, când încă nici nu se cunoșteau, el cumpărase din Galeria 21 din Place des Vosges o lucrare a lui Laurence Bost (Nelly avea doar catalogul artistei, și totuși, ce coincidență!). Că își bea cafeaua cu frișcă și exact o linguriță de zahăr. Alt lucru pe care-l aveau în comun. Și, bineînțeles, Paul Virilio! E adevărat că Nelly auzise pentru prima oară de

acest gânditor, a cărui privire critică asupra lumii postmoderne o aprecia din motive personale, într-o prelegere ținută de Beauchamps, însă chiar și asta îi părea un semn din partea sorții.

În ultimele luni Nelly alcătuise o foarte detaliată „Listă de potriviri". Când o studia, nu mai încăpea îndoială că ea și profesorul au fost făcuți unul pentru celălalt. La baza oricărei relații bune stau interesele și pasiunile asemănătoare – așa îi spunea bunica ei bretonă, iar Claire Delacourt avea o experiență nemaipomenită, din care Nelly se înfruptase din plin.

Nelly își trase mai sus pe umăr cureaua genții grele, care dădea întruna să-i cadă, și zâmbi amuzată. Cu siguranță profesorul Beauchamps ar fi fost surprins dacă rezervata lui asistentă i-ar fi vârât sub nas o „Listă de potriviri". Relația dintre ei era clară ca lumina zilei, ca acea zi strălucitoare de toamnă pariziană. Totuși, când avea să-și mărturisească profesorul iubirea? Acest bărbat înalt și îngrijit, atât de amabil cu ea încât îi dădea de fiecare dată idei pentru scenarii romantice (care, din nefericire, se desfășurau numai în minte), dar care nu depășise niciodată (nici măcar o dată!) limitele decenței, îi reținuse mâna o dată, după petrecerea de sfârșit de an, puțin mai mult decât i s-ar fi părut normal lui Nelly.

— Domnișoară Delacourt, purtați o rochie foarte drăguță, de-a dreptul fermecătoare. Vă stă bine când nu lucrați din greu, i-a zis el în timp ce se despărțeau în fața la Rosa Bonheur, un mic restaurant fermecător din Parc des Buttes Chaumont, unde îi invita Beauchamps la sfârșitul semestrului pe toți cei care participaseră la seminarul lui. Credeți-mă, nicio carte din lume nu merită să lași să treacă viața pe lângă tine. Ieșiți mai des, distrați-vă!

Nelly a râs, bucuroasă dar și stânjenită, sub frumoasele lampioane colorate care fuseseră atârnate printre copaci, alcătuind un decor perfect pentru o plimbare romantică nocturnă. Dar n-a fost destul

de inspirată ca să dea un răspuns isteț. „Asta e o invitație, domnule Beauchamps?" Sau ceva de genul.

Așa ar fi făcut Lauren Bacall, în timp ce i-ar fi permis provocatorului să-i aprindă țigara. Însă ea stătea acolo fără țigară, mută ca o oaie, și se ruga în gând să nu fie roșie la față. După care a spus:

— Dar munca mea mi se pare foarte interesantă, să știți...

„Dar munca mea mi se pare foarte interesantă!" Asta punea capăt oricărui miracol. Transforma totul în ceva de-a dreptul plictisitor. Mai lipseau doar ochelarii mari și negri de tocilară! Furioasă pe ea, Nelly se vedea ca pe o Scufiță Roșie care țopăie prin parcul întunecat.

Beauchamps o privea gânditor.

— Uneori chiar îmi doresc să știu ce se petrece în spatele acestor ochi frumoși, i-a zis el zâmbind.

— E secretul meu, a spus Nelly stânjenită.

Nici nu mai trebuie menționat că a luat cu ea acasă acea replică interesantă a profesorului, ca pe o comoară neprețuită, și multă vreme a întors-o pe toate părțile.

După care a continuat să facă ce știa ea mai bine: a lucrat mai mult decât toți ceilalți, a stat la birou mai mult decât toți ceilalți – abia au convins-o să-și ia vacanță – și a așteptat un semn, momentul decisiv. Cu speranța că o să devină indispensabilă și că o să vină momentul în care el să remarce că ea e tot timpul acolo. Rareori era mai fericită ca atunci când, la sfârșitul unei zile, după plecarea celorlalți, putea schimba câteva vorbe între patru ochi cu Daniel Beauchamps, care se întreba, tot mai neliniștit, dacă acea domnișoară drăguță și îngrozitor de conștiincioasă are și o viață particulară.

Spre deosebire de mulți oameni din zilele noastre, care nu se pot abține să dea buzna, Nelly Delacourt înțelegea acea artă pe care o numea „așteptare adecvată". Totuși, cele unsprezece luni, trei

săptămâni și cinci zile de dulce așteptare îi păreau până și ei suficient de rezonabile. Și în timp ce se plimba pe malul Senei, avea sentimentul că în acea zi lucrurile o să capete o altă întorsătură. Profesorul Beauchamps voia *să îi spună ceva* – Nelly simțea cum îi saltă inima de bucurie.

Era atât de adâncită în gânduri încât observă doar în ultimul moment mulțimea adunată pe Pont Neuf. Se auzeau strigăte de uimire, trecătorii întorceau capul, rămâneau o clipă suspendați ca într-un balon de aer, de parcă acolo sus tocmai se petrecea o minune.

Nelly își puse palma streașină și, mijind ochii, văzu și ea: un balon magnific plutea peste fluviu, strălucind în tonuri de roz și auriu sub soarele după-amiezii. Își croia tăcut și lent drum peste Paris.

Ce minunat trebuie să fie să navighezi așa prin înaltul cerului albastru, încet, ușor, detașat de tot. Nu e nevoie decât să întinzi un deget și atingi norii, ca o inimă îndrăgostită în gingașa ei călătorie! Preț de o fracțiune de secundă Nelly se văzu zburând acolo, sus. Apoi scutură din cap, străbătută de un fior.

— Eu n-aș putea, murmură ea, apoi urmări cu privirea balonul cu aer cald până când acesta dispăru, dincolo de orizont.

1

Partea bună, dacă e să crezi în semne, e că îți pot arăta o direcție pe năucitoarea hartă a vieții. Partea proastă a semnelor e că, atunci când nu ești în stare să o apuci în direcția arătată, rămâi, ca și mai înainte, cu propriile neajunsuri.

O ratase. Avusese cea mai mare ocazie și o ratase. Cinci zile cu profesorul Beauchamps, doar ei doi, de partea cealaltă a Atlanticului... Nelly dădu drumul unui oftat disperat. Se plimba clătinându-se pe străzile aglomerate din Quartier Latin. Perechi de îndrăgostiți, peste tot numai perechi de îndrăgostiți care se țineau de mână și intrau în cafenele sau restaurante, ori își aruncau priviri pline de subînțeles peste vreun pahar de vin roșu! Era îngrozitor! Nu mai putea să suporte! Și, ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, în capul străzii Rue Julien le Pauvre, nu departe de librăria *Shakespeare and Company*, un student american cânta la chitară cu mult foc o melodie dintr-ale lui Sinatra: *Come Fly with Me.*

Let's fly, let's fly away... Tânărul cu bucle blonde se legăna binedispus și îi zâmbi de departe lui Nelly. Când ea se apropie, el începu să încarce cuvintele cu toată patima de care era în stare. *Once I get you up there... I'll be holding you so near...* Blondul îi făcea conspirativ cu ochiul și însoțea cuvintele *up there* cu o unduire în cerc a șoldurilor. Nelly îi aruncă o privire amară și răutăcioasă, gândindu-se

preț de o clipă să tragă un șut cutiei chitarei, în care erau monede și bancnote.

— *It's such a lovely day*... cântă din răsputeri mai departe muzicantul, cu capul întors după frumoasa domnișoară cu trenci care, cu trunchiul țeapăn și părul fluturând, dispăru în părculețul de lângă librărie, unde se așeză pe o bancă.

O vreme Nelly nu făcu decât să se holbeze la pantofii ei bleumarin. Apoi murmură:

— Nu se poate așa ceva!

Cu o oră înainte, așezat la biroul lui, profesorul Beauchamps o anunțase zâmbitor că are o mică propunere pentru ea.

— Știu, a picat ca din senin, dar...

— Da? a zis Nelly, simțindu-și gura uscată.

— Mă întreb dacă nu ați avea chef să mergeți cu mine la Congresul de Filosofie de la New York. Sabine Marceau, cea care ar fi trebuie să meargă, a avut un accident stupid, nu mai poate veni. Printre altele e vorba și de Virilio și de noile tehnici de interactivitate instantanee, iar eu o să-mi susțin prelegerea „Unde mă aflu atunci când sunt peste tot". N-ar fi ceva chiar lipsit de interes pentru lucrarea dumneavoastră de masterat...

Ce păcat pentru Sabine Marceau, ce bine pentru ea! Nelly a trebuit să se stăpânească pentru a nu izbucni în urale. Mintea îi gonea înnebunită. Era momentul, ocazia pe care o așteptase atâta vreme.

— Dar e chiar... E chiar...

Se făcuse roșie de bucurie și voia să anunțe că acceptă bucuroasă, când, deodată, a simțit cum bucuria ei se destramă ca un balon de săpun.

Să mergi la New York înseamnă să *zbori* la New York. Cu siguranță profesorul Beauchamps nu se gândise la un voiaj cu nava Queen Mary. Iar să zboare era singurul lucru pe care Nelly nu avea de gând

să-l facă vreodată, indiferent de motiv. Nici măcar pentru Daniel Beauchamps n-ar fi fost în stare să pună piciorul într-un avion. De când se știa, Nelly suferea de o îngrozitoare teamă de zbor. Dintr-un motiv bine întemeiat (chiar dacă era greșit, după cum bine recunoștea chiar ea). Teama de zbor era un secret bine păzit, înrădăcinat în copilărie. Era, totuși, o teamă de care Nelly se rușina foarte tare. Nu-l recunoscuse niciodată – nici măcar în fața acelui bărbat minunat, pe care întotdeauna își dorise să îl impresioneze. Teama de zbor era ridicolă. *Ea* era ridicolă. În zilele noastre zborurile sunt line. Chiar și Paul Virilio, care a spus că inventarea zborului este același lucru cu inventarea prăbușirii (observație care îi plăcuse foarte mult!), traversa în zbor fără grijă o jumătate de lume ca să-și expună teoriile despre viteză și accidente. Da, chiar și bunica ei Claire, care a zburat prima oară la șaptezeci și cinci de ani, după moartea soțului, considera că e un mod minunat de a călători. „Tușești o dată și ești deja în Italia. Ah, Italia! Când mă gândesc cât de mult ne lua mie și bunicului tău să ajungem la Roma cu mașina..."

Chiar dacă provenea din departamentul breton Finistère, Claire iubea foarte mult sudul. Cum îi mai străluceau ochii când vorbea despre Ischia, Coasta Amalfitană, Napoli sau Veneția. În acele momente Nelly o vedea dintr-odată pe tânăra blondă în rochiță cu buline și pantofi cu toc pe care o descoperise în fotografiile vechi.

Nelly s-a așezat grămadă în scaunul din fața biroului profesorului și a început să-și răsucească inelul cu granate – o mură pe degetul mijlociu – primit de la bunica ei în ziua în care a împlinit douăzeci de ani. Claire, una dintre puținele persoane care știau de frica de zbor a nepoatei ei, i-l dăduse și îi spusese așa: „Îți doresc să găsești într-o zi un bărbat cu care să poți să zbori, copila mea."

Abia mai târziu descoperise Nelly cuvintele gravate pe inel – AMOR VINCIT OMNIA.

Dragostea învinge totul.

Se poate spune că dragostea învinge totul și te face să zbori, însă tot ce zboară poate să se și prăbușească. Așa se gândise Nelly atunci. Nu cunoștea încă teoria lui Paul Virilio. Totuși, vechiul inel cu granate din cutia cu bijuterii a bunicii era amuleta ei. Aproape niciodată nu-l lăsa de la mână.

Iar în acel moment stătea în fața profesorului, ale cărui cuvinte prietenoase ajungeau la ea ca prin niște dopuri de vată, și se simțea amețită doar la gândul că într-un zbor de la Paris la New York *nu ai pământul sub picioare preț de câteva ore.*

— Mă gândesc că se pot schimba rezervările, a lămurit-o prompt Beauchamps. Ei, ce ziceți, domnișoară Delacourt? Vă băgați? M-aș bucura...

— Ăă... da, a răspuns Nelly, răsfoind amărâtă prin agendă. Când ar trebui să fie asta?

— De miercuri în două săptămâni.

— A... uf... a făcut Nelly, răsfoind mai departe, cu capul plecat. Mă tem că... Deci, mă tem că nu se poate, din păcate, fiindcă... asta... din păcate nu se poate.

După care i-a expus profesorului o poveste încâlcită cu verișoara ei Jeanne, căreia, din nefericire, îi promisese să aibă grijă de cățelușă chiar în acea săptămână. Verișoara trebuia să facă o operație la genunchi („Meniscul, o chestie foarte neplăcută!"), și era foarte important ca micuța, gălăgioasa și iubita ei Loula să rămână pe mâini bune.

— Acum deja nu mai pot să dau înapoi, înțelegeți?

Nelly își auzea vocea urcând spre pragul isteriei. Și-a dres glasul și a încercat să găsească un ton normal:

— Din păcate, Loula e o cățelușă deosebită. Chihuahua – cunoașteți rasa? În orice caz, când nu-i place de cineva se poate

transforma într-o micuță bestie. Din fericire, de mine îi place. Așa că... nu pot, îmi pare foarte rău.

Nelly a oftat, și-a închis agenda și s-a uitat la profesor.

Nu tot ce povestise atât de grăbită era inventat: Jeanne Delacourt, verișoara mai mare cu șase ani a lui Nelly, se mutase la Paris cu ani în urmă și ținea, bine-sănătoasă, fără vreo problemă la genunchi, o cafenea în St. Germain – *Les amis de Jeanne* –, în care lui Nelly i-ar fi plăcut să-l ducă pe profesor. Specialitatea casei era o tartă de pere cu lavandă, extraordinar de delicioasă. („Perele sunt subapreciate", avea grijă Jeanne să spună când scotea din cuptor una dintre prăjiturile aromate.) În ce-o privește pe Loula, era o domnișorică veselă, care se băga neobosită în toate genţile care îi ieșeau în cale.

— Hmm... a făcut Beauchamps, îndreptându-și pentru o clipă privirea nedumerită spre asistenta lui, care era roșie la față și vizibil emoționată. După care a încercat să o împace: Era doar o idee, domnișoară Delacourt. Dacă nu vă convine, nu e nicio problemă. E timp, o să găsim pe cineva.

Profesorul s-a lăsat pe spate în scaun, și-a unit buricele degetelor de la cele două mâini și a zâmbit strâmb.

— Oricum, micuța bestie Loula are mare noroc cu o bonă așa de drăguță. Totuși, e păcat.

— Da, chiar păcat, a repetat Nelly amărâtă.

Clopotele de la Notre-Dame răsunau deasupra, iar Nelly, care stătea mai departe pe bancă, holbându-se la pantofi, se mai întrebă o dată cum poate cineva să poarte un nume atât de mare și, totuși, să fie ratat. Nelly, pe care de fapt o chema Eleonore, nu era deloc atât de puternică și neînfricată ca celebra Eleonora de Aquitania, după care o botezase mama ei (care citise în perioada sarcinii o

biografie a impresionantei regine). După cum ieşise la iveală foarte repede şi spre marea amărăciune a mamei, micuţa Eleonore era fricoasă şi delicată, nu curajoasă şi puternică, şi părea să n-aibă de gând să continue linia înfocatelor bretone din familia Delacourt. *Eleonore!* Cum putuse mama ei să-i facă una ca asta! Nelly lovi furioasă o pietricică. Îşi urâse dintotdeauna numele, încă de când îşi dăduse seama că nu se poate ridica la înălţimea lui. În timp ce verişorii ei zdraveni se aruncau în marea care spăla coasta bretonă, micuţa Eleonore fugea de valurile înspumate şi se ascundea printre dune. Dacă la masă cineva spunea un cuvânt nelalocul lui, micuţa se ridica şi se retrăgea în camera ei. În copilărie se lăsase afectată de toate nimicurile. Iar la treisprezece ani dăduse deoparte moştenirea maternă şi îşi spusese simplu: Nelly – o formă scurtă de la Eleonore.

Nelly îşi amintea foarte bine toate după-amiezile petrecute pe catifeaua albastră a canapelei jerpelite din bucătăria casei de piatră cu obloane bleu a bunicii, căreia îi povestea despre grijile ei mari şi mici ce îi îngreunau inima. Claire Delacourt o asculta răbdătoare, stând în picioare lângă cuptorul înalt încins cu cărbuni, şi făcea clătite cu cremă de ciocolată şi migdale, care umpleau bucătăria cu o aromă minunat de mângâietoare. Şi întotdeauna avea un sfat pentru nepoata ei, cea mai iubită dintre toţi nepoţii. „Copilă", îi zicea ea. (I-a spus aşa până când Nelly a trecut de douăzeci de ani şi deja nu mai era copilă.) „Copilă, trebuie să nu mai pui totul la suflet. Altfel o să-ţi fie foarte greu în viaţă." Şi o mângâia încurajator pe cap. „Nu mai fi o mimoză, Nelly. E mai bine să fii un trandafir!"

Nelly stătea pe bancă, îşi răsucea întruna inelul cu granate şi îşi dădea seama că o podideşte plânsul. Ce mult i-ar fi plăcut să fie un trandafir. Însă ea nu era Scarlett O'Hara. Era doar Nelly, care n-avea deloc curaj şi se temea să zboare. O lacrimă i se rostogoli

pe obraz și observă dintr-odată ceva alb în fața ochilor. Era un șervețel.

Clipi surprinsă. Muzicantul blond stătea în fața ei cu capul înclinat într-o parte și, sprijinit pe cutia chitarei, o privea compătimitor.

— *Why are you so blue, Mademoiselle?* O domnișuară așa de frumoasă nu trebuie așa tristă să fie, zise el făcând semn spre bancă. Pot să...?

Nelly luă șervețelul și dădu din cap. Sunt situații în viață când te poți lăsa alinată de un muzicant prietenos, asta e clar.

— *Well... what happened?* Ce s-a întâmplat? Mi-ați aruncat o privire atât de amărâtă când ați trecut pe la mine...

Împotriva voinței ei, Nelly începu să râdă.

— Pe lângă, îl corectă ea.

— Da, pe lângă, zise el râzând. Duamne, o clipă m-am temut că o să dați pieste cutia chitarei.

Își strâmbă comic fața și ochii îi sclipiră vesel.

— Poate am cântat așea prost că ați început să plângeți, nu?

Nelly se șterse la ochi și scutură din cap.

— *Well,* în orice caz, mă bucur că nu eu am făcut domnișuara să sufere.

Ar fi fost momentul potrivit să se ridice și să-și ia rămas-bun. Dar Nelly rămase pe bancă.

— Zburați? îl întrebă ea deodată, holbându-se mai departe la pantofi.

— Adică... cu... aaa... făcu el trecându-și mâna prin părul destul de lung. Cu avionul? *Sure...* Doar nu credeți că trec înot Atlanticul?

Zâmbi.

Nelly dădu de două ori din cap și se întoarse către el.

— Dar știți cât de *periculos* este?

Își coborâse vocea și îl privea cu ochii mari, ca pentru a-l face să înțeleagă. Inventarea avioanelor e și inventarea prăbușirilor.

— O! zise el ridicând din umeri, deloc impresionat. Viața toată e o chiestie periculoasă. *No risk, no fun!*

— Eu nu zbor. Nu am de gând să fac asta. Pentru nimic în lume!

El deveni dintr-odată atent.

— Și asta... v-a făcut acum nefericită, sau ce? întrebă el ridicând din sprâncene.

Cineva trebuie să-i fi spus că e bine să atașeze la fiecare propoziție în franceză „sau ce?", gândi Nelly, apoi se lăsă pe spătarul băncii și oftă adânc.

— Ar fi trebuit să merg la New York... dar am fost nevoită să refuz, înțelegeți? Fiindcă nu mă urc în avion. Iar acum sunt furioasă pe mine.

Și dădu iar cu vârful pantofului într-o pietricică.

— Ei, nu trebuie să vă enervați, domnișoară. *No worries!* Și, mai ales, ce să căutați la New York? Doar eu sunt aicia, glumi el.

Nelly nu avea chef să flirteze.

— Dar trebuia să merg cu cineva care îmi place foarte mult, înțelegeți?

— Și acest... *cineva*... știe că aveți teamă de zbor?

— Nu! zise Nelly privindu-l îngrozită. Nu trebuie să afle asta.

— *Oh... well...* făcu muzicantul, gândindu-se puțin. Simulator de zbor?

— Prea târziu, răspunse Nelly. Zborul e peste două săptămâni. După o pauză, continuă: Iar acum profesorul Beauchamps o să ia cu siguranță o altă colegă la congres, îi lămuri ea necăjită. Mi-ar fi plăcut așa de mult să merg cu el.

— Asta e trist, zise muzicantul și o strânse compătimitor de braț.

— Ironia sorţii, zise Nelly. În fond, Virilio însuşi a zis că avioanele sunt „nelocuri" şi toată viteza asta vehiculară şi extravehiculară la care sunt expuşi în permanenţă oamenii nu duce decât la propria amplificare.

— Aşaa...

Muzicantul nu înţelesese niciun cuvânt.

— Şi Virilio ăsta... Sunteţi şi de el interesată, sau ce?

— Nu.

Nelly se gândi puţin.

— Vreau să zic... în orice caz, nu ca bărbat.

— Ci ca prieten? încercă mai departe muzicantul. Ca în *Harry şi Sally*?

Nelly oftă.

— Ei, nu-l cunosc personal. Dacă l-aş fi cunoscut personal, poate că am fi fost prieteni. Cu siguranţă nu ca în *Harry şi Sally*. Virilio e pur şi simplu un tip ale cărui teorii îmi plac, înţelegeţi? E un dromolog.

— Dromo... ce?

Nelly se rezemă de spătarul băncii şi îşi lăsă privirea visătoare să se plimbe peste turnurile catedralei Notre-Dame, care se înălţa ca o fortăreaţă imperturbabilă pe cerul fără nori.

— Dromolog, repetă ea.

— Oau! Sună foarte bine. Şi ce face un dromolog?

— Se ocupă de viteză şi de influenţa ei asupra speciei omeneşti.

— Super! zise muzicantul.

Se scărpină în barba blondă, nerasă de trei zile. Părea că gândeşte intens.

— Aşa... De dromologi chear n-am mai auzit. Sunt mulţi în Franţa?

O spusese ca şi cum ar fi enumerat vreo specie de dinozaur de pe lista neagră şi lui Nelly îi veni să râdă.

— Nu, foarte probabil că nu. Nu e o meserie, ci mai degrabă o perspectivă asupra vieții. Paul Virilio e un filosof francez însemnat și un critic al mass-mediei. Se poate spune că a cam fondat domeniul dromologiei. De asta se consideră dromolog.

— Înțeles, zise americanul.

Era clar că minte. Își țuguie buzele și dădu din cap de două ori, apoi se hotărî să continue.

— Dar ce legătură au tuate astea cu profesorul cu care vreți să zburați la New York? Și... vine și dromologul, sau ce?

Nelly gemu în sinea ei. Făcuse o greșeală că se lăsase atrasă în conversație de către americanul necunoscător, care se pricepea la filosofie ca la pilotatul unui avion. Un moment de slăbiciune. Greșeala ei – să se încurce cu un străin.

Se ridică de pe bancă și dădu din mână.

— Ei, s-o lăsăm baltă! E prea complicat. Nu vă mai plictisesc, ar fi mai bine să plec.

Își strânse trenciul pe trup.

— Nu, nu-i nevoie!

Se ridică și el în grabă și aruncă o privire spre Notre-Dame, de la cei doi metri ai lui.

— Mi se pare interesant, sau ce?! Vă rog, mai povestiți mult!

— Dar nu vă cunosc.

— Mă numesc Sean, zise el cu un zâmbet dezarmant. Și ador poveștile complicate. Știți cum se zice la noi în Maine?

Nelly scutură din cap.

— Nu. Cum se spune în Maine?

— Câtă vreme trăiești, nimic nu-i simplu. *Life is trouble. Only death is not, you know.*

Sean își ridică pe umăr cutia chitarei și îi întinse un braț puternic.

— Haideți, acum mergem să biem ceva.

Zâmbi când o văzu că ezită.

— Ei, hai! În Maine spunem şi că bărbatul nu trebuie să o lase singură pe femeia nefericită. Mai întâi o face să râdă iar.

Nelly îşi muşcă buzele.

— Foarte înţelept! Fac pariu că asta v-a venit acum...

2

Un sfert de oră mai târziu stăteau la *Les amis de Jeanne*. Fără să stea prea mult pe gânduri, Nelly își condusese proaspăta cunoștință pe străduțele întortocheate și agitate din Quartier Latin, până la cafeneaua verișoarei ei, nu cu mult mai mare decât o sufragerie, aflată pe o străduță care dădea în Rue de Buci. Jeanne stătea înapoia barului de lemn care sclipea în penumbră, plăcut surprinsă de faptul că micuța ei verișoară și un bărbat de doi metri veniseră la ea și se așezaseră la o măsuță într-un colț.

— *Mon Dieu!* De unde l-ai pescuit pe tip? îi zise ea lui Nelly în timp ce Sean studia vitrina cu prăjituri și aperitive. Aș zice că e o schimbare interesantă.

— Nu, el m-a pescuit pe mine, o contră cu asprime Nelly, aruncând o privire neliniștită în direcția vitrinei. Și nu mai țipa, Jeanne, te rog!

Jeanne pregăti netulburată două cești mari de cafea cu frișcă și le duse la măsuța rotundă.

— Ei, abia dac-am șoptit.

— Tu *nu poți* să șoptești.

— Ah, mulțumesc, rafinată domnișoară!

Jeanne îi zâmbi și își prinse la loc o șuviță de păr blond în cocul lejer, strâns cu un elastic.

Spre deosebire de Nelly, Jeanne era o femeie înaltă care nu avea nicio problemă cu bărbații care arată bine. Nu-i trecuse niciodată prin cap să refuze un bărbat doar pentru că arată bine. Ba chiar dimpotrivă. Pentru ea un bărbat trebuia să aibă peste un metru optzeci. „Sunt înaltă, iubito, n-are sens să mă încurc cu pitici, îi las Albei ca Zăpada. Și oricum, ce-i aia că arată *prea* bine? Ce-i cu prostia asta, Nelly? Nu există „*prea* bine", așa cum nu există „*prea* bogat", „*prea* sănătos" sau „*prea* delicios".

Criteriile lui Jeanne erau destul de clare. La fiecare petrecere, cu paharul plin de șampanie, se îndrepta spre cel mai arătos bărbat și se distra cât putea de mult. Părerea verișoarei mai tinere despre asta i se părea mai mult decât ciudată. „Ești plină de prejudecăți, scumpo, știai?" zicea ea când venea vorba despre bărbați. „De ce să te legi de un chel urât dacă poți să găsești un Adonis?"

„Nu m-am legat niciodată de un chel urât", o înfrunta iritată Nelly. „Dar de ce ți-ai dori un prostănac dacă poți avea un bărbat deștept? Nu cumva ți-e frică de bărbații inteligenți?" „Da' de unde! Chestiile astea nu se exclud." Jeanne credea cu tărie că *toți* bărbații sunt inteligenți, chiar și cei cu ochi strălucitori, nas drept, bărbie pronunțată, păr bogat și corp atletic. „Vezi tu, Nelly, eu am o cu totul altă teorie." Și ochii ei verzi, ca de pisică, scânteiau. „A, da?" „Nu ai încredere în bărbații care arată bine atunci când nu ai încredere în tine, *c'est tout*!" „O, ce m-aș face eu fără filosofia ta de bucătărie?" „Și eu mă mai întreb asta din când în când."

Chiar și atunci când părerile lor despre bărbați se băteau cap în cap, în adâncul inimii ei Nelly se bucura că găsește întotdeauna un loc de refugiu la verișoara ei cu picioarele pe pământ, pe care o cunoștea încă de la grădiniță. Jeanne îi oferea o bucățică de acasă – în mijlocul imensului Paris –, iar Nelly venea întotdeauna cu mare plăcere în cafeneaua cochetă, și asta nu doar pentru delicioasa tartă cu

pere preparată după rețeta bunicii, care le-o făcea în fiecare duminică atunci când erau mici.

Vizita la Jeanne era întotdeauna optimistă, niciodată nu puteai s-o clintești. Nelly găsea că e liniștitor să cunoști pe cineva care, chiar dacă s-ar fi cutremurat lumea, ar fi rămas ca o stâncă în valuri.

Chiar dacă în acel moment ar fi fost mai bine pentru ea dacă Jeanne, în șorțul ei lung verde-închis, n-ar fi prins rădăcini lângă măsuță în așteptarea americanului, care întorsese spatele vitrinei și venea spre ele.

— V-ați hotărât, domnule? întrebă Jeanne uitându-se la american, care încerca să-și găsească o poziție cât de cât confortabilă pe scaunul de bistro.

— Bucătărioara dumneavoastră pare să aibă lucruri așea gustoase, e greu să iei o decizie, izbucni Sean. Dar mă gândeam... să iau o tartă cu pare... *Pare?* Nu, cum se zice... Tartă cu păruri. Așa ceva n-am mai dat la gât niciodată.

Cele două verișoare se uitară una la cealaltă și izbucniră în râs.

— Atunci cu siguranță trebuie să dați una pe gât, domnule, tartele cu pere și lavandă sunt specialitatea mea. O alegere bună!

Jeanne zâmbea mulțumită, iar Nelly știa deja ce urmează.

— Întotdeauna spun că perele sunt subapreciate.

Nelly își dădu ochii peste cap.

— Apropo, eu sunt Jeanne, dar sunt sigură că verișoara mea v-a povestit despre mine, îl lămuri ea când, după câteva clipe, se întoarse la masă cu două bucăți generoase de tartă cu pere.

— O, da... *da*! zise Sean zâmbindu-i blondei proprietare a cafenelei care veghea deasupra lui ca un far verde-închis, și se căzni din răsputeri să găsească o replică drăguță. Nu s-ar zice că sunteți verișoare, zise el pe un ton glumeț.

Nelly băgă furculița în stratul moale de pere, care se întindea auriu peste smântână. Orice persoană care nu avea orbul găinilor putea să-și dea seama că ea și Jeanne nu seamănă mai deloc.

— S-ar zice că sunteți surori! zise el și începu să râdă.

Nelly se înecă.

— Toate femeile bretone sunt la fel de frumuase? Atunci trebuie să mă grăbesc într-acolo!

Sean râdea. Jeanne râdea. Nelly se uita la ei şi îşi mesteca mai departe prăjitura.

— Nu toate, răspunse Jeanne până la urmă şi îi aruncă lui Nelly o privire care voia să spună că americanul i se pare foarte haios. Aşa că puteți rămâne liniştit în Paris.

Aşeză mai bine farfuria lui Sean şi ceştile de cafea pe tăblia de marmură, așa încât toate să fie la locul lor. Apoi se întoarse spre Nelly:

— Nu vrei să mi-l prezinți pe noul tău prieten?

Nelly înghiți bucata de tartă, dar înainte să reuşească să deschidă gura americanul țâşni în picioare, mişcând măsuța şi făcând să tremure ceștile albe cu guler verde-închis.

— A, scuze, scuze! făcu el. Ce nepoliticos din partea mea. Trebuia să mă gândesc de mult la asta. Sunt Sean. Sean O'Malley.

— Jean? zise Jeanne râzând. Atunci ne numim la fel.

— Nu îl cheamă Jean, ci *Sean*, interveni Nelly, găsind de cuviință ca verișoara ei, care tindea să atragă asupra ei toată atenția, ar putea foarte bine să dispară după tejgheaua ei.

— Da, Sean, aprobă americanul, şi din nou numele răsună ca un fel de „Jean". Sunt din Maine, dar familia mea provine *from Ireland.* Verişoara dumneavuastră şi cu mine ne-am cunoscut pe banca din parc. Era destul de amă...

Tăcu, uimit, fiindcă primise un ghiont pe sub masă, provenit fără îndoială de la o pereche de pantofi albaştri cu vârf ascuțit.

— Sean e interesat de Paul Virilio, se grăbi Nelly să explice.

Trebuia să-l împiedice cu orice preț pe bărbatul din Maine, cu stilul lui nonșalant, să mai dezvăluie și alte lucruri de care ar fi fost mai bine ca Jeanne să nu știe. De pildă, Jeanne Delacourt n-avea nici cea mai mică idee că micuța ei verișoară nutrește pe furiș sentimente deosebite pentru profesorul ei. Și așa trebuia să rămână, până când avea să se petreacă ceva care să poată înăbuși în fașă orice remarcă nelalocul ei. De fapt, numele Daniel Beauchamps apăruse de multe ori în discuție – lucru inevitabil atunci când ești atrasă de cineva, și, în fond, lucra pentru el –, dar explicase foarte clar că profesorul ei n-a intrat niciodată în topul celor mai sexy bărbați în viață. Se întâlniseră o singură dată, întâmplător, când Jeanne venise s-o ia de la Sorbona pe verișoara ei, într-o seară. Dar, așa cum era de așteptat, cu manierele lui adorabile, Beauchamps nu produsese nicio impresie memorabilă asupra lui Jeanne. „Pare oarecum trecut de treizeci și cinci, nu ți se pare?" fusese singurul ei comentariu, în timp ce, după scurta întâlnire, coborau împreună treptele Universității. „Șchiopătatul e pe bune?"

N-avea sens să-i explice prozaicei Jeanne de ce e Daniel Beauchamps atât de neobișnuit – chiar și cu mersul lui legănat, pe care Nelly nu l-ar fi numit niciodată „șchiopătat".

— Virilio?

Nelly văzu sprâncenele verișoarei sale țâșnind întrebătoare în sus. Apoi păru că Jeanne își amintește că a mai auzit acel nume. În fond, luni de zile, în timp ce-și scria lucrarea, Nelly nu mai vorbise despre nimic altceva.

— Aa... *Virilio*! Da, verișoara mea se ocupă de lucruri înfiorător de inteligente – dintotdeauna a fost inteligenta familiei. Și tu studiezi filosofia, Jean?

Sean ridică mâinile.

— O... nu, nu! o asigură el. Doar pare interesantă pentru mine. Eu am luat deja masterul în *engineering*, dar acum fac *break* și călătoriesc puțin prin Europa, cu chitara. Nu cânt chiar rău, sau ce?

Bătu cu palma în cutia chitarei, pe care o așezase lângă scaunul lui, și îi făcu cu ochiul lui Nelly.

— Dar sunt întotdeauna interesat să mă... Cum se zice? Să lărgesc un orizont.

— Ei bine, atunci nu trebuie să te deranjezi să mergi mai departe, zise Jeanne râzând.

Nelly își dădu imediat seama ce se petrece în mintea verișoarei: un bărbat înalt, care arată bine și nu numai că vorbește franceza destul de bine și și-a terminat studiile de inginerie, dar se mai ocupă și de muzică, fiind interesat de filosofie și de cutreieratul lumii.

„Pe legea mea!" părea să spună privirea lui Jeanne, și, în sfârșit, o apucă spre bucătărie, lăsându-i singuri pe Nelly și Sean.

Sean mâncă o bucată de tartă cu pere și luă o gură de cafea din ceașca mare. Apoi se aplecă înainte, își coborî vocea și o țintui pe Nelly cu o privire plină de speranță:

— Așea... Acum, că verișoara nu mai aude spre noi, poți să-mi spui totul despre dromologie.

Îi făcu cu ochiul.

— Deci... Care era povestea complicată dintre Virilio ăsta, profesorul zburător și tine?

3

De când se ştia, Nelly era o fricoasă. Îi era teamă că e cineva ascuns după draperie şi vrea să-i facă rău, îi era teamă de întuneric, i se făcea frică dacă cineva întârzia, se temea să nu fie părăsită, se temea să nu greşească tema, îi era frică de spărgători, se temea să nu rămână blocată în lift, se temea că-şi deschide prea mult sufletul, se temea că rămâne fără bani, îi era groază când suna telefonul noaptea, credea că cineva a păţit ceva ori că a fost înghiţit careva de un val uriaş, în general se temea că o să se întâmple ceva îngrozitor.

În viaţă nu e loc pentru nimic sigur, nimeni nu poate avea încredere deplină în sine. Nelly îşi dăduse seama foarte devreme că oamenii, cu visurile şi dorinţele lor cele mai arzătoare, se deplasează pe o gheaţă foarte subţire. Chiar şi cele mai frumoase, cele mai miraculoase şi mai măreţe momente puteau – dintr-odată, fără vreun avertisment – să ducă la consecinţe fatale.

Trebuia să rămâi întotdeauna la pândă, să nu te încrezi în nimic, pentru că, de fapt, se întâmpla aşa: câtă vreme stai la fereastră şi te uiţi afară, nu se întâmplă nimic; însă e suficient un moment în care nu se întâmplă nimic şi te întorci cu spatele, că deodată se petrec o mulţime de lucruri.

Ca odinioară, când, la opt ani, le făcuse cu mâna părinţilor: luaseră două geamantane şi se urcaseră amândoi în maşină, plini de

speranță, pornind către o insulă al cărei nume părea de basm. O in-
sulă unde, îi povestise mama micuței, mirosea peste tot a nucșoar
iar pe plajă se înălțau palmieri, dincolo de care se întindea o ma
cu totul diferită de apele verzi-albăstrui ale Atlanticului. Lumină
căldură, nuanțe blânde de turcoaz și o apă atât de limpede încât pu
teai vedea peștișorii colorați cum ți se învârt printre picioare, ca ni
te curcubeie fluorescente.

Zanzibar.

Mama ei visase dintotdeauna să ajungă pe acea insulă, iar Nelly o văzuse rareori atât de încântată și de fericită ca în acea dimineață. „Pe legea mea, chiar pornim spre Zanzibar! Oare e adevărat?" a zis ea când s-a urcat în Citroënul albăstrui, și s-a mai întors o dată către Nelly, care stătea la fereastră și le făcea nerăbdătoare cu mâna.

Și totuși, până la urmă nu au mai zburat spre Zanzibar. Nelly nu avea să mai vadă vreodată Citroënul albăstrui. Și nici pe părinții ei.

Și toate astea s-au întâmplat în timp ce ea nu era atentă. Poate că ar fi trebuit să stea mai mult la fereastră. Până când mașina ar fi dispărut pe drumul drept care pornea de lângă casă. Poate că ar fi trebuit să-i acompanieze cu gândul. În loc de asta, Nelly s-a repezit pe scări. Abia aștepta să probeze împreună cu prietena ei Camille leagănul în formă de bărcuță montat de tatăl ei chiar în acea dimineață. Ea nu a fost atentă, iar părinții ei nu au ajuns nici măcar până la Paris. În drum spre aeroport le-a ieșit în cale un șofer de camion epuizat, care a intrat pe contrasens. Camionul imens a comprimat mașina albăstruie, transformând-o într-una de jucărie.

Din ziua dezastrului, cuvântul „zbor" are pentru Nelly gustul îngrozitor al pericolului și al morții. Lumea s-a schimbat de pe o zi pe alta fără posibilitate de întoarcere, lăsând în urmă o fetiță de opt ani traumatizată, care, în modul ei ciudat, era convinsă că toată nefericirea pornise de la faptul că părinții ei au vrut să călătorească cu un

avion. Avionul nu se prăbuşise, însă domnul şi doamna Delacourt nu ajunseseră să pună piciorul în aeronavă. Logica infantilă produce adesea nişte muguri ciudaţi, care te însoţesc toată viaţa.

Ani mai târziu, când Nelly şi-a dat seama că moartea tragică a părinţilor ei nu a fost cauzată în niciun caz de un accident de avion, numai ideea de a se urca într-un avion îi declanşa panica. Claire, care după moartea părinţilor luase fata sub aripa ei protectoare, putea să-i explice cât dorea că nişte sinapse îi joacă feste şi că ar fi mult mai logic să refuze să conducă (lucru pe care oricum nu-l făcea). Putea să vină Jeanne cu oricâte statistici care arătau că zborul e cel mai sigur mod de transport – Nelly nu putea fi convinsă. Dintre toate fricile ei, cea de zbor era, cu siguranţă, cea mai mare. Iar cu timpul frica asta devenise o atitudine generală, pe care însă Nelly nu o recunoştea deschis, căci se ruşina de teama ei de zbor şi de întrebările celorlalţi: toate astea nu ar fi făcut decât să o conducă invariabil înapoi la cea mai mare catastrofă din viaţa ei. Dar ea se încăpăţâna să considere superior principiul ei de a nu zbura niciodată, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un grup restrâns, al celor care ştiu să stea deoparte de barbarismul contemporan. Considera că înghesuirea oamenilor într-un spaţiu minuscul dintr-un soi de cutie zburătoare e sub demnitatea umană, la fel ca şi zborul în sine. De ce oare, dintre toate lucrurile de pe lume, omul ar trebui să renunţe de bunăvoie tocmai la pământul ferm de sub picioare? Când călătorea, Nelly făcea ca Marco Polo – mergea doar pe apă şi pe uscat. Pur şi simplu oamenii nu sunt făcuţi pentru zbor, aşa cum oricine şi-ar putea da seama din simpla observaţie că nu s-au născut cu aripi, ci cu braţe. Cu braţe care, faţă de aripi, au unicul avantaj că îţi permit să îmbrăţişezi pe cineva, lucru pe care nu-l putem vedea la păsări.

Fără să-şi dea prea bine seama de asta, Nelly făcuse din necesitate o virtute. Nu povestea nimănui nici cel mai mic amănunt despre

marea nenorocire care îi umbrise viața ca un nor negru. Spunea cel mult că părinții ei au murit prea devreme și că a fost crescută de bunica, iar, dacă cineva se arăta suficient de insensibil ca să ceară amănunte, îi arunca o privire lungă cu ochii ei cenușii ca ploaia și-i spunea că nu vrea să vorbească despre asta. Existau doar două persoane care știau despre frica ei de zbor: bunica Claire și verișoara Jeanne.

Când a împlinit optsprezece ani și a plecat să studieze la Paris (s-a înscris la italiană și la filosofie), Nelly a descoperit cu bucurie și satisfacție că există un filosof francez care privea – într-un alt context, e drept – cu ochi critic zborul cu avionul. Era Paul Virilio, iar teoria lui despre „înghețul dromologic" i-a devenit imediat cât se poate de limpede.

Încă își mai amintea stupefianta afirmație cu care își începea profesorul Daniel Beauchamps prelegerea despre Paul Virilio: „Viteza luminii este de neatins."

Nelly era pe-atunci în al patrulea semestru și absorbea toate informațiile, asemenea unui burete. Aristotel, Rousseau, Kant, Voltaire, Descartes, Kierkegaard și Sartre – cu toții încercaseră să pătrundă sensul vieții, însă ce a învățat din prelegerea profesorului avea legătură cu ea, personal. A găsit în Virilio un om care privea lucrurile la fel ca ea, care în teoria lui despre viteză și accidente critica dur graba tot mai mare a lumii. Cel mai bun lucru era însă acela că pentru Virilio avioanele erau „nelocuri" în care oamenii nu mai puteau fi „puși într-un loc", așa că își pierdeau orientarea. Tot el făcuse și minunata afirmație că inventarea avionului este totuna cu inventarea prăbușirii. Nelly a fost în al nouălea cer când Daniel Beauchamps a citat respectiva afirmație a filosofului!

Oamenii sunt ființe ale spațiului și timpului, care într-o lume tot mai grăbită sunt tot mai pierduți în spațiu, aspect pe care Virilio îl considera un pericol pentru omenire, fiindcă în acest fel se pierde

legătura cu pământul. Oamenii au nevoie de un loc concret în care să se stabilească, așa cum face copacul când își întinde rădăcinile în pământ ca să rămână în viață.

Nelly dădea din cap întruna și nu reușea să scrie suficient de repede pentru a nota în caiet toate acele cuvinte înțelepte. Era vrăjită de buzele profesorului, care vorbea despre „înghețul dromologic". Cuvântul „dromologie" părea să-i aparțină chiar lui Virilio, care combinase termenii grecești *dromos* („pistă") și *logos* („știință"). Prin asta desemna considerațiile științifice asupra vitezei, a originii ei și a influenței asupra oamenilor.

Virilio a spus că, la origine, oamenii s-au mișcat într-un ritm natural. Că atunci lumea era încă în ordine. Însă, odată cu inventarea mașinii cu aburi și cu revoluționarea transportului, oamenii au început să se depășească pe ei înșiși, ajungând chiar până la viteza luminii, care în era comunicării digitale permitea transmiterea instantanee a mesajelor și informațiilor, o viteză pe care oamenii nu o puteau însă atinge. Unde se găsește omul, dacă e în diferite locuri în același timp? Identitatea locală se pierde tot mai mult și mai mult, iar în locul unor puncte geografice autentice rămân timpul și viteza cu care spațiul e traversat. Însă omul nu-și poate găsi locul în timp și în viteză, așa că se ajunge forțat la înstrăinare și „dezlegarea de realitate". Omul a ajuns din actor mișcător prin propriile mijloace, care își cunoștea bine pașii, un teleactor, care până la urmă nu se mai găsește într-un mijloc de transport rapid, cum ar fi avionul, ci mai degrabă într-un corp virtual, în care se deplasează fără a se mișca. Un călător care nu pleacă în călătorie, un trecător care nu trece.

Iar cu adevărat uimitor și demn de remarcat era următorul lucru: cu cât structura spațiu-timp, în care oamenii au trăit de milenii, se înclină mai mult în favoarea timpului, cu atât lumea din jur se mișcă mai repede, cu atât mai puțin inteligibil devine totul și cu atât

mai statici devin oamenii. Cu ajutorul automobilului omul a devenit mai mobil decât oricând, şi totuşi „stă“ în ambuteiaj; trimite mesaje în America cu viteza luminii şi rămâne pentru asta în faţa calculatorului, în loc să îşi vadă vecinul din capătul străzii; stă în avion cu genunchii strânşi şi abia poate mişca în timp ce străbate spaţiul într-o viteză nebunească, dezlegându-se astfel de realitate şi de lume.

La un moment dat – a spus Beauchamps în încheierea strălucitei lui prelegeri –, după secole de progres şi viteză, omul o să regreseze şi o să rămână nemişcat, holbându-se la licărul ecranelor, mişcându-se doar prin simulare şi fiind exilat din propriul corp. Iar acesta e paradoxul final al întregii poveşti – „îngheţul nebunesc“.

După acea prelegere lui Nelly i-a devenit foarte clar că o să-şi facă lucrarea de licenţă pe temele lui Virilio. Era, ca să zicem aşa, un semn din ceruri. Iar când în cele din urmă, datorită calităţii lucrării ei, a ajuns asistenta lui Daniel Beauchamps, i-a devenit imediat foarte clar că e îndrăgostită de profesor până peste cap.

Nelly îşi agita gânditoare ceaşca, în care cafeaua rămasă se răcise deja.

— Viaţa e uneori cam smucită, nu-i aşa?

Se uită la Sean.

— Vreau să zic, găsesc pe cineva care îmi întăreşte, ca să zic aşa, ştiinţific teama profundă de zbor, scriu o teză cu titlul „Despre imposibilitatea călătoriei cu un avion“, mă îndrăgostesc de profesorul meu, care mi se pare un suflet-pereche şi care consideră că teza mea e minunată, şi pe urmă totul eşuează într-un *zbor peste ocean*? E o glumă proastă, sau ce?

Sean dădu din cap înţelegător.

— În Maine se zice că asta e ironia suorţii.

Nelly oftă.

— Şi la Paris se zice la fel, făcu ea.

Aruncă o privire la ceas şi îşi dădu seama surprinsă că a vorbit timp de două ore. Era trecut de şase, iar cafeneaua se umpluse ochi. Peste tot erau tineri care râdeau şi flecăreau. În faţă aveau câte un pahar de vin şi o plăcintă, o supă de peşte cu sos de usturoi sau galete cu şuncă şi brânză. Nelly îşi dădu seama că îi e foame.

Îi făcuse totuşi bine să îşi descarce sufletul. Când muzicantul cu cârlionţi blonzi şi accent caraghios se aşezase lângă ea pe bancă după-amiază şi îi oferise batista lui, nu îşi imagina că e cu putinţă să-i spună tot ce îi apasă inima. Şi că, după atâţia ani, o să vorbească pentru prima oară despre accidentul părinţilor ei – asta o uluia cel mai mult. Îl privea curioasă pe americanul zâmbitor îmbrăcat într-un hanorac bleu cu glugă. O ascultase cu atenţie tot timpul, punând câte o întrebare când şi când sau atingându-i mâna când amintirile îi sugrumau glasul şi o împiedicau să mai vorbească.

Poate că uneori, se gândea ea, e mai uşor să te bazezi pe prietenia străinilor. Spre deosebire de rude sau de prieteni, străinii nu au interese personale atunci când ascultă o poveste, şi nici vreo părere preconcepută.

— Vrei să ştii ce cried, sau ce? întrebă Sean.

Pe neobservate, începuseră să se tutuiască, lucru normal atunci când laşi pe cineva să arunce o privire în adâncul sufletului tău.

Nelly îşi sprijini bărbia în palmă.

— Te ascult.

— Nu triebuie să-ţi faci griji pentru lucruri care nu s-au petriecut încă. *Don't worry about things that are not going to happen.*

Nelly râse.

— Şi asta e o zisă de-a voastră din Maine?

— Nuu... asta am cietit eu într-o carte fantastică. Era vuorba despre o femeie care-şi făcia tot timpul griji pentru orice. Făcea

întruna liste peste liste, zise el privind-o cu ochi pătrunzători. Nu ie bine, Nelly, trebuie să încetezi imediat asta!

Ca pentru a-şi sublinia îndemnul, Sean bătu cu degetul arătător în masă.

— OK, e supernasol să-ţi pierzi părinţii când eşti aşea tânără, dar nu întotdeauna se întâmplă doar ce ie mai nasol. Triebuie să ai din nou încredere în viaţă. Profesuorul tău extraordinar zboară la congres fără tine - *so what?* Când se întuarce, sunteţi iară împrieună.

— Dar nu suntem împreună! zise Nelly, jucându-se cu furculiţa.

— Atunci trebuie să faci ceva pentru asta, sau ce?! De ce nu-i spui pur şi simplu că-l iubeşti?

Nelly aşeză cu grijă furculiţa lângă farfurie.

— Fiindcă... începu ea, apoi scutură din cap. Nu e chiar... momentul potrivit.

— *Is that so?*

Sean ridică sprâncenele atât de mult încât nu era greu să-ţi dai seama ce părere are el despre momentul potrivit.

— Da. Vreau să aştept momentul perfect.

Discuţia începea să ia o întorsătură care lui Nelly nu-i plăcea. Se foia neliniştită în scaun, simţind privirea îngăduitoare a americanului aţintită asupra ei.

— *Well*... cum crezi, zise el în cele din urmă. Dar pruomite-mi ceva.

— Ce?

— Nu aştiepta prea mult după momentul ăsta perfect. Când ai ghinion, nu vine niciodată.

Nelly zâmbi puţin cam strâmb.

— Evident, zise ea apucând meniul. Nu sunt idioată!

Jeanne nu scăpă ocazia să le aducă chiar ea la masă galeta de rață și salata cu brânză de capră, deși comanda o luase Céline, chelnerița cu păr negru scurt și cercei lungi, care se legănau întruna.

Sean luă din clătita făcută din hrișcă și umplută cu piept de rață, cu coajă crocantă și miez suculent, apoi le asigură încântat că n-a mâncat în viața lui ceva atât de gustos.

— Incredibil! strigă el cu gura plină. Aduor bucătăriea franceză! E genială, sau ce? Pot să mai primesc niște vin roșu, vă ruog?

Jeanne îi turnă Bordeaux într-un pahar mic de apă, zâmbind încântată.

— Atunci trebuie să veniți mai des pe-aici, domnule O'Malley!

— O, chiar uo să vin, uo să vin, zise Sean și ridică paharul. Și, te rog, spune-mi Sean – noi, americanii, nu ne formalizăm așa tare.

Jeanne începu să râdă gutural.

— OK... Sean.

De fapt, îi spusese „Jean", dar numai Nelly își dădu seama de asta.

— Atunci vă las să vă delectați. O să vă servesc și cu o spumă de ciocolată... dulce ca iubirea!

Îi făcu cu ochiul lui Nelly și se îndreptă cu pași maiestuoși spre un cuplu care aștepta la intrare să se elibereze o masă.

— Oau! Verișoara ta e o tipă super! zise Sean, privind-o pe Jeanne cu o admirație nedisimulată. Ai văzut cum păsărește? Ca o regină...

Se părea că vinul îi dezlegase limba. Nelly își înăbuși un hohot de râs.

— *Pășește*, nu *păsărește*, îl corectă ea, chiar dacă nici „păsărește" nu i se părea nepotrivit. Da, e de-a dreptul minunată. De asta îi plac doar bărbații înalți.

În ochii ei scânteiară niște luminițe. Sean zâmbi, apoi luă o înghițitură zdravănă de vin roșu și se șterse la gură cu șervetul.

— *Yeah!* O adevărată... *tigresă*, murmură el.

Cu siguranță că lui Jeanne i-ar fi plăcut să fie percepută ca o pisică de pradă, se gândi Nelly amuzată. Apucă și ea paharul și simți vinul Bordeaux rostogolindu-i-se moale și catifelat pe limbă. În ciuda sau poate chiar datorită vârtejului de voci din cafenea se simțea complet relaxată. Se lăsă să plutească, iar propriile-i griji păreau să scadă în acea mare de cuvinte și gânduri. Sean era un partener plăcut de conversație, care povestea cu mare ușurință, și de mult timp discutau despre alte subiecte decât Virilio, avioane și profesori de filosofie.

După ce a absolvit ingineria, Sean a lucrat timp de câteva luni pentru a economisi bani pentru marele său turneu european, și acum călătorea dintr-un oraș în altul, trăia ziua după bunul plac și se oprea acolo unde îi plăcea. Un an își luase pentru a explora cele mai frumoase locuri din Europa, iar Parisul era, după Helsinki, Oslo, Londra, Heidelberg și Amsterdam, cea de-a șasea etapă, dar nici pe departe finalul călătoriei, după cum o asigurase el. Peste două zile voia să meargă mai departe cu trenul până la Marsilia, iar de acolo probabil la Barcelona, Madrid și Granada. Italia, cu Veneția, Florența și Roma, era de asemenea programată.

— Și cutreieri așa, pur și simplu? se miră Nelly, în timp ce răcâia spuma de ciocolată de pe pereții cupei. Niciodată nu și-a imaginat că ar putea să colinde lumea așa, fără țintă, fie și pentru un an. Nu în acel moment, în orice caz. După licență urma masterul, apoi trebuia să găsească o slujbă decentă, înainte de a face planuri pentru călătorii importante. Acesta era, trebuia să recunoască, planul ei cam plictisitor.

— Nu ți-e teamă că o să pierzi continuitatea din punct de vedere profesional?

Zâmbind, Sean o asigură că nu este cazul. Avea să „alerge mult și bine la ruoata de hamster“, iar acum, pur și simplu, nu voia decât să trăiască o vreme fără *schedule*, fără program și agendă.

— Şi apoi? vru Nelly să ştie. Ce va fi mai departe? Ai idee ce îţi doreşti să faci cu studiile de inginerie? Eu cât de cât am o idee, ştii... Îşi răsuci meditativ o şuviţă de păr. Ţi-am zis cumva că şi tatăl meu a fost inginer, la fel ca bunicul, chiar şi stră-bunicul meu Georges Beaufort? Acesta a fost un celebru inginer constructor de nave şi a avut brevete.

— *I'm deeply impressed.* O familie de inventatori. Şi tu studiezi filosofie?

— Mda. Nelly ridică din sprâncene. Din păcate îmi lipseşte cu desăvârşire această genă a familiei. Făcu o mică grimasă. Nu am pic de talent tehnic. Mă asemăn probabil bunicii mele, care deşi era foarte pricepută, abia era în stare să schimbe vitezele maşinii.

Nelly zâmbi la amintirea lui Claire, care întotdeauna își făcea zgomotos apariția de după colț cu motorul ambalat la maximum, fiindcă selectase o viteză greșită.

— După ce a murit bunicul meu, bunica a trecut la o mașină automată, ceea ce a fost mai bine atât pentru ea, cât și pentru biata mașină.

— Deci bunicul tău era duoar ginerele lui *Big George*, concluzionă Sean.

— Exact. N-ai vrea și o cafea mică?

Nelly ridică două degete și îi făcu un semn lui Céline să aducă două *petit noir.* Apoi îi povesti că vestitul Georges Beaufort ar fi acceptat pentru cea mai mică fiică a lui doar un bărbat care să fi fost cel puţin un inginer, ca el.

— Şi aşa s-au şi petrecut lucrurile, zise ea. Aşadar, ca inginer constructor de nave ai fi avut şanse mari în familia mea bretonă. Nelly făcea glume, mirându-se de uşurința cu care vorbea. Își notă în minte ca pe viitor să vorbească la fel și cu Daniel Beauchamps. Deci, cu mâna pe inimă, ce ai de gând?

— Mda. Mă tem nu vă puot servi cu inginer de vapori, *Mademoiselle*.

— Chiar nu ai niciun plan?

— *Oh... yes... yes... sure*, îi răspunse Sean nesigur.

Nelly nu-l slăbea defel.

— Atunci de ce mă ții în tensiune?

— Mă tem că nu vei bucura.

Nelly îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Asta-i acum! Doar nu vrei să lucrezi la Serviciile Secrete, nu-i așa?

— Mai rău. Sean oftă și își duse mâna la piept cu un gest comic de disperare. Cu mâna pe inimă? O privi direct în ochi și râse. Vuoi fi pilot.

Trecuse deja de mult de miezul nopții când Nelly a luat-o pe drumul spre casă. Se întreba dacă să ia metroul de la stația Mabillon, dar s-a hotărât în cele din urmă să meargă pe jos. Se făcuse mai frig, luna avea o aură verzuie, și deja se puteau simți zilele ploioase de toamnă care aveau să vină în curând. Nelly a grăbit pașii când a cotit pe Rue du Four, țăcănitul ușor al pantofilor săi cu baretă însoțindu-i gândurile ca o melodie ritmată. *Come Fly with Me*... Nelly chicotea în sinea ei și preț de o secundă s-a oprit în fața vitrinei unui micuț magazin în care erau expuse poșete roșii, păcătos de scumpe, pe care le admira de mult fără să fi cedat vreodată ispitei de a le cumpăra. Apoi s-a desprins și și-a continuat drumul. Dincolo de faptul că Sean o lovise direct în spate cu alegerea meseriei lui, și nici scenariile de prăbușire ale lui Virilio nu fuseseră în stare să-l demotiveze, seara fusese minunată. Au râs mult, ceva mai târziu Jeanne s-a așezat la masa lor și timp de câteva ore Nelly nu s-a mai gândit absolut deloc la congresul din New York la care nu putea să participe. Și, după

un timp, când i-a venit un gând fugar despre asta, nu a putut înțelege de ce se frământase atât de mult. Nu se întâmplase nimic. Nu era nicio catastrofă. Și atâta vreme cât profesorul Beauchamps avea să se întoarcă teafăr la Paris și nu se prăbușea în Atlantic – lucru total exclus, dacă dădeai crezare asigurărilor viitorului pilot –, nu era nimic pierdut.

După multe asigurări că înainte de a-și continua călătoria va mai face o oprire la *Les amis de Jeanne* ca să devoreze „delișioasa prăgiturică de pere“ și să-i aducă gazdei, *Madame la tigresse,* niște complimente pentru ochii săi frumoși, Sean își aruncase în cele din urmă pe umăr cutia chitarei și își luase rămas-bun cu câteva sărutări pe obraji de la cele două femei.

În timp ce Jeanne se întorcea în cafenea pentru a încasa banii de la ultimii oaspeți, Nelly îl urmărea cu privirea pe bărbatul înalt și blond din Maine, care mergea cu pași imenși pe Rue de Buci ca să descopere noi țări, și se gândea că ar fi păcat să nu-l mai vadă niciodată.

— *Take care.* O să fie bine cu profesorul zburător, îi șoptise Sean când își lua rămas-bun.

Nelly zâmbise. „Profesorul zburător“ – îi plăcuse chestia asta. Ceva mai târziu, când se strecura prin poarta imensă a vechii clădiri cu mai multe etaje din Rue de Varenne, și imediat după aceea descuia ușa apartamentului, nici nu bănuia că nici spusele lui Sean, nici gândurile ei nu se vor adeveri. Soarta avea, ca de obicei, propriile sale planuri.

4

Vremea se schimbase. Zilele de octombrie, a căror limpezime strălucitoare durase hăt până în noiembrie, fuseseră curmate de ploaie. De câteva săptămâni ploua fără încetare, Parisul se inundase, devenind neospitalier chiar şi pentru ultimii romantici. Nu erau de folos nici luminiţele de Crăciun din vitrinele marilor magazine care se oglindeau ca argintul lichid pe carosabilul umed şi care aveau propria lor magie. Umezeala se strecura în fiecare ungher, învăluia picioarele acoperite cu dresuri şi pătrundea prin gulerele mantourilor încheiate până sus cu nasturi. Cu feţe posomorâte, oamenii de pe stradă încercau să se ferească de bălţi, jonglau cu umbrelele, iar în metrou strănutau şi tuşeau din spatele fularelor groase de lână.

Şi lui Daniel Beauchamps vremea umedă şi rece îi venise de hac. De două săptămâni suferea de angină, lucru care îl ţinea departe de Universitate. În repetate rânduri Nelly se oferise să-i aducă câte ceva.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să-mi daţi de ştire, nu este niciun deranj, îl asigurase ea cu receptorul lipit de ureche, imaginându-şi cum va face ordine în bucătăria celibatarului, ca mai apoi să prepare o limonadă caldă, pe care avea să o ducă la patul profesorului bolnav, care îi va strânge cu recunoştinţă mâna – cu privirea febrilă şi strălucitoare –, va conştientiza dintr-odată sentimentele faţă de ea şi o va trage spre el, pe marginea patului. Din nefericire, Beauchamps îi respingea oferta de fiecare dată prietenos, dar ferm.

— Există încă pericolul să vă molipsesc și pe dumneavoastră, Mademoiselle Delacourt. Nu, nu, prefer să-mi păstrez bacilii, glumi-se el înainte de a-și lua rămas-bun cu un acces de tuse.

Se pare că profesorul avea o menajeră pe nume Clothilde, cu care era dispus să-și împartă bacilii și care îi oferea lucrurile dorite – în primul rând medicamentele, compresele de gât și repausul la pat.

— Nu vă faceți griji, mă descurc de minune. În câteva zile voi reveni, îi rostise în receptor cu o voce răgușită la ultima convorbire telefonică.

De atunci trecuse o săptămână. O săptămână infinit de lungă. Nelly nu îndrăznea să-l sune din nou pe profesorul Beauchamps, care, evident, voia să aibă parte de liniște. Din păcate, nu apăruse niciun motiv întemeiat ca să-l deranjeze din nou. Iar peste puține zile urma ca toți să intre în vacanța de Crăciun.

În fiecare dimineață Nelly arunca o privire spre biroul părăsit, vizibil prin ușa semideschisă a antreului de la secretariat, ofta în sinea ei și spera din tot sufletul să-l vadă acolo în ziua următoare pe bărbatul cu nas de boxer și ochi blânzi. Apoi, de fiecare dată, se gândea cu nerăbdare tot mai intensă la plicul albastru pe care îl purta de peste două săptămâni în poșeta ei maronie.

— Vreo veste de la profesorul Beauchamps? întrebă și în acea dimineață, în timp ce în vâra capul pe ușa secretariatului.

— E în convalescență, veni același răspuns din partea doamnei Borel, care nu părea să fie prea afectată de lipsa profesorului. Citea o revistă ilustrată și curăța de pe masă, absentă, câteva firimituri care proveneau, evident, de la bagheta cu ton pe care tocmai o mâncase. De când aflase că este însărcinată – și asta nu se întâmplase cu mult timp în urmă –, doamna Borel dezvoltase o adevărată pasiune pentru baghetele cu ton. În rest, bruneta secretară cu fața rotundă era doar ceva mai stoică decât de obicei.

— Mai bine să stea în pat, adăugă ea. I-am spus și ieri.

— Atunci credeți că se va întoarce înainte de Crăciun? continuă Nelly.

Doamna Borel își ridică sprâncenele.

— De unde să știu? Se întoarse la revista ei, în timp ce cu o mână își mângâia mulțumită burta, care se ascundea sub o rochie tricotată verde, înflorată. Din partea mea, nu trebuie să vină.

— În regulă.

Nelly își dădu seama că acea conversație nu avea să ducă la nimic.

— Ah, spuneți-mi, doamnă Borel... între timp ați ajuns să scrieți și să printați planurile de reprezentare?

Doamna Borel își ridică încet capul și se încruntă.

— Ascultați, domnișoară Delacourt. Fac totul cât de repede pot, îi explică ea cu măreția unei regine voluminoase, care se simte hărțuită de un solicitator. Dar am doar două mâini. Dacă aș fi avut patru, aș fi putut da reprezentații la circ.

După o privire plină de reproș în direcția ușii se adânci în revista ei, își linse arătătorul și, oftând, întoarse pagina. Părul i se revărsă ca o perdea în față.

Timp de o secundă Nelly avu viziunea unei doamne Borel cu mai multe brațe, care, asemeni zeiței Kali cu burta înflorată și limba scoasă, ședea în arenă, făcând – sau nu – pe placul publicului.

Se hotărî să nu răspundă la ultima remarcă și închise ușa ceva mai puternic decât de obicei.

În vreme ce înainta pierdută pe gânduri de-a lungul coridorului îngust care ducea la biroul ei, Isabella Sarti venea din direcția opusă. Italianca înaltă și subțire, care cu ochii ei întunecați și coafura scurtă era o apariție la fel de elegantă ca Audrey Hepburn tânără (numai că părul era blond platinat, ceea ce nu aducea vreun avantaj), ținea atentă în echilibru o uriașă ceașcă de *café crème* într-o

mână și o pungă cu croasanți proaspeți în cealaltă. Salută prietenoasă. Brățările înguste și argintii îi însoțiră salutul cu un clinchet fin. Nelly nu se putu abține la gândul că va fi bucuroasă și ușurată când atractiva profesoară sosită în vizită și care la seminar provocase puțină tulburare printre colegii de sex masculin avea să se întoarcă în orașul ei, Bologna, după vacanța de Crăciun. Acolo o așteptau nu numai un post la Facultatea de Filosofie, ci, după cum se auzea, și un logodnic, pe nume Leandro.

Isabella Sarti îi zâmbi inocent.

— Ești drăguță să-mi deschizi ușa?

— Da, desigur, spuse Nelly stingherită.

Merse câțiva pași alături de colega sa, care își avea biroul în camera alăturată, și deschise ușa pe interiorul căreia din octombrie era agățat un poster de la Muzeul Metropolitan din New York.

— Te rog, o pofti Nelly.

De fiecare dată când vedea posterul – o reproducere a celebrului tablou *Furtuna* de Pierre-Auguste Cot, ce înfățișa doi îndrăgostiți mergând braț la braț, perfect sincronizați, în pas de somnambul, care caută refugiu în fața furtunii și ploii –, se strecura în inima ei un sentiment de nemulțumire, împotriva căruia era neputincioasă, deși încerca să se redreseze. La urma urmei, nici pictorul, nici frumoasa Isabella nu aveau vreo vină că ea însăși nu fusese suficient de curajoasă să zboare cu profesorul Beauchamps la New York. Altfel, gândea ea cu un ghimpe de gelozie, posterul ar fi fost în momentul acela agățat pe ușa ei. Altfel, toate ar fi fost oricum deja hotărâte. Lui Nelly îi veni din nou în minte scrisoarea din poșetă, care încă nu ajunsese la destinatar.

Când revenise de la congres, Isabella Sarti fusese cam euforică. Se părea că New Yorkul o impresionase foarte tare. Nu înceta să elogieze totul, *cât* de interesant fusese evenimentul, *cât* de inspirați cei care țineau prelegeri, *cât* de prietenoși new-yorkezii, *cât* de splendide

muzeele, *ce* minunate parcurile, *ce* fantastic jocul de culori al *verii indiene*.

„New Yorkul este un oraş electrizant", spunea ea în repetate rânduri, iar lui Nelly îi venea să-şi acopere urechile.

O privi pe Isabella cum se cufundă în scaunul ei de birou, rupe o bucăţică de croasant şi o vâră graţios în gură.

— Deci... realmente o să-mi fie dor de chestiile astea când mă voi întoarce în Bologna, declară uitându-se meditativ la croasant. Ce păcat că se termină. Croasanţii voştri parcă vin direct din cer, miros atât de bine şi sunt în acelaşi timp atât de fini şi crocanţi... Aaah, *cornettoul* nostru nici nu poate concura, chiar dacă e umplut cu la fel de multă cremă de vanilie. Oftă cu încântare şi îşi dădu ochii peste cap. Apoi îi întinse lui Nelly punga care răspândea un miros îmbietor. Nu vrei şi tu unul? Încă sunt calzi. Dar nu sta prea mult pe gânduri, mă tem că se termină.

Nelly scutură zâmbind din cap. De fapt, o plăcea pe Isabella, necomplicată şi plină de viaţă. Care în curând avea să se întoarcă la Bologna şi să se bucure de revederea cu logodnicul ei. Şi care nu-i făcuse niciodată ceva rău. Care era cu şapte ani mai mare ca ea. Şi, care, din fericire, în ceea ce îl priveşte pe Daniel Beauchamps, nu arăta nici cel mai mic interes.

— Ei, doar nu o să-ţi mănânc ultimii croasanţi, zise Nelly. Savurează-i cât mai eşti aici.

Isabella dădu din cap aprobator şi rupse încă o bucăţică.

— Da, asta a zis şi Beauchamps.

— Asta a zis *şi* Beauchamps? repetă uimită Nelly. Când... vreau să zic...

Faţa ei arăta doar un semn de întrebare.

— Aseară am discutat puţin, explică Isabella, lingând câteva firimituri de pe degetele lungi şi subţiri. Trebuie să-mi mai semneze câteva hârtii.

Oare își imagina Nelly sau în obrajii colegei apăruse o roșeață delicată?

— Apropo, se pare că se va întoarce mâine. Isabella râse. Ce păcat ar fi fost să piardă bunătățile de Crăciun, nu?

Îi făcu lui Nelly cu ochiul.

Nelly simți cum inima începe să-i bată de bucurie. Dintr-odată frământările ei dispărură ca prin farmec. În ziua următoare Daniel Beauchamps se va întoarce. Se va așeza la biroul lui. Și ea îi va da scrisoarea și va aștepta ca el să o citească.

„Când iubești pe cineva, trebuie să i-o și spui", îi zisese Sean în acea după-amiază de octombrie.

Acele cuvinte își găsiseră făgaș spre inima ei. Durase o vreme, apoi luase o hotărâre. Nu voia să repete aceeași greșeală și să plângă după ocaziile pierdute. Ea, Eleonore Delacourt, avea să ia frâiele în mână. Apoi – în sfârșit! – totul urma să meargă bine. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să se molipsească de angină, *după ce* profesorul ar fi sărutat-o. Nelly zâmbi.

— Un bănuț pentru gândurile tale, spuse Isabella.

— Nu-ți bate capul, îi replică Nelly. Nu vei ghici niciodată.

Îi făcu cu mâna Isabellei, care rămase surprinsă, și dispăru în biroul ei. Acolo scoase încă o dată plicul albastru-pal din poșeta de piele și-l mângâie drăgăstos.

În acel plic, pe cinci pagini umplute cu un scris mărunt, se afla tot ce avea Nelly de spus.

5

A doua zi a fost un dezastru.

Din fericire, dis-de-dimineaţă Nelly nu bănuia nimic când pipăia după ceasul deşteptător ca să-l oprească. Somnoroasă, se întinse puţin sub pătură, apoi se ridică şi cu picioarele goale îşi pescui papucii, dintre care unul avea mereu tendinţa de a dispărea sub pat în timpul nopţii.

Parchetul scârţâi încet în timp ce, încă adormită, se înfăşură cu halatul de baie şi dispăru în mica bucătărie ca să-şi pună de cafea.

Afară era întuneric beznă, doar un felinar lumina strada încă umedă de la ploaia din timpul nopţii.

Nelly luă din bufet o oală ca să încălzească laptele, îl bătu apoi spumă cu telul, după care turnă cafeaua şi laptele în cana ei preferată cu picăţele albastre şi privi cum cele două se amestecă. Iubea acel mic ritual de dimineaţă. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să mănânce iute pe stradă un croasant sau să-şi bea cafeaua în mers, dintr-un pahar de carton. Spre deosebire de mulţi colegi care îşi luau micul dejun abia când ajungeau la Universitate, Nelly îşi rezerva timp dimineaţa. Şedea la masa mică de lemn, lângă singurul perete liber din bucătărie, bea două ceşti de cafea, mânca o bucată de baghetă cu unt şi gem de căpşune şi citea în detaliu *Le Figaro*, pe care în fiecare dimineaţă îl primea în cutia poştală. „Dimineaţa trebuie respectată", îi

spunea întotdeauna bunica ei. „Dacă nu-ți începi ziua în liniște, nu fi surprins când nu-ți iese nimic."

Lui Nelly nu îi era greu să țină seama de acel sfat. Chiar și în cele mai întunecate ierni pariziene dimineața era perioada ei preferată din zi. La acele ore matinale lumea era încă a ei, și doar clinchetul ușor al ceștii sau foșnetul ziarului întrerupeau liniștea din când în când. O oră mai târziu, casa se trezea – cu tot cu poveștile și larma ei: scaune împinse, pași zgomotoși pe scara veche din lemn de afară, din coridor, uși trântite, strigăte de rămas-bun care răsunau pe casa scării, sărutări grăbite și voci plângărețe de protest ale copiilor somnoroși.

Nelly luă o înghițitură din cafeaua puternică și fierbinte care o trezea imediat la viață. Claire Delacourt ar fi fost uimită să vadă cât de mult se schimbase lumea de la acele după-amiezi din bucătăria mare cu dale reci de piatră, în care întotdeauna mirosea atât de bine. Cât de nemilos de rapidă devenise. O lume în care apăreau din ce în ce mai multe informații și totul părea să aibă din ce în ce mai puțină importanță.

Totul? Nelly ținea strâns între palme cana aburindă. Simți presiunea ușoară a inelului vechi cu granate de pe degetul mijlociu al mâinii drepte, și își aduse aminte. Nu, nu *toate* lucrurile își pierduseră însemnătatea. Se gândi la scrisoarea din poșetă și se întrebă ce ar fi avut de spus bunica ei despre Daniel Beauchamps. Ce n-ar fi dat să mai petreacă o după-amiază pe canapeaua albastră de la capătul lumii și să-i ceară sfatul bătrânei doamne.

Încă de când avea zece ani Nelly a anticipat importanța pierderii care într-o zi ar fi fost inevitabilă. Nici Claire Delacourt nu era nemuritoare. La un moment dat n-avea să mai stea lângă cuptorul ei ca o stâncă în marea învolburată și să ajusteze cu seninătate bretonă micile și marile calamități ale vieții la o măsură suportabilă. „Ah, *mamie*", oftase Nelly când era fetiță, șezând în fața unei ceşti de

cacao. „Ce o să mă fac dacă într-o zi nu vei mai fi aici?! De ce nu poți trăi pentru totdeauna?"

„Micuța mea, nimeni nu poate trăi veșnic, la un moment dat viața se mai și termină." Claire Delacourt, care supraviețuise unui război mondial, nu agrea scenele sentimentale. „În curând vei fi mare și vei merge pe drumul tău, așa cum am făcut toți. Și atunci vei spune «Ah, Doamne, ce să mai caut acum la bătrâna *mamie*.» Asta e mersul lucrurilor", glumise ea.

„Dar, *mamie*, cum poți să spui așa ceva! Întotdeauna voi veni la tine, știi bine asta", protestase Nelly. „Însă dacă așa stau lucrurile, că într-o zi vei muri, măcar promite-mi că îmi vei da un semn. Orice semn de oriunde te vei afla atunci."

„O să fac asta, copilă, o s-o fac", o asigurase râzând bunica. „Doar nu-ți imaginezi că te voi uita atât de repede, doar pentru că voi fi moartă. Și acum gata cu văicărelile și mănâncă-ți pâinea cu unt."

Nelly puse deoparte ziarul *Figaro* și își unse bagheta cu o porție zdravănă de unt sărat, așa cum făcuse dintotdeauna, de când era copil. Nu exista nimic mai simplu și mai gustos ca bagheta proaspătă cu unt breton sărat.

În vreme ce untul rece i se topea plăcut în gură, amestecându-se cu pâinea albă și crocantă, Nelly se gândi că bunica încă nu-și îndeplinise promisiunea. Și atunci îi trecu prin minte că Claire Delacourt nu era femeia care să aștepte luni întregi vreun oarecare semn. În afară de asta, nutrea o neîncredere sănătoasă față de scrisorile de dragoste. Și asta – desigur! – dintr-un motiv bine întemeiat.

Încă de tânără Claire a făcut doar ce și-a dorit. Se aruncase în vâltoarea vieții fără să șovăie, și asta în ciuda unui tată extrem de sever, care își păzea cu ochi de Argus cele trei fiice frumoase. În vila albă construită în stil Art Nouveau ce aparținea bogatei

familii Beaufort, între cele două războaie mondiale și apoi până în anii cincizeci, fuseseră organizate și baluri. Însă niciun tânăr nu îndrăznise să invite la dans vreuna dintre domnișoarele Beaufort, fiindcă temutul stăpân cu mustață și o mină împietrită stătea rezemat în cadrul ușii, gata să intervină și să pună capăt dansului dacă simțea că s-ar putea întâmpla ceva necorespunzător.

Cu toate acestea, fiica cea mai mică a reușit – ferindu-se de privirea severă a tatălui – să se îndrăgostească de un tânăr, care, la rândul său, și-a pierdut inima din momentul în care a văzut-o pe frumoasa Claire.

Pe Maximilien Delacourt, cu opt ani mai mare ca ea și care tocmai își încheiase studiile de inginerie, Claire îl întâlnise la ceaiul de duminică, în casa lui Antoinette, cea mai bună prietenă a ei. Când tânăra de douăzeci și unu de ani, plină de viață, s-a așezat lângă el, acesta a început imediat o conversație, făcând risipă de complimente și priviri admirative. În cele din urmă lucrurile și-au urmat cursul, mâinile li s-au întâlnit sub fața de masă lungă și albă, pe care se aflau porțelanuri fine, și-au dăruit sărutări în pavilionul retras din grădina mare, iar Antoinette, căreia totul i se părea extrem de romantic, a fost dispusă să joace *Postillon d'amour* și să livreze scrisori, în care s-a convenit cu repeziciune locul și ora unei întâlniri secrete.

A fost ales un mic hotel din Plogonnec, unde îndrăgostiții intenționau să se întâlnească într-o amiază de duminică, pentru ca, dincolo de perdelele trase, să facă ceea ce îndrăgostiți din toate timpurile făcuseră, fără a ține seama de părerea lumii.

În ultima scrisoare, Claire scrisese cu litere mari și pline de vigoare că nu mai are răbdare până duminică, la unsprezece și zece, când Maximilien urma să o ia din gara Plogonnec, pentru a împărți cu ea patul acelui hotel secret, pe care îl rezervase pentru el și „soția" lui (în timp ce oficial ea fusese invitată la prietena ei Antoinette pentru un picnic de vară).

Ar fi fost mai bine ca Claire să nu fi scris acea scrisoare, pentru că, din nefericire, printr-o coincidență nefericită aceasta a căzut în mâinile mamei lui Maximilien, o persoană extrem de dominatoare, cu cel puțin un kilogram de păr negru adunat în vârful capului, căreia nu-i păsa de păstrarea secretului corespondenței – la urma urmei, juniorul trăia încă sub acoperișul ei – și care fără prea multă ceremonie, dar întrucâtva cu eleganță, deschisese neîncrezătoare plicul cu un cuțitaș de argint.

Când citi despre rendez-vous-ul planificat la hotel, mai să-i iasă ochii din cap. Unde dispăruse moralitatea? Uite cum încerca o tinerică din Quimper să-i sucească mințile fiului ei minunat, viitorului domn inginer! Lucrul ăsta trebuia împiedicat cu orice preț! Mama inocentului Maximilien avea idei foarte clare despre persoana care avea să aleagă viitoarea noră: ea însăși. Îi era cunoscută reputația exigentului Monsieur Beaufort, pe care Madame Delacourt, ea însăși provenind dintr-o familie de medici de vază, îl considerase întotdeauna cam snob, iar doamna Delacourt se gândea cu bucurie la figura bătrânului mizantrop când avea să afle ce poamă e cea mai tânără fiică a lui. Așa se întâmplă când organizezi baluri. *Baluri*, așa ceva!

Fără ezitare, Madame s-a așezat la distinsul său *secretaire* și a conceput o scrisoare mai puțin distinsă, în care îi cerea domnului inginer constructor de nave ca pe viitor să-și țină ceva mai bine în frâu fiica, care scăpase în mod evident de sub control, și să împiedice cu orice mijloace acea întâlnire de neconceput. Vicleana Madame Delacourt nu și-a avertizat fiul în niciun fel. În sinea ei își zicea că întâlnirea cu furiosul domn Beaufort îi va învăța pe tânăr și pe iubita lui o lecție pe care nu o vor uita toată viața.

Mulți ani mai târziu, în casa familiei Delacourt, portretul pictat în ulei al Carolinei Delacourt zugrăvea o persoană de vârstă mijlocie,

cu un aer de matroană, neprietenoasă, despre care nimeni nu-şi putea închipui că a fost tânără la un moment dat. De fiecare dată când Claire – care după mutarea în vechea casă bretonă de piatră expediase rapid pe coridor tabloul agăţat în camera de zi – trecea pe lângă portretul soacrei ei, nu-şi putea reţine un zâmbet triumfător. Îşi amintea apoi de acea duminică de iunie, când, în rochia ei cu dungi albastre, cu o pălărie mare şi cu inima bătând puternic, cobora din tren cu pantofiorii ei eleganţi alb-crem cu baretă pentru a se întâlni pe ascuns cu Maximilien.

Numai că pe peronul micii gări nu o aştepta Maximilien. Claire privea încurcată în jur, şi în cele din urmă s-a îndreptat spre ieşire cu paşi şovăitori, când deodată a auzit o voce profundă şi binecunoscută. Părea să provină direct dintr-un buchet imens de bujori şi Floarea miresei care tocmai i se oferea.

— Bună, Claire, s-a auzit vocea.

De spaimă, inima lui Claire s-a oprit în loc. În faţa sa, parcă ieşit din pământ, se afla Georges Beaufort.

— Papa! a şoptit Claire aproape să leşine.

— Da, aşa e. Mi-a ajuns la urechi că ai aranjat azi o întâlnire aici cu un tânăr domn, a tunat Georges Beaufort.

Apoi a zâmbit, i-a vârât în mână bujorii fiicei surprinse şi a luat-o cu satisfacţie de braţ.

— Cavalerul tău aşteaptă în holul de intrare şi m-am gândit că ar fi frumos dacă am lua masa de prânz împreună, toţi trei, ce crezi?

Georges Beaufort putea fi un om aspru şi neînduplecat când venea vorba de bunăstarea fiicelor sale. Cu toate acestea, recunoştea imediat o faptă josnică atunci când o întâlnea. Iar felul în care zgripţuroaica de Delacourt voia să le joace o festă tinerilor cu ajutorul lui era destul de josnic. Prea josnic pentru gustul lui.

Când Georges a primit scrisoarea veninoasă din partea vicle-nei Caroline Delacourt, la început a fost extrem de furios pentru că micuța lui Claire îl îmbrobodise în asemenea fel. Apoi a făcut cercetări despre Maximilien Delacourt și a ajuns la concluzia că fiica lui cea mai tânără, căreia el întotdeauna trebuia să-i acorde o grijă deosebită, părea să fi arătat de data aceea un bun-gust desăvârșit. Tânărul provenea dintr-o distinsă familie bretonă, care era de asemenea și avută. Și chiar dacă asta îi era cu siguranță indiferent fiicei sale – cuprinse de febra amorului, tinerele nu se mai gândesc mai departe de ziua următoare –, bătrânul domn era întrucâtva liniștit, fiindcă cel puțin anumite condiții esențiale erau îndeplinite. Timp de câteva ore se plimbase Georges Beaufort agitat în biroul său. Desigur că era o obrăznicie ceea ce își permiseseră tinerii. Dacă era să dea crezare scrisorii bătrânei Delacourt, încă nu se petrecuse nimic rău.

Cu toate acestea, în final, furiosul constructor de nave a ajuns la concluzia că o prostie izvorâtă din iubire e mai ușor de iertat decât o răutate intenționată.

S-a hotărât așadar să renunțe la propriile reticențe și să-i ajute pe tinerii fără minte, organizând totul în detaliu. Faptul că Maximilien – pe care îl mustrase de îndată ce apăruse pe peron – părea să o iubească sincer pe fiica lui (cu toate că buchețelul tânărului nu era la fel de copleșitor ca buchetul iubitorului tată) era, așa cum trebuie să spunem sincer, poate nu la fel de crucial cum era certitudinea că acel bărbat i-ar permite fiicei sale să trăiască o viață lipsită de griji. La urma urmei, tânărul era inginer!

Și așa s-a făcut că în acea duminică doi tineri stânjeniți cu fața de un roșu aprins și un domn jovial mai în vârstă cu ochi gri ca oțelul și o mustață uriașă au luat prânzul în restaurantul cel mai distins al orașului, iar la final s-au înțeles de minune.

Claire n-a uitat niciodată că tatăl ei nu a menționat niciun cuvânt despre detaliile care au condus la apariția lui surprinzătoare pe peronul din Plogonnec.

„Nu mi-a făcut nici cel mai mic reproş, pur şi simplu a stat acolo zâmbind, cu buchetul de flori, şi ne-a invitat la masă. A fost de-a dreptul nobil din partea lui", explica ea mulţi ani mai târziu, de fiecare dată când Nelly o ruga să-i spună povestea pe care nu se mai sătura să o asculte.

Întâlnirea secretă a devenit astfel o logodnă anunţată oficial în luna septembrie a aceluiaşi an, spre marea nemulţumire a lui Caroline Delacourt, care de furie a scrâşnit din dinţi până când i-a căzut un molar. Bătrâna autoritară a mai făcut câteva manevre serioase ca să împiedice căsătoria. Însă subestimase voinţa viitoarei sale nurori.

„Asta o să mai vedem noi", şi-a zis Claire după ce, la prima lor întâlnire, destul de rece, care avusese loc după rendez-vous-ul zădărnicit de ea, doamna Delacourt îi şuierase că fiul ei este, de fapt, mult prea tânăr pentru a se angaja serios într-o relaţie şi cu siguranţă ar putea găsi ceva mai bun.

Claire, care, la fel ca doamna Delacourt, ştia ce vrea, şi-a anunțat viitorul logodnic că se va mai gândi şi va pleca în Anglia, dacă bătrâna nu-şi controlează limba veninoasă.

Povestea cu *papie* Maximilien, care apăruse la cină cu un revolver încărcat şi ameninţase în faţa mamei lui că se va sinucide dacă Claire nu va deveni soția lui, era o anecdotă mereu redată cu plăcere în familia lui Nelly. Într-adevăr, în acea după-amiază extrem de dramatică din revolver s-a tras fără ca trăgătorul să intenţioneze acest lucru. Glonțul, care din fericire nu a rănit pe niciunul dintre cei prezenţi, în schimb a lăsat o adâncitură în peretele de piatră al bucătăriei, în care mulți ani mai târziu micuța Nelly şi

verişoara Jeanne îşi vârau cu veneraţie degetele, a convins-o pe Caroline Delacourt mai bine decât orice alt argument să lase lucrurile în pace. Din acel moment şi-a ţinut pliscul şi a continuat să o urască pe nora sa în tăcere, până când, în cele din urmă, a trebuit să admită, îmbufnată, că Maximilien şi Claire Delacourt, care s-au căsătorit într-o zi însorită de decembrie (eveniment sărbătorit cu un ultim bal strălucitor în casa familiei Beaufort), nu numai că au fost o pereche radioasă de tineri căsătoriţi, ci şi că au avut o căsnicie fericită, în urma căreia au apărut pe lume doi fii, unul dintre aceştia ajungând tot inginer.

De altfel, Claire a fost singura fată Beaufort care a păşit în faţa altarului. Cele două surori mai puţin îndrăzneţe, Anne-Solange şi Marie, au rămas sub controlul strict al tatălui până când păzirea virtuţii lor a devenit inutilă. Una dintre ele a devenit profesoară şi a împărţit un apartament (şi, după cum se zvonea mai târziu în familie, probabil patul) cu o prietenă care lucra ca croitoreasă. Cealaltă a rămas toată viaţa în vila albă a părinţilor săi, şi-a amenajat camera din turn şi s-a dedicat îngrijirii unei mici grădini de trandafiri, unde a scris şi câteva poezii care după moartea ei au fost uitate.

Din fericire, povestea lui Claire şi Maximilien a avut un final bun. Altfel nu ar fi existat nici tatăl ei, inginerul mort în tragicul accident, nici ea însăşi, se gândea Nelly. Împăcată, îşi răsuci vechiul inel cu granate, ca şi cum ar fi evocat spiritul lui Claire Delacourt, cea care îşi croise cu hotărâre drumul când iubirea îi apăruse în cale.

„Azi poţi să te gândeşti la mine, *mamie*", îşi zise ea. „*L'amour gagne toujours!* Dragostea câştigă întotdeauna. A fost crezul tău, nu-i aşa?" Zâmbi. La urma urmei, nu avea de-a face cu o soacră ciudată, ci trebuia doar să predea o scrisoare care, cu siguranţă, nu trebuia să ajungă în mâinile greşite.

O jumătate de oră mai târziu era deja îmbrăcată, cu vesela spălată, patul făcut. Nelly trase în urma ei ușa apartamentului cu două camere din Rue de Varenne și răsuci de două ori cheia în broască. Coborî apoi în fugă cele patru etaje, își deschise umbrela în carouri și porni cu pași hotărâți prin dimineața rece a Parisului.

Încă mai ploua o jumătate de oră mai târziu, când Nelly urcă în grabă treptele umede de la intrarea în clădirea Universității.

Madame Borel o salută, mestecând. În secretariat mirosea pătrunzător a ton.

— A revenit, spuse ea fără ezitare și își îndreptă bărbia spre ușa închisă.

Nelly dădu aprobator din cap.

— Știu.

Ceva mai târziu, când bătea la ușa Profesorului Beauchamps, nu bănuia cât de urgent ar fi avut nevoie de sfatul bunicii la final de zi.

Sau de orice alt sfat.

6

Daniel Beauchamps nu se simţise atât de jalnic pe cât îşi imaginase Nelly în timpul anginei sale. E drept, avusese febră şi dureri în gât la fiecare înghițitură, dar în majoritatea timpului a stat într-o întunecime plăcută sub plapumă, ascultând cu satisfacţia unui bolnav care nu trebuie să iasă sunetul ploii și așteptând să audă cheia de la apartament răsucindu-se în broască.

Beauchamps nu îşi putea aminti când avusese ultima dată amigdalită – pe când era copil, poate? –, dar confortul bolii includea nu numai înghețata care îi aluneca rece și binefăcătoare pe gâtlej, ci mai presus de toate mâna răcoroasă, subțire, care îi mângâia cu delicatețe și grijă fruntea fierbinte, însoțită de clinchetul fin al brățărilor de argint, care lui îi păreau clopoței de înger.

Nu era greu de ghicit că mâna acelei femei frumoase nu-i aparținea lui Clothilde, menajera, care de două ori pe săptămână dădea buzna în apartamentul profesorului, ocăra dezordinea şi făcea totul lună.

Era Isabella Sarti, care aproape zilnic şedea pe patul lui Beauchamps, privindu-l drăgăstos fără a ține seama de fața de un roşu aprins şi de ochii lui sticloşi. Şi după ce ea pleca, profesorul îşi petrecea timpul lăsându-şi mintea să se întoarcă în Parcul Central, acolo unde totul începuse cu o furtună. O furtună care îi surprinsese

pe el și pe colega lui atât de neașteptat de parcă ar fi fost nimeriți de săgețile lui Cupidon.

Ca un film pe care și-l putea aminti în orice moment, imaginile i se derulau prin fața ochilor lui Beauchamps. După cea de-a doua zi a congresului, unii dintre participanţi au decis să facă o plimbare prin peisajul de toamnă din Central Park, ai cărui copaci se aprindeau în soarele de după-amiază ca un foc sălbatic în culori roşu, portocaliu, galben şi violet-închis. În cele din urmă însă, unul după altul au declarat fie că sunt prea obosiți, alții au preferat să se întoarcă la hotel sau la magazinele de pe Fifth Avenue, aşa că doar Isabella Sarti și cu el au rămas în parcul din mijlocul New Yorkului, discutând și admirând jocul magnific al culorilor.

— Ceva atât de frumos nu am mai văzut niciodată, tocmai spunea Isabella cu accentul său puternic italienesc care contrasta în mod fermecător cu apariția ei elegantă, când o adiere bruscă de vânt i-a suflat în față coada lungă și blondă. Apropo, discursul dumneavoastră a fost grandios.

— Credeți? a întrebat Beauchamps, flatat, și atunci au început să cadă primele picături.

— La naiba. Cred că începe să plouă, a strigat Isabella Sarti, grăbind pașii.

— Cred că aveți dreptate.

Profesorul Beauchamps încerca să țină pasul cu femeia înaltă, șchiopătatul lui devenind mai puternic. Din păcate și ploaia se întețea, norii negri se încleștaseră amenințător pe cer, un tunet puternic a izbucnit în aer, iar Isabella a țipat și s-a agățat de brațul profesorului. Apoi s-a pornit potopul de care încercau să fugă împreună. Însă încotro?

Beauchamps a fost primul care a văzut micul pavilion.

— Haide!

Şi-a scos mantoul şi l-a întins ca pe o pânză peste ei, în timp fugeau râzând prin parc. Când au ajuns fără suflare la micul pavion de piatră, erau complet uzi. Afară ploaia se revărsa în continure din cer.

– *Mamma mia!* a spus gâfâind Isabella. Ce e *asta*?!

Fiindcă era aproape la fel de înaltă ca el, faţa ei în formă de inmă plutea chiar înaintea profesorului, şi prin lentilele aburite el putea să vadă cum apa i se scurge în ochi. Rimelul i se scursese comple Profesorul Beauchamps a zâmbit.

— Aţi putea face reclamă pentru *Central Park Zoo*. Arătaţi c un urs Panda, a spus el.

— Şi dumneavoastră arătaţi ca şi cum nu mai vedeţi nimic!

Isabella Sarti a izbucnit în hohote, apoi a râs şi el, de nu se ma opreau. Dintr-odată un val de poftă nebună de viaţă i-a cuprins Când au încetat să râdă şi s-au întors unul spre celălalt în micul pavilion, puţin mai târziu, nu numai rimelul Isabellei Sarti era şters, ci şi rujul ei roşu.

De la sărutul surpriză din Central Park, urmat de reacţia speriată a Isabellei „Dar... Leandro", cei doi nu au mai putut sta la distanţă unul de altul. Astfel că, zilele din New York nu au fost definite numai de teoriile lui Virilio cu privire la viteză şi accident – accidentul se întâmplase deja şi chiar cu viteza luminii –, ci, de asemenea, de bătăi pe ascuns la uşile hotelului şi de o pasiune care nu era interesată de descoperirea lentorii, ci îşi cerea cu nerăbdare dreptul. Şi în ultima zi a congresului, când Isabella s-a oprit în extaz în faţa picturii lui Pierre-Auguste Cot de la Muzeul Metropolitan – pe care mai târziu Beauchamps i-a dăruit-o în magazinul muzeului şi, după aceea, ea a agăţat-o pe uşa biroului ei din Facultatea de Filosofie, acolo unde Nelly, pe bună dreptate, a contemplat-o cu un sentiment mai degrabă neplăcut –, amândoi au ştiut că a venit timpul să planifice

viitorul și să-și oficializeze relația secretă, pe care au continuat-o, cu discreția necesară, la Paris.

Boala profesorului a venit la momentul potrivit, pentru că după nenumăratele ore petrecute de el și Isabella în dormitorul cu miros de mentol și lămâie, Isabella a luat decizia tristă de a se despărţi de logodnicul ei („Bietul Leandro!"). Cu toate acestea, nu își putea imagina traiul departe de imensa ei familie italiană.

„Nu *pot* să rămân în Paris, trebuie să înțelegi, iubitule!" i-a spus ea cu ochi mari imploratori – ochi cărora nu li se putea refuza nimic. Familia este familie.

Cu toate că Beauchamps avea o viziune mai puţin euforică despre familie, era pregătit să-şi întindă discret antenele şi să caute o catedră la Universitatea din Bologna. Şi pentru că norocul este adesea de partea îndrăgostiţilor, iar profesorul se bucura de o reputaţie excelentă, el a primit confirmare pentru toamna anului următor. Intervalul de timp rămas urma să fie folosit pentru relocare şi pentru învăţarea limbii italiene, care pentru profesor până atunci fusese dominată doar de vocabularul iubirii.

Bineînţeles că el şovăia să lase bomba să explodeze. Angina îi oferise încă o dată un mic răgaz, dar trebuia să poarte urgent nişte discuţii pentru a-și anunța plecarea. Stabilise deja o întâlnire cu decanul pentru acea după-amiază. Nu mai exista cale de întoarcere. Vineri, la petrecerea de Crăciun, urma ca el și Isabella să le spună celorlalţi adevărul. Iar Crăciunul aveau să-l sărbătorească deja cu Panettone și multă sporovăială acasă la viitoarea lui soție și familia italiană extinsă. Cât de surprinzătoare poate fi iubirea. De fiecare dată ne uimeşte!

Profesorul Beauchamps clătină din cap și frunzări teancurile de hârtii de pe birou. Bineînțeles că avea să-i fie dor de frumoasa lui echipă, mai ales de Mademoiselle Delacourt, studenta sa cea

mai bună și talentată, care își scria teza de masterat cu el și pe care, în tot acel răstimp cât a lucrat pentru el, nu o înțelesese niciodată pe deplin. Simțea o responsabilitate aproape părintească pentru acea fată minunată, care plutea mereu în jurul lui ca o fantomă grijulie. O apă liniștită, care – de asta era sigur – avea mari adâncimi. Un pic prea serioasă pentru vârsta ei, dar când râdea, încăperea se umplea de lumină. La despărțire urma să-i spună acest lucru – că ar trebui să râdă mai mult.

Un ciocănit prudent în ușă îl smulse din gânduri. Beauchamps își potrivi ochelarii și-și ridică privirea.

7

— Ah... Domnişoara Delacourt! Intraţi, intraţi. Tocmai la dumneavoastră mă gândeam.

Profesorul Beauchamps puse deoparte o hârtie şi îi făcu lui Nelly un semn să se apropie. Stătea în faţa zidului imens de cărţi care ocupa aproape întreaga suprafaţă a peretelui din spate. Părea foarte binedispus.

— *Bonjour*, domnule Beauchamps. Ce bine că aţi revenit! Nelly zâmbi şi traversă încăperea cu paşi repezi până ajunse în faţa biroului. Faptul că profesorul tocmai se gândea la ea părea un început promiţător pentru ceea ce intenţiona să-i spună. Vă simţiţi aşadar din nou bine?

— Da, mă simt foarte bine, declară Beauchamps cu sinceritate. De fapt, rar i se întâmplase să o ducă mai bine ca în prezent. Vă rog! Cu un gest o invită să ia loc pe fotoliul din faţa biroului şi observă cu plăcere cât de bine arăta asistenta lui în acea zi.

Nelly se aşeză. Cu câteva minute în urmă îşi verificase aspectul în oglinda din baie. Rochia de culoarea murelor cu decolteu rotund, al cărei tiv se oprea la un lat de palmă deasupra genunchiului, cerceii micuţi, care se mişcau graţios la fiecare mişcare a capului, pletele strălucitoare şi castanii care i se revărsau pe umeri şi care din cauza umezelii de afară i se încreţiseră, rujul roşu – totul era perfect.

Inima îi bătea puternic în timp ce-l asculta pe profesorul Beauchamps înarmat cu un şal de lână menit să-i protejeze amigdalele încă sensibile la frig şi curenţi vorbind despre vremea oribilă în general şi de angină, în special. Acesta îşi împreună apoi mâinile şi se aplecă în faţă.

— Dar cum sunteţi *dumneavoastră*, domnişoară Delacourt? Totul e în ordine? Vă descurcaţi bine cu lucrarea de masterat? Apropo, mi-a plăcut foarte mult introducerea. Poate că ar mai trebui doar...

— Domnule Profesor Beauchamps! îl întrerupse Nelly, căreia în acel moment îi era complet indiferentă teza de masterat. Avea o misiune mai importantă. Fără să şovăie scoase din geantă plicul albastru.

— Asta... asta voiam să vă dau în tot acest timp!

Îi întinse plicul profesorului.

— O, mi-aţi scris o felicitare de însănătoşire – câtă atenţie!

Beauchamps răsuci plicul şi luă cuţitaşul de scrisori dintr-un pahar argintiu cu pixuri.

— Nu, nu acum! Nelly simţi privirea uimită a profesorului şi se înroşi. Ştiţi... aş dori să citiţi în linişte această scrisoare, şi apoi... Vreau să zic... De mult timp voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre asta, dar... Nu mă pricep la... la... Ah, nu contează! Citiţi scrisoarea şi o să înţelegeţi totul!

Nelly se cufundă în fotoliu şi tăcu uşurată. O făcuse, până la urmă! Restul nu mai depindea de ea.

Beauchamps lăsă scrisoarea să cadă şi îi făcu cu ochiul.

— Ei, toate astea sună foarte misterios. Căzu un moment pe gânduri, apoi zâmbind îi spuse pe un ton scăzut: Cred că şi eu trebuie să vă spun un secret.

Nelly îşi îndreptă spatele.

— Un secret?

Inima îi bătea nebunește.

Beauchamps dădu aprobator din cap.

— În curând voi părăsi Sorbona.

— Ce?!

Nelly îl privi uluită.

— Da, știu că este destul de surprinzător. Chiar și pentru mine. Practic, am luat decizia finală în timpul acestei angine îngrozitoare.

— Dar... nu este cu putință. De ce... se bâlbâi Nelly. Vreți să plecați din Paris?

Nu mai înțelegea nimic, însă avea un vag sentiment că acea veste nu e bună pentru ea.

Beauchamps oftă resemnat.

— Ei, n-aș spune că *vreau*. Nu mă duc din propria voință, dacă vreți să știți... Desigur că vă voi simți lipsa tuturor. Îndeosebi cu dumneavoastră colaborarea a fost întotdeauna minunată. Vă prețuiesc foarte mult, domnișoară Delacourt, dacă îmi permiteți să vă spun asta.

Nelly făcu ochii mari.

— Dar atunci de ce plecați? Nu vi s-a mai prelungit contractul?

Ținând cont că era *nevoit* să plece, Beauchamps părea destul de vesel, se gândi Nelly. Aproape *neliniștitor* de vesel.

Profesor își drese glasul.

— Dacă îmi promiteți că veți păstra secretul până la petrecerea de Crăciun, vă pot spune de pe-acum, îi explică el surescitat. Voi merge la Bologna – datorită iubirii.

— La *Bologna*?

Nelly simți că amețește. Chiar dacă nu era foarte talentată la matematică, nu îi era greu să pună lucrurile cap la cap.

— La Bologna, repetă Beauchamps. Sunteți surprinsă, nu? Zâmbi pe sub mustață. Și la drept vorbind dumneavoastră vă datorez totul

sau, mai bine zis, acelui cățel. Profesorul se lăsă pe spătar cu o privire visătoare. Mai țineți minte că atunci, în octombrie, nu ați putut veni la Congresul despre Virilio la New York din cauza micuței Lila?

— Loula, îl corectă automat Nelly, înainte de a i se goli capul.

Și, în timp ce profesorul îi povestea cu ochi scânteietori despre dragostea cea mare care-l lovise atât de neașteptat ca o furtună, întrezărind frânturi asupra viitorului strălucitor alături de conferențiara italiancă blondă cu brățări de argint, Nelly încerca să-și țină în frâu lacrimile care amenințau să se reverse în șuvoaie.

— Sunteți prima căreia îi povestesc, domnișoară Delacourt, ah! - pot să vă spun Nelly? Știți cum e... Isabella și cu mine considerăm că este mai bine să păstrăm secretul la început, ca să evităm discuțiile stupide de la facultate. Azi, la prânz, am o întrevedere cu decanul. Iar la petrecerea de Crăciun vom face anunțul oficial.

Beauchamps radia. Abia atunci păru să observe cât de palidă se făcuse asistenta lui.

— Nelly, dar ce ați pățit? Se uită la ea cu o privire cercetătoare. Plângeți cumva?

Nelly clătină din cap și simți cum zumzăitul ușor din urechile ei se transforma într-un uragan.

— Nu, nu! îl asigură ea cu o voce stinsă. Sunt doar... atât de... mișcată.

— Ah, Nelly, sunteți o ființă cu adevărat sensibilă. Cred că vă voi simți enorm lipsa. Profesorul zâmbi, emoționat la rândul său și pregătit să-și deschidă inima. Dar e și o poveste destul de romantică, nu credeți?

Cu genunchii moi Nelly se ridică și dădu aprobator din cap. Trebuia să iasă de urgență din camera aia.

— Toate acestea... mă bucur din suflet pentru dumneavoastră, bâigui ea.

Şi Profesorul Beauchamps se ridică.

— Mulţumesc, Nelly! Făcu cu entuziasm un semn aprobator din cap. Iar în privinţa lucrării de master, vă rog să nu vă faceţi griji. Bineînţeles că vă voi îndruma până la final.

Nelly înghiţi în sec şi se holbă la profesor ca un om pe cale să se înece.

— Ce amabil!

— Dar e de la sine înţeles. Şi, Nelly?

— Da?

— Ar trebui să zâmbiţi mai des. Aveţi idee cât de încântătoare sunteţi atunci când zâmbiţi?

Nelly îşi apăsă buzele şi se strădui să-şi smulgă un zâmbet. Îl privi pe Daniel Beauchamps pentru o ultimă dată. Nu pricepuse nimic... absolut nimic!

— Atunci ne vom vedea la petrecerea de Crăciun! spuse el. Şi vă rog, până atunci păstraţi pentru dumneavoastră micul nostru secret, da?

— Nicio grijă...

Nelly tocmai dădea să plece când privirea îi căzu pe plicul albastru care se afla încă pe birou şi conţinea un secret mult mai mare. O cuprinse fierbinţeala. Făcu un pas în faţă şi cu o mişcare iute luă scrisoarea care dezvăluia tot ce avusese ea de spus.

Profesorul ridică surprins din sprâncene.

— Dar, Nelly, ce...? protestă el.

— S-a rezolvat, spuse Nelly cu un zâmbet chinuit şi îndesă plicul în geantă. Acum v-aţi însănătoşit.

Apoi se întoarse şi, cu paşi rapizi şi ochii plini de lacrimi, se năpusti afară din biroul profesorului perplex (care îşi întări părerea că domnişoara Delacourt este o fiinţă enigmatică), trecu prin faţa doamnei Borel şi a baghetei sale cu ton, ajunse în biroul ei, de

unde își înhăță haina și șalul, trecu de Isabella Sarti, care tocmai își deschidea zgomotos ușa pe care era agățat posterul trădător din Metropolitan Museum, trecu de tot ceea ce dimineață încă mai avea o însemnătate.

Și, în tot acel răstimp, în capul ei izbeau ca un ciocan aceleași cuvinte folosite odată de Alexis Zorba: „Catastrofă, catastrofă!"

O jumătate de oră mai târziu, Nelly nu mai știa dacă obrajii îi sunt scăldați de lacrimi sau de picăturile fine de ploaie. Umbrela în carouri era deschisă și se usca în biroul său. O uitase la plecarea ei intempestivă, dar nu mai conta.

Fără să stea pe gânduri se îndreptă în grabă spre Jardin du Luxembourg, complet pustie în acea zi. Merse fără țintă pe aleile cunoscute care duceau către copacii bătrâni și impunători. Aceștia își întindeau ramurile golașe înspre norii gri, ca și cum încercau să atingă acolo o bucată de rai. Nelly ridică privirea către norii aflați în mișcare. „Iubire deșartă", se gândi cu amărăciune, simțind că pantoful ei drept se umple brusc cu apă, pentru că nimerise într-o băltoacă adâncă. Făcu un salt, înjurând.

— Ce naiba îmi merge azi totul prost?! strigă ea.

Și de ce, gândea ea furioasă, profesorul Beauchamps fusese întotdeauna atât de amabil dacă nu voia nimic de la ea? Doar nu-și imaginase totul – privirile, zâmbetul, toate cuvintele minunate pe care ea le dusese acasă ca pe niște comori neprețuite. „Lista potrivirilor" pe care o întocmise cu meticulozitate. Era perfect logic că aveau să devină mai devreme sau mai târziu un cuplu. Avusese încredere că timpul va lucra pentru ea, își așteptase ocazia, răbdătoare ca o oaie. Și apoi venise această italiancă, care avea deja un logodnic, și fusese suficientă o blestemată de furtună pentru a stârni dragostea profesorului! Viața nu era dreaptă. Nu trebuia să fi studiat filosofia ca să pricepi asta.

„Şi ce s-ar fi întâmplat dacă tu ai fi fost cu el în Central Park?" auzi o mică voce cicălitoare într-un colţişor al minţii ei. „Poate că lucrurile ar fi luat cu totul altă întorsătură. Te-ai gândit la asta?"

Nelly îşi astupă urechile. „Ah, *ce-ar fi fost, ce-ar fi fost!*" ţipă ea disperată. „*Ce-ar fi fost* nu-mi foloseşte acum la nimic. Viaţa nu se trăieşte la conjunctiv! Şi toate visurile sunt zadarnice. Trebuie să acţionezi, pur şi simplu, trebuie *să acţionezi*!"

Un domn în vârstă, care, în ciuda vremii nefavorabile, se pare că nu voia să renunţe la plimbarea de dimineaţă, se apropie cu paşi reţinuţi. Îşi ridică umbrela neagră şi se uită la tânăra femeie supărată cu un amestec de curiozitate şi fascinaţie.

— Pot să vă ajut, domnişoară?

— Nu!

Nelly continua să meargă prin ploaie, grăbind paşii. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era să fie compătimită de un pensionar mărinimos. Nu putea să aibă parte de linişte nici măcar în parc? Coti la stânga şi o luă pe un drum noroios care ducea la un restaurant care era închis. La umbra copacilor verzi ai acestuia comanda uneori o salată vara, în timpul pauzei de prânz. O dată mâncase chiar cu profesorul Beauchamps. Din păcate, nu se pornise atunci nicio furtună. Suspină din nou şi fu cuprinsă de un sentiment profund de autocompătimire. Văzu apoi coşul de gunoi de la marginea drumului şi se opri. Furioasă, trase fermoarul genţii de piele, care se blocase şi, în cele din urmă, il rupse. Câteva secunde mai târziu, în coşul de gunoi aterizară sute de bucăţele de hârtie albastră, pe care probabil nimeni nu avea să le mai lipească vreodată într-o scrisoare de dragoste.

După acest act eroic de masochism, Nelly se simţi temporar mai bine. Se întoarse şi se hotărî să părăsească Jardin du Luxembourg, care în ziua aceea nu îi oferise un confort real. Îngheţase. Picioarele

ii erau umede. A fost o prostie să fugă ore întregi în ploaie şi nu o ajutase cu nimic. Avea să meargă la *Vieux Colombier*, o cafenea micuță de lângă biserica Saint-Sulpice, ca să se încălzească şi să se întremeze cu un pahar de vin şi o supă de ceapă. Apoi avea să o sune pe verişoara Jeanne, care, ca şi bunica ei, ştia mereu ce să facă.

8

Cu o expresie nedumerită şi cu picioarele strânse sub ea, Jeanne şedea pe canapeaua mare de catifea albastră, care odinioară făcuse parte din bucătăria lui Claire Delacourt, şi asculta. Din când în când, se uita gânditoare la Nelly, care părea o imagine a disperării stând aşa ghemuită în faţa ei şi înfăşurată într-o pătură albă de lână. Ochii îi erau plânşi şi în mână ţinea o batistă mototolită.

— Ah, Nelly, Nelly, cum reuşeşti să trăieşti poveştile astea? oftă Jeanne.

— Hapciu, făcu Nelly. Eu? Dar nu fac nimic.

— Păi asta e.

Jeanne se rezemă de spătarul lateral al canapelei. Trecuse o vreme până să priceapă, de fapt, ce se întâmplase. Când Nelly o sunase plângând la amiază ca s-o întrebe dacă ar putea veni *de îndată*, iniţial se speriase îngrozitor. Dacă cineva plângea în acel hal în receptor, puteau fi doar două motive – cel puţin pentru Jeanne, care era puţin mai prozaică decât verişoara ei mai mică: cineva murise sau cineva era grav bolnav. Suferinţa din iubire nu era una dintre bolile pe care Jeanne le lua cu adevărat în serios. Nimeni nu murise din cauza iubirii, aşa îi spusese şi lui Nelly imediat.

— E vorba de Jean?

— Jean? Cine e Jean?

De uimire Nelly a încetat să plângă pentru o clipă.

— Ei, chitaristul din Maine, care ţi-a făcut ochi dulci. Între voi a fost ceva, nu-i aşa? M-am gândit că aţi păstrat legătura. Era un tip foarte simpatic.

— Ah, vrei să spui *Sean*. Cu toată supărarea, lui Nelly îi venea să râdă fiindcă gândurile verişoarei sale o luaseră pe o direcţie atât de greşită. Nu, nu, cum ai ajuns la concluzia asta? N-a fost nimic între noi. Este un prieten, un cunoscut. Acest Sean nici nu este genul meu.

— Aha. Nelly a auzit cum Jeanne inspiră aer cu un sunet straniu de satisfacţie. Şi atunci *care e* genul tău, dacă pot să întreb? Vreau să spun, cel care tocmai ți-a frânt inima? Divulgă-l şi o să-mi trimit gaşca de bătăuşi.

Nelly a înghițit în sec.

— Daniel Beauchamps, a spus ea încet.

— *Mon Dieu*, sper că glumeşti, a strigat Jeanne în receptor şi a început să râdă. Nu pricep - profesorul şchiop! Atunci situația nu e atât de rea. Oricum era mult prea bătrân pentru tine.

— Nu era, a ripostat Nelly, ofensată. Poate nu fusese o idee prea bună să o sune pe Jeanne. Și nu-i mai spune „profesorul şchiop", e un lucru necuviincios.

— Bine. Jeanne nu avea de gând să continue discuția despre încurcăturile romantice ale verişoarei sale. Fii atentă, scumpa mea, în momentul ăsta sunt singură la cafenea şi nu pot pleca. Fă-ţi un ceai bun, scoate-ți hainele ude şi întinde-te puțin. Încearcă să dormi. Asta ajută întotdeauna. Trebuie să aştept până vine Céline. În cel mult trei ore sunt la tine, o să rezişti până atunci?

— Da, încerc.

Jeanne a pus receptorul jos cu promisiunea îndoielnică că lumea nu avea să se sfârşească şi că Nelly va râde în curând de episodul nefericit din viaţa ei.

Şi în momentul acela şedea de ceva vreme pe canapeaua lui Nelly şi încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Pe masă se aflau două ceşti cu ceai negru şi două farfurii pe care se mai vedeau resturile tartei cu pere.

— Oricum acum nu pot să mănânc, a protestat Nelly când Jeanne a intrat pe uşă cu prăjitura.

— Hai, doar o bucăţică din tarta care îţi place atât de mult.

În universul lui Jeanne mâncarea bună reprezenta întotdeauna o consolare. I-a ţinut sub nas farfuria cu tarta galben-aurie şi i-a zâmbit încurajator, până când, în cele din urmă, Nelly a început să-şi îndese în gură o bucată după alta, în timp ce îi povestea lui Jeanne despre marea catastrofă petrecută în acea dimineață.

— Hmmm, făcu Jeanne, ridicând din umeri. Nu înțelegea cu adevărat ce mare nenorocire se întâmplase, dar ştia ce mimoză poate fi verişoara ei, şi încerca să formuleze gândurile care îi treceau prin minte cu precauția necesară. Bineînțeles că nu e... frumos. Dar văzut din afară nu este chiar... rău. Adică, ce s-a întâmplat între tine şi omul ăsta? Nimic, dacă văd eu bine lucrurile. Deci nu poți pretinde în mod serios că acest şchiop... ă, acest Beauchamps te-a trădat.

— Nici eu nu zic asta.

Nelly se uită la verişoara ei cu o privire tristă.

— Nu te uita aşa la mine, Doamne Dumnezeule, e greu de suportat. Jeanne luă mâna fierbinte a lui Nelly, care încă ţinea batista încleştată, şi o strânse protector. Nu vă potriviţi deloc, acest Beauchamps şi cu tine.

Jeanne îl considera prietenos, dar plictisitor pe profesor, însă avu tactul să păstreze acest lucru pentru ea.

Nelly se gândi la lista ei de potriviri şi tăcu.

O vreme niciuna nu mai spuse nimic, apoi Jeanne se aplecă în față şi luă ceainicul pântecos ca să toarne din nou ceai în ceşti. Fața tristă a lui Nelly o apăsa pe suflet, deşi tristețea verişoarei ei era

complet inutilă, aproape absurdă. Jeanne luă o înghițitură, apoi așeză ceașca, hotărâtă.

— Să-ți spun care este adevărul?

— Nu.

Nelly nu voia să audă niciun adevăr.

— Adevărul e că te-ai implicat prea mult în chestiunea asta. Vreau să spun, toată povestea asta sucită de „dragoste" – Jeanne mimă nişte ghilimele cu degetele în aer – există doar în capul tău. Proiecție pură. Ai visat puțin, Nelly. O studentă căreia profesorul îi pică cu tronc – povestea clasică! Ei bine, nu e interzis, dar acum coboară din nou cu picioarele pe pământ. Te rog!

— Ce știi tu despre sentimente?!

Nelly își mușcă buza de jos, și Jeanne oftă. Niciodată nu reușise să înceapă ceva cu romanticii. Tam-tamul exagerat, indulgența în insinuări, vorbăria despre strălucirea lunii și dorința nedefinită, toate acestea puteau fi minunate pe moment, dar de obicei nu duceau la vreun rezultat.

— Știu foarte multe despre sentimente, răspunse ea calm. Oricum, ale tale au fost tot timpul complet unilaterale. Acest Beauchamps nu are nici cea mai mică idee despre sentimentele tale minunate, e clar. Jeanne își deschise larg brațele. Și cum să știe din moment ce nu i-ai spus nimic? De cât timp îl cunoști pe Beauchamps? Un an? Doi ani? Te rog, Nelly! Lucrurile care trebuie să se întâmple se și întâmplă. Practic, ai știut în tot acest timp că nu se va întâmpla nimic. Dar, desigur, întotdeauna e mai simplu să-ți faci iluzii decât să privești realitatea în față.

— Nu, n-a fost așa, ripostă iute Nelly, care deodată nu mai era sigură că lucrurile nu se întâmplaseră exact astfel. Chiar dacă îți sună ciudat... tot timpul am avut un sentiment de bine, explică ea. Am vrut doar să aștept...

— Să aștepți? Ce anume?

— Un semn, spuse încet Nelly.

Jeanne se plesni cu palma peste frunte.

— O, Dumnezeule. Sper că glumești, nu-i așa?

Uitase complet de credința în semne a verișoarei sale. Nelly avea tendința de a face legături acolo unde nu era cazul, de a da însemnătate unor lucruri și de a „vedea" ceva în orice. Jeanne scutură din cap.

— Ah, biata mea verișoară scumpă! N-ai putea să te ocupi de filosofii potriviți? Sartre ar fi o bună alegere. Își privi verișoara cu compătimire. Nu există semne, Nelly, pricepe odată. De unde ar trebui să vină? Numai noi înșine putem da sens și însemnătate vieții noastre. Așadar, te rog, încetează să mai aștepți semne. Crede-mă, pentru univers nu contează ce facem noi aici, pe pământ.

Nelly își suflă nasul și își trase pătura până la bărbie.

— Cred că versiunea ta asupra lumii nu are nicio magie, explică ea. Trebuie să credem în ceva.

Încă îi era frig.

— Cred în ceea ce văd. Mi se pare destul de magic. Jeanne zâmbi și se ridică. E deja târziu și trebuie să stai în pat, draga mea. Dar cu sau fără magie, îți pot promite un lucru: în câteva săptămâni profesorul Beauchamp va fi istorie, și nu vei înțelege de ce ai fost atât de supărată.

— Hapciu, făcu Nelly. Aș prefera cu magie.

După ce plecă verișoara ei, Nelly se îndreptă tremurând spre fereastră. Singuratică, luna era aninată deasupra Parisului, părând rătăcită, exact așa cum se simțea și ea. Pentru prima dată de când locuia aici, Nelly își dorea să se afle departe. Undeva în sud, unde era cald și soarele strălucea, iar oamenii erau veseli și fără griji. Trase perdelele și strănută.

Gânditoare, își lăsă privirea să rătăcească prin apartamentul pe care il plătise cu moștenirea ei în urmă cu câțiva ani. Un dormitor liniștit, cu balcon, o cameră de zi spațioasă, în care biroul ei și chiar canapeaua mare a bunicii își găsiseră loc, o mică bucătărie confortabilă, o baie cu geam și cadă. Un apartament drăguț într-un imobil de construcție veche în mijlocul Parisului, care acum îi aparținea, sau aproape. Fusese atât de mândră pe-atunci. Făcuse economii la sânge pentru a putea rambursa anual împrumutul convenit cu banca, și întotdeauna avea un sentiment de satisfacție când transfera suma, în luna ianuarie. Șaptezeci de metri pătrați de siguranță. Însă în acel moment totul părea ciudat de nesemnificativ. Dintr-odată, Parisul era întunecat și rece și la milioane de ani lumină distanță de seara plăcută de vară din Parc des Buttes Chaumont, când se simțea îndrăgostită și plină de speranță în fața restaurantului *Rosa Bonheur*.

— Ei, capul sus, îi spusese Jeanne la despărțire. O să treacă. Ai depășit deja ce a fost mai rău. Știi ce zicea mereu *mamie*: „La mijlocul nopții începe deja o nouă zi."

Noua zi a început de la primele ore ale dimineții deloc promițător, cu dureri de cap și frisoane. Nelly nu s-a dus nici la petrecerea de Crăciun a Facultății (care, la urma urmei, a scutit-o de discursul profesorului îndrăgostit, care s-a încheiat cu un vesel *Tanti auguri!*), nici nu și-a petrecut sărbătorile, așa cum făcuse în ultimii ani, cu verișoara și restul familiei bretone din Locronan, în casa de la malul mării cu obloane albastre, în care crescuse.

A rămas în pat, tușind până își pierdea răsuflarea, și a avut destul timp să se gândească la ocaziile pierdute și visurile neîmplinite. Dar la trei zile după ce clopotele din Notre-Dame au anunțat Anul Nou și s-a ridicat din pat pentru prima dată, Nelly avea să facă o

descoperire enigmatică, care a dat o cu totul altă întorsătură vieții ei – la propriu.

Bineînțeles că Jeanne ar fi negat că dedicația din carte este un semn. Nelly, pe de altă parte, era convinsă că e exact acest lucru. Un semn.

9

Ori de câte ori se simţea rău sau împovărată de viaţă, Nelly se apuca de curăţenie în apartament. Era convinsă că persoanele capabile să facă ordine la scară mică şi să asigure tuturor lucrurilor locul potrivit erau de asemenea capabile să sorteze lucrurile esenţiale. Oamenii nu ar trebui să permită obiectelor să îi domine, fiindcă la un moment dat vor pierde perspectiva.

Acum să nu vă imaginaţi că în dulapurile şi sertarele lui Nelly predomina dezordinea, că pe fiecare scaun sau fotoliu zăceau împrăştiate articole de îmbrăcăminte sau că suprafaţa biroului ei nu se mai vedea din cauza teancurilor de hârtie. Puteai spune că are câteva slăbiciuni, dar în niciun caz că e dezordonată. Cu toate acestea, în săptămânile agitate din ultimul timp, multe rămăseseră nefăcute. În bucătărioara mică se adunaseră într-un coş imens ambalaje şi cutii de alimente, pe care Jeanne i le adusese înainte de a pleca în Bretania. Sticle goale de apă stăteau aliniate lângă noptieră. Baia trebuia curăţată, iar parchetul din lemn avea nevoie de îngrijire.

Când Nelly se dădu jos din pat într-una dintre primele zile ale lunii ianuarie şi, încă tuşind puţin, deschise uşa balconului, o rază delicată de soare care se strecurase pe lângă norii gri îi gâdilă nasul. Nelly inspiră aerul dimineţii şi constată cu surprindere că se simte

mai bine. Durerile de cap și membre dispăruseră și, pentru prima oară de la acea zi ghinionistă de la mijlocul lunii decembrie, când se trezise nu se gândise la Daniel Beauchamps. Nu imediat, în orice caz.

Nelly își făcu o cafea, se îmbrăcă și hotărî că e timpul să se ocupe de curățenie. Nu își permitea să mai stea așa. Cu ordinea restaurată poate că și gândurile întunecate aveau să se împrăștie.

Schimbă așternutul, aruncă cutiile goale de medicamente în coșul de gunoi, duse gunoiul, ziarele vechi și sticlele de plastic jos în curte, unde se aflau tomberoanele, spălă paharele și farfuriile, șterse praful de pe rafturi, aspiră covorul berber din sufragerie, lustrui vechea masă ovală până când lemnul începu să strălucească, sortă hainele și pantofii pe care nu-i mai purtase de o veșnicie, și observă că se simte mult mai bine. Spre deosebire de munca de birou, munca manuală dă rezultate imediate, ceea ce este extrem de satisfăcător.

În copilărie, când Nelly era întrebată ce își dorește să devină, răspundea de fiecare dată că vrea să devină „vânzătoare de cărți", ca mama ei. *Hortensia Sauvage*, micuța librărie cu salon de ceai din Quimper, a cărei proprietară era mama ei, fusese un loc foarte special, cu pereții galben solar și ușa de intrare de un albastru-deschis, pe laturile căreia, în dreapta și în stânga, creșteau arbuști luminoși de hortensie albastră. Nu numai fetița se simțea bine acolo, ci și clienții care cumpărau cărți și sortimente selecte de ceaiuri. Iar dacă doreau și aveau timp să se relaxeze, puteau citi romanele abia cumpărate și cărțile ilustrate în salonul confortabil de alături, la măsuțele rotunde sau pe canapelele mici, în timp ce beau un *thé à la rose* din cești delicate de porțelan și mâncau o prăjitură cu ciocolată. La opt ani, Nelly nu găsea nimic mai bun decât să stea cu o carte și o bucată mare de tort de ciocolată pe canapeaua ei preferată, care se afla sub una dintre cele două ferestre înalte ale salonului de ceai, și să se cufunde într-o altă lume.

În prezent, în cele două camere, care fuseseră în trecut paradisul iubitorilor de carte, era un magazin de îmbrăcăminte în care se puteau găsi cămăşi de pescari, şepci de căpitan şi impermeabile. Şi, desigur, tricourile tipice de marinar cu dungi albastre şi albe, pe care turiştii le luau acasă ca suvenire din Bretania.

Când a început să studieze la Paris, în raidurile sale din jurul Sorbonei, Nelly a descoperit cu mare bucurie *La fourmi ailée* – Furnica înaripată. Fosta librărie cu nume ciudat, care se găsea în umbra vechii biserici *Saint-Julien-le-Pauvre* şi în care găseai o selecție de treizeci şi patru de tipuri de ceai, era un refugiu minunat în agitatul Arondisment Cinci. Micul salon de ceai cu uşa pictată în albastru din Rue du Fouarre – la doar câțiva paşi de faimoasa librărie *Shakespeare and Company* – îi atrăsese atenţia pe loc şi îi amintea de *Au Hortensia Sauvage*. Hortensii sălbatice nu existau în acel salon de ceai, care oferea şi mici meniuri gustoase, ci un spaţiu mobilat feeric, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu oglinzi, tablouri şi mai ales cu cărţi pe care le puteai scoate de pe rafturi pentru a le răsfoi. Şi acolo, între doi piloni înguşti pe care se încolăceau ghirlande cu flori, Nelly a descoperit în acea zi vântoasă din noiembrie chiar şi ceaiul ei preferat de odinioară, după ce s-a aşezat la una dintre mesele pătrate de marmură neagră şi a deschis meniul.

Thé à la rose. Îşi aducea încă aminte cu exactitate aroma delicată de trandafiri din ceaşca preţioasă; în copilărie bea întotdeauna ceaiul negru cu mult lapte şi trei cuburi de zahăr, pentru că altfel ar fi fost prea tare pentru ea, şi se simțea întotdeauna foarte distinsă şi matură când ducea la gură ceaşca cu mânerul aurit. „Adu întotdeauna ceaşca la gură, nu gura la ceaşcă“, îi spusese mama ei, iar Nelly nu a uitat niciodată asta.

În timp ce scotea mătura din dulap, se gândi puţin la ce s-ar fi întâmplat dacă părinţii ei nu ar fi pierit în accident. Şi-ar fi împlinit

visul din copilărie şi ar fi ajuns să deţină *Au Hortensia Sauvage*? Sau ar fi plecat totuşi la Paris ca să studieze? Ar fi învăţat italiana? S-ar fi întâlnit cu teoriile lui Paul Virilio şi cu profesorul Beauchamps? Ar fi zburat cu el la New York, dat fiind că relaţia ei cu avioanele ar fi fost astfel mai relaxată?

Oftând, Nelly începu să măture în nişa unde se afla biroul şi se gândi cu neplăcere la disertaţia de masterat pe care totuşi trebuia să o termine. Motivaţia îi scăzuse rapid. Ideea de a discuta detalii cu profesorul renegat sau de a-şi susţine lucrarea în faţa unei comisii în care se afla Beauchamps o făcea să se scufunde pe loc într-o mică depresie. Strânse mai ferm coada măturii. „Adună-te, Nelly" ordonă ea severă. „Gata, ajunge!"

Intră în dormitor şi mătură parchetul cu gesturi energice. Adună într-o mică grămăjoară două clame de păr, o pastilă de analgezic care probabil că se rostogolise de pe noptieră, o mulţime de firimituri de baghetă, un stilou, o coliţă de timbre şi pământ uscat, care pesemne că provenea de la plimbarea ei disperată în Jardin du Luxembourg. De sub pat scoase la iveală câteva pene, chiar şi termometrul pe care nu-l mai găsea. Se aplecă pentru a ajunge cu mătura sub patul larg aflat la perete într-un colţ al dormitorului, şi dintr-odată ceva îi opuse rezistenţă. Curioasă, îngenunche şi se uită sub pat. În spate, chiar la perete, se afla o cutie care era prea grea ca să poată fi scoasă cu mătura. Ce să fie acolo?

Mirată, Nelly se aşeză pe burtă şi se împinse sub pat, până când reuşi să apuce cutia. În timp ce trăgea şi răsucea gemând ca să o scoată, îşi aminti deodată că e cutia cu cărţile preferate ale bunicii ei, pe care ea le adusese la Paris la un timp după moartea acesteia. La acea vreme tocmai găsise apartamentul din Rue de Varenne şi, fiindcă nu montase biblioteca, împinsese cutia cu cărți sub pat, ca să o golească la un moment dat în linişte. De atunci trecuseră aproape cinci ani.

Nelly însăși era surprinsă că uitase complet de cutie. Era ca și cum ai găsi pe neașteptate o bancnotă de o sută de euro într-o haină veche sau un cadou în adâncul unui sertar, pe care l-ai primit prea devreme, de aceea l-ai pus deoparte ca să-l despachetezi la ziua ta de naștere.

Ziua de naștere a lui Nelly trecuse de mult timp sau era încă departe, depinde de perspectivă – era născută în 22 iulie. Cu toate astea, se bucură de acea descoperire de care atârnau câteva fuioare de praf. Le curăță repede. Cutia îi părea un cadou de Crăciun întârziat.

Așa cum știa Nelly, lui Claire îi plăcuse întotdeauna să citească, iar în primii ani de căsnicie cu Maximilian Delacourt, cina era luată adesea destul de târziu, deoarece tânăra soție era adâncită în lectura unei cărți în bucătărie. Nelly zâmbi când desfăcu banda adezivă și înlătură capacul cutiei. O cuprinsese o agitație ciudată, desprinse hârtia mătăsoasă neagră care se afla deasupra și se uită în cutie pentru a examina cărțile preferate ale lui Claire Delacourt.

Nelly nu se îndoise niciodată de bunul-gust al bunicii sale în materie de cărți. La urma urmei, toate fiicele Beaufort primiseră o educație aleasă. Cutia îi oferi totuși comori la care nu se așteptase. Câteva cărți vechi ale unor clasici francezi legate în piele, care se pare că aparținuseră tatălui lui Claire – ex-librisul xilogravat alipit acelor cărți purta inițialele lui Georges Beaufort: piese de Molière și Racine, două romane de Victor Hugo, celebra colecție de poezii a lui Baudelaire *Florile răului* și *Aventurile lui Telemac,* de Fénélon. Pe de altă parte, minunatul volum de poezie al lui Aragon *Ochii Elsei* fusese în mod clar cartea bunicii sale, la fel ca o ediție mai veche din *Cărarea pierdută,* a lui Alain-Fournier, roman care se găsea, de asemenea, în biblioteca lui Nelly și se număra printre lecturile sale preferate. Povestea nefericitului *Doctor Jivago* se afla alături de romanul despre statele sudiste *Pe*

aripile vântului – pe-atunci cu siguranță un volum interesant pentru fetele tinere. Dedesubt, Nelly descoperi o ediție destul de ferfenițită a lui *Marnie*. Nelly își aducea încă bine aminte de acea carte cu titlul scris înclinat. În copilărie o văzuse într-unul dintre rafturile bibliotecii din sufrageria întunecoasă din Locronan și prima dată citise greșit *Mamie*. „Uite, *mamie*, o carte despre tine!" Nelly râse și scoase celelalte cărți din cutie. *Portretul unei doamne* și *Aripile porumbiței*, de Henry James, *Litera stacojie*, de Hawthorne, și *Tess d'Urberville*, a lui Hardy, roman pe care ea însăși îl devorase în adolescență, în timpul vacanței de vară. Își aminti din nou că bunica îi spusese odată că Locronan a fost în anii șaptezeci scena celebrei adaptări a lui Polanski în filmul cu Nastassja Kinski. Mai jos, în cutie găsi romanele unor autori italieni, printre altele *Grădinile Finzi Contini*, de Bassani, și *La Storia*, de Elsa Morante, dar și unele romane mai recente de Umberto Eco, Calvino, *Dacă într-o noapte de iarnă un călător*, precum și de Fruttero & Lucentini, *Amantul fără domiciliu fix* și *Cursa cartierelor moarte*.

Complet absorbită, Nelly rămase ghemuită lângă cutia de cărți, scoase carte după carte, le puse cu grijă înapoi și, în cele din urmă, târî cutia grea în sufragerie pentru a face loc cărților bunicii sale după cinci ani de întârziere.

Înainte de a pune cărțile pe raft, le mai răsfoi o dată. Nu știai niciodată ce se poate ascunde între pagini. Poate o carte poștală, o fotografie veche sau o bancnotă? Nelly însăși avea tendința de a pune lucruri în cărți, pe care uneori le uita, însă în colecția din cutie nu găsi nimic asemănător.

Cu toate acestea – cu excepția cărților care aparținuseră în mod evident lui Georges Beaufort –, bunica inscripționase mereu numele ei, fie cel de fată, Beaufort, fie numele de căsătorie de mai târziu, Delacourt, pe a doua pagină, în partea dreaptă, cu data respectivă. Doar o singură carte, una dintre ultimele pe care Nelly le luase în

mână şi care se afla în partea de jos a cutiei reprezenta o excepţie, fiindcă proprietara nu îşi trecuse numele acolo.

Era vorba de ediţia iniţială a unei cărţi a autorului italian Silvio Toddi, despre care Nelly nu auzise niciodată şi al cărui roman *Validità giorni dieci – Valabil zece zile* se pare că fusese publicat în cea de-a cincea ediţie, după cum era scris sub titlul de pe coperta galben-maronie. Bunica ei trebuie să fi stăpânit destul de bine italiana dacă putea citi un roman întreg în această limbă. *Valabil zece zile* – suna a ceva neajutorat, mai degrabă a bilet expirat decât a roman, şi cu siguranţă că nu era o capodoperă a literaturii mondiale.

Nelly suflă praful de pe cotor şi deschise la prima pagină, care începea cu cuvintele de bun augur ale eroului, care făgăduia să nu meargă astăzi la birou, chiar dacă lumea întreagă s-ar fi prăbuşit.

Nelly zâmbi. Se pare că romanul nu era chiar atât de rău. Răsfoi puţin cartea, suficient cât să înţeleagă că este vorba de o fermecătoare poveste de dragoste cu întorsături surprinzătoare, care avea loc în Veneţia, unde, după unele neînţelegeri, eroii Paolo şi Clara s-au regăsit în cele din urmă. Privirea îi rămase aţintită la o propoziţie subliniată cu creionul, pe care o traduse fără efort:

El ar fi reuşit imposibilul alături de cea pe care o adora.

Oare de ce subliniase bunica ei acele cuvinte? Zâmbind, Nelly răsfoi micul volum, înainte şi înapoi, şi când era pe punctul de a-l pune în raft observă că mai devreme ratase ceva.

Pe fila de forzaţ, care era ceva mai groasă decât paginile normale, în partea de jos era scris ceva aproape ilizibil din cauza câtorva picături de apă. Nelly încercă să descifreze cuvintele. *Noi... siempre... al Settimo Cielo...* Mai jos era o iniţială neclară, care putea fi la fel de bine un *R* ca şi un *B, D, G* sau *P, Venezia* şi o dată: *12.V.1952.*

Ciudat. Poate că această carte nici nu îi aparţinuse bunicii şi nimerise accidental în cutia cu cărţi, îşi spuse Nelly. Numai că atunci

observă cuvintele în latinește din partea de sus a paginii, care păreau tipărite, pentru că cineva le desenase pe hârtie cu precizie în litere de tipar. Erau trei cuvinte foarte familiare lui Nelly:

AMOR VINCIT OMNIA.

Nu era prima oară când Nelly regreta că nu o întrebase pe Claire Delacourt despre inscripția de pe vechiul inel cu granate. Bineînțeles, știa ce *înseamnă* fraza pe care cavalerii din Evul Mediu o purtau înscrisă pe steaguri. „Dragostea învinge totul." Însă nu știa ce semnificație personală aveau pentru bunica ei cuvintele gravate și decolorate.

Când a împlinit douăzeci de ani, Claire i-a dăruit inelul vechi de aur cu perle micuțe de granat care semănau cu o mură, încrustate sub formă de oval, și pe care Nelly îl purta mereu pe degetul mijlociu. „Mi-a aparținut odată, iar acum trebuie să-l ai tu", spusese ea atunci, adăugând zâmbind fraza cu zborul, pe care Nelly și-o amintea bine.

În ziua următoare ea s-a întors la Paris. Când bunica i-a făcut cu mâna de pe peronul din Quimper, nu știa că avea să fie ultima dată când o vedea pe ființa cea mai importantă din viața ei.

Câteva zile mai târziu, Nelly și-a scos inelul, și abia atunci a descoperit inscripția. A decis să o întrebe pe bunica despre aceasta la următoarea vizită la Locronan, însă nu a mai existat o dată viitoare.

Claire Delacourt murise pe neașteptate, fără efort, ca o stea căzătoare. Se stinsese, pur și simplu nu se mai ridicase din fotoliul ei preferat. Când a sunat telefonul și unchiul ei i-a comunicat vestea tristă, Nelly, care stătea pe o bancă în Jardin du Luxembourg, ținea castronul de plastic cu salată colorată cu mâna tremurândă și, dintr-odată, s-a simțit ca un copilaș neajutorat.

După moartea neașteptată a bunicii, ea a mai încercat o vreme să afle ce înseamnă inscripția. Îl întrebase pe unchiul ei dacă citatul despre dragostea care învinge totul ar fi putut fi mottoul familiei Delacourt. Dar nici unchiul ei, care între timp se mutase în vechea casă din Locronan cu familia sa, nu știa nimic, la fel ca restul familiei Delacourt. Jeanne bănuia că inelul fusese un cadou timpuriu de la Maximilian către viitoarea lui soție. Sau poate că bătrânul Beaufort îi adusese fiicei sale preferate inelul dintr-una dintre nenumăratele sale călătorii și gravase textul, cu toate că Claire, în ceea ce privește iubirea, nu ducea deloc lipsă de curaj. La un moment dat, Nelly a încetat cu întrebările și a început să privească inelul prețios pentru ceea ce era: bunul personal lăsat moștenire de bunica ei iubită.

Însă acum descoperise tocmai acea frază, care îi păruse întotdeauna enigmatică, într-un roman italian ferfenițit, care probabil că fusese cumpărat sau oferit la începutul anilor cincizeci și își găsise loc în cutia cu cărți a bunicii ei.

Nelly se uită din nou la dată și făcu calculul. În mai 1952 Claire avea șaptesprezece ani. Dedicația din carte să-i fi fost adresată ei? Nelly mângâie gânditoare coperta, care purta numele autorului scris cu litere mari, de modă veche.

Silvio Toddi. Cine era acest bărbat? Nelly nu-și putea aminti dacă numele lui fusese pomenit vreodată în casa mare de piatră din Finistère, dar asta nu însemna nimic. Căzu pe gânduri. Era oare posibil ca bunica ei să fi cunoscut un scriitor italian care să-i fi dăruit romanul său cu dedicație?

Nelly luă cartea și se duse la calculator. O jumătate de oră mai târziu terminase de cercetat tot ce merita să știe despre Silvio Toddi, care se chema, de fapt, Pietro Silvio Rivetta di Solonghello, născut în 1886 la Roma într-o familie de aristocrați. Fusese japonolog și mediase adesea între guvernul italian și Japonia în prima jumătate a

secolului al XX-lea. Ca jurnalist și scriitor publicase mai multe lucrări, însă romanele sale erau scrise întotdeauna sub pseudonimul Toddi.

Validità giorni dieci apăruse în 1931 și se pare că era unul dintre cele mai populare romane. A fost reeditat de mai multe ori, și după adaptarea filmului de Camillo Mastrocinque în 1940 a avut parte de încă o adevărată renaștere în anii cincizeci. Toddi a murit la Roma în 1952.

Nelly se uită din nou la dedicația din carte și clătină din cap. În 1952, Toddi era deja bătrân. Era greu de imaginat că un om de șaizeci și șase de ani, care se afla deja pe patul de moarte, îi promitea unei adolescente de șaptesprezece ani *settimo cielo*, „al șaptelea cer". Pe de altă parte, oricine ar fi putut cumpăra cartea și ar fi putut scrie o dedicație adresată oricărei doamne, care nu trebuia neapărat să fie Claire Delacourt, în momentul acela încă Claire Beaufort, căreia poate că nici nu-i aparținea cartea.

Bineînțeles că lucrurile ar fi putut sta astfel. Numele bunicii ei nici măcar nu apărea în dedicație. Dar cum se explica atunci citatul latin, care se găsea atât în carte, cât și pe inelul bunicii ei?

AMOR VINCIT OMNIA.

Nelly simți fiori pe șira spinării. Această potrivire nu era o coincidență. Trebuia să existe o legătură între cartea veche și inel. Și între acestea exista o poveste în care bunica ei jucase un rol. Dar care? Ce se întâmplase la Veneția în mai 1952?

Venezia. Nelly murmură cuvântul și dintr-odată îl simți ca pe o formulă magică prin care totul se poate schimba. Era oare o coincidență faptul că găsise cartea acum, după toți acei ani, într-un moment în care își pierduse orientarea și avea nevoie atât de mult de

îndrumare? Sau era semnul pe care i-l promisese *mamie* cu mulți ani în urmă, în bucătărie, cu un râs îngăduitor? Nelly răsuci gânditoare inelul.

„Ciudat", își zise ea. „Ciudat, ciudat, ciudat."

Apoi îi veni în minte un gând care devenea tot mai mare și mai mare, până când îl rosti, în cele din urmă.

— Trebuie să merg la Veneția, spuse Nelly.

10

Sudul părea dintotdeauna un loc irezistibil, fie că îţi începeai călătoria din Siorapaluk[1], fie că doar luai trenul de la Paris. Era pur şi simplu o chestiune de localizare, însă promisiunea rămânea întotdeauna aceeaşi. Călătoreai spre sud, de parcă te-ai fi întors la o veche iubire.

Nelly îşi sprijini fruntea de geam şi privi cum peisajul zboară pe lângă ea. Obrajii îi erau roşii, iar ochii îi străluceau. Părăsise în zori Gare de Lyon pentru cea mai mare aventură din viaţa ei.

S-ar fi putut spune că fuge, chiar dacă ea însăşi nu voia să recunoască acest lucru. „Prea dramatic", şi-ar fi spus, înlăturându-şi cu stânjeneală o şuviţă de păr de pe faţă. Şi totuşi, lucrul acesta nu era departe de adevăr.

Nelly nu era genul care într-o dimineaţă friguroasă de ianuarie să-şi facă urgent bagajul, să-şi scoată economiile de la bancă, să-şi cumpere o poşetă roşie exagerat de scumpă şi să părăsească Parisul, doar pentru a merge la Veneţia.

Dar uneori în viaţă se petrec unele lucruri. Lucruri precum o tuse supărătoare sau o dragoste pierdută şi mai supărătoare. Lucruri precum o frază enigmatică dintr-o carte veche. În afară de faptul că ploaia veşnică din Paris devenise efectiv insuportabilă. Şi dintr-odată

[1] Localitate din Groenlanda (N.tr.)

te afli într-un compartiment de tren, soarele străpunge norii, anul este abia la început și totul pare posibil.

Un zâmbet fugar apăru pe chipul lui Nelly, în timp ce trenul argintiu își croia neabătut drumul spre sud.

Ea însăși era surprinsă de iuțeala cu care se petrecuse totul. Cât de hotărâtă fusese dintr-odată. Cât de repede luase decizia cu bizara certitudine că face ceea ce trebuie. Căutase diferite apartamente pe internet, iar alegerea ei se oprise la un apartament din San Polo, pe care, în cele din urmă, îl rezervase timp de patru săptămâni. Patru săptămâni întregi! Nelly nu-și putea aminti când călătorise ultima dată timp de o lună. Acest lucru îi părea destul de îndrăzneț, aproape scandalos. Inima începuse să-i bată mai tare când confirmase rezervarea cu un clic. La alegerea cartierului se lăsase călăuzită pur și simplu de instinct: San Polo – numele îi plăcea, suna un pic ca Marco Polo, marele explorator, care ca și ea călătorise mereu doar pe mare și pe uscat, desigur, fiindcă pe vremea lui nu existau încă avioane, dar Nelly nu avea chef de atâta acuratețe. Cumpărase un bilet și un mic ghid de călătorie. Pe lângă pantaloni și pulovere, în valiza ei se găseau și câteva haine subțiri, chiar și o pereche de sandale. La urma urmei, mergea în sud.

La fel ca majoritatea oamenilor, Nelly asocia într-un mod irațional sudul cu un loc în care soarele strălucește mereu și viața e veselă și lipsită de griji. Și exact de asta avea nevoie în momentul acela. Descoperirea cărții lui Silvio Toddi i se părea din ce în ce mai mult un semn venit din cer. Era un mic ghiont de care avea atât de mare nevoie. Romanul se afla în noua sa geantă roșie, alături de un mic dicționar italian, iar Nelly își propusese să-l citească în timpul călătoriei lungi cu trenul.

Se rezemă confortabil în scaunul ei tapițat. La clasa întâi era, într-adevăr, mult mai spațios. Când funcționarul de la ghișeu o

întrebase, ea ezitase un moment (în care era încă vechea Nelly, rațională și econoamă), dar apoi spusese: „Clasa întâi, vă rog!"

Fugise, așadar, și banca nu oferea nicio rambursare specială. Avea nevoie de toți banii pentru călătoria ei la Veneția. Bine, de poșetă nu avea neapărat nevoie.

Nelly se uită fericită la poșeta elegantă de culoare roșu-carmin pe care o admirase luni de zile în vitrina magazinului de lux de pe Rue du Four, fără să-i treacă vreodată prin minte să cheltuiască o sumă atât de nerezonabilă pentru ceva atât de mic. Mângâie pielea fină și închise și deschise cu un pocnet de câteva ori catarama aurie, dar în acel moment nu bănuia, desigur, că poșeta avea să joace curând un rol destul de relevant în viața ei. Nelly nu avea multe lucruri prețioase.

Când a părăsit buticul cu geanta pe care vânzătoarea amabilă o împachetase mai întâi într-o husă moale, apoi într-o pungă de hârtie turcoaz cu imprimeu auriu, a fost cuprinsă de un sentiment de exaltare care o surprindea și pe ea și care încă persista. Desigur, în viață existau multe lucruri mai importante decât... *obiectele*. Și totuși!

A thing of beauty is a joy forever. Nu era cumva dintr-o poezie scrisă de poetul englez Keats? „Ce e frumos rămâne o bucurie pentru totdeauna." Nelly oftă mulțumită. Uneori e important să-ți împlinești, pur și simplu, un vis, chiar dacă rațiunea îți spune cu totul altceva.

Nelly tocmai ajungea la această concluzie când ușa compartimentului fu împinsă. Din fericire, era doar controlorul care voia să vadă biletul. Nelly era bucuroasă că are compartimentul la dispoziție numai pentru ea – cel puțin, pentru moment. Era plăcut să poată privi pe geam și să se lase în voia gândurilor fără să fie deranjată de răsfoitul ziarului sau de conversația altora. Lucrul frumos la o călătorie lungă cu trenul e că ai timp suficient să te gândești. Că ți se oferă în plus alternarea peisajului și vremii. Că te deplasezi și cu toate acestea știi mereu unde te afli.

Nelly îi întinse biletul controlorului bărbos. Acesta se uită lung la bilet înainte de a-l perfora.

— Veneţia! Ei, aveţi ceva de mers, domnişoară, o distanţă până la cer şi înapoi. Sper să nu vă plictisiţi. Veţi fi servită îndată cu cafea şi o mică gustare.

Îi zâmbi binevoitor acestei tinere cu obrajii roşii şi gură frumoasă, care călătorea singură.

Nelly îi mulţumi şi îşi puse biletul în geantă.

— Ştiu, îmi place să călătoresc cu trenul, spuse ea şi se întrebă dacă ar trebui să-i explice controlorului că şi în secolul douăzeci şi unu mai există oameni care nu s-ar urca în ruptul capului în avion, ca să nu mai vorbim de zburat. Dar bineînţeles că nu o făcu.

— Ne bucurăm când auzim asta. Atunci, călătorie plăcută în continuare. Schimbaţi trenul la 12.24 la Torino. *Bon voyage!*

În semn de salut, controlorul îşi atinse chipiul, apoi închise uşa compartimentului.

„O distanţă până la cer", se gândi Nelly zâmbind, şi îşi aminti cuvintele din cartea bunicii sale. *Il settimo cielo.* Ce-ar fi dacă această călătorie ar conduce-o pe neaşteptate direct la cer, în al şaptelea, bineînţeles?

Nelly luă cartea lui Silvio Toddi şi începu să citească. Fu rapid absorbită de lectură, care o conduse la Veneţia înainte ca trenul să sosească acolo. Află totul despre Paolo Rubini, un tânăr care avea un loc de muncă de birou destul de dezolant într-o societate de film. La începutul cărţii îşi propune să nu meargă în ziua respectivă la serviciu, şi la timp scurt după aceea găseşte într-o cabină telefonică din Roma un bilet clasa întâi dus-întors la Veneţia valabil timp de zece zile. Se grăbeşte să ajungă la gară ca să-l găsească pe posesorul biletului, însă trenul pleacă înainte ca Paolo să poată coborî. Şi astfel nimereşte fără să vrea în mijlocul unei aventuri ciudate în care păşeşte

(aproape!) fără bani. O poveste de dragoste încurcată, un nou loc de muncă și un oraș captivant. Pentru că Paolo întâlnește în mod repetat pe străduțele micuțe și pe podurile curbate ale Veneției o fată frumoasă pe care, pur și simplu, nu reușește să o prindă, și care de trei ori, în ocazii complet diferite, rostește un singur cuvânt: *Oh*. De aceea Paolo o numește pe frumoasa necunoscută *Signorina Oh*.

Din lectura foarte plăcută pe care o întrerupsese ocazional doar să caute câte un cuvânt în dicționar, Nelly a aflat că Veneția a fost întotdeauna orașul ideal pentru perechile de îndrăgostiți. A mai aflat cum *calli* sunt de două feluri – cele pe care merge toată lumea și cele pe care nu merge nimeni. Și că două persoane care se găsesc în Veneția se întâlnesc în final în Piazza San Marco.

Acea carte reconfortantă abunda în idei poetice și optimism, era o declarație de dragoste pentru iubire, dar mai ales pentru oraș, pe care autorul îl descria în cuvinte minunate. Nelly nu mai putea de nerăbdare să ajungă acolo. Urmărea fermecată gândurile lui Paolo Rubini, care, la fel ca ea, nu călătorise prea mult la viața lui și se afla pentru prima dată la Veneția:

„Se simțea bogat prin spectacolul pe care în generozitatea sa Veneția i-l oferea: laguna, mirajul unui oraș ce plutea într-un cer roz pal; până și apa părea a fi eter și, precum cerul, prindea treptat culori din ce în ce mai intense. Paolo se lăsă pătruns de toată această lumină care îl orbea cu strălucirea ei aurie. Se simțea atât de fericit, de parcă totul îi aparținea."

După trei ore, Nelly ajunse la finalul fericit al poveștii și închise cartea. Greu de crezut că acel roman provenea din anul 1931! De mult timp nu se mai simțise atât de captivată. I-ar fi plăcut să-i spună lui Silvio Toddi că romanul său oferă bună-dispoziție din abundență. Păcat că murise de mult.

Puse cartea în buzunar și își ridică privirea. Fusese atât de absorbită, că abia atunci observă că între timp urcaseră încă doi

pasageri – aparent un cuplu – care nu aveau prea multe să-și spună, dar o studiau curioși.

Nelly făcu un gest de salut din cap și luă o înghițitură de cafea, care se răcise între timp. O jumătate de oră mai târziu trenul opri în Torino. Iar după o altă jumătate de oră Nelly se afla în trenul care ducea la Veneția.

În ciuda bucuriei începu să se simtă obosită. Nelly căscă în spatele palmei duse la gură. Unsprezece ore de călătorit însemnau totuși o lungă perioadă de timp. Se uită pe geam și, treptat, peisajul se estompă în fața ochilor ei – ochi care, de altfel, străluceau în lumina de după-amiază a lagunei. Bineînțeles, Nelly nu știa asta, pentru că nu mai avusese ocazia să privească în apele Serenissimei.

Și în timp ce trenul gonea kilometru după kilometru și pleoapele lui Nelly se lăsau ușor, gândurile ei se întorceau pentru o clipă la punctul de plecare al călătoriei – la sala din Gare de Lyon, de unde cu puțin timp înainte de a se urca în tren trimisese o carte poștală destul de criptică verișoarei sale care nu credea în semne. Scrisese următoarele rânduri:

„Dragă Jeanne,

Când vei reveni la Paris să nu te miri că nu mă vei găsi acasă. Te rog să nu te îngrijorezi. Fiindcă Universul are totuși suflet, iar eu sunt plecată timp de patru săptămâni.

Te pup,
A ta Nelly“

11

Nelly aştepta deja de mai mult de o jumătate de oră la staţia de *vaporetto* Rialto Mercato. Era întuneric. Treptat, începuse să devină nervoasă, ca să nu spunem panicată. Nu îşi făcuse apariţia Signor Pozzi, despre care nu ştia cum arată şi pe care îl căuta tensionată cu privirea. „Nu se poate aşa ceva!" Nelly se uită din nou la ceasul de la mână şi clătină din cap cu exasperare. La ora şase şi un sfert aranjase să se întâlnească cu Signor Pozzi, iar în acel moment arătătorul se apropia neabătut de ora şapte. Scoase din nou telefonul mobil din buzunarul hainei şi formă numărul pe care şi-l notase de pe site-ul agenţiei. Din nou îi răspunse robotul telefonic cu vocea morocănoasă care anunţa în italiană că Signor Luigi Pozzi nu poate fi contactat.

Nelly înjură încet.

Mai devreme în acea seară, când a ajuns la Stazione Santa Lucia după lunga călătorie cu trenul, soarele tocmai apunea. Nelly a ieşit din clădirea gării şi s-a oprit o clipă să absoarbă priveliştea Veneţiei. *Venezia*. În sfârşit, era acolo!

Pe sub treptele care duceau în jos din piaţeta gării se afla Canal Grande, care strălucea promiţător în spatele staţiei iluminate de *vaporetto* Ferrovia. La stânga, drumul ducea spre nişte străduţe cu lumini colorate şi mici magazine şi baruri, iar la câţiva metri în faţă se

ridica un pod mare de piatră albă ce se arcuia peste Canal Grande, care pornea mai mult sau mai puţin din acel loc.

Era mult mai frig decât se aşteptase. O răcoare umedă se ridicase dinspre canal şi o învăluise. Tremurând, Nelly şi-a încheiat nasturii hainei, care în mod clar era o alegere prea optimistă pentru acele temperaturi. Era bucuroasă că poartă şi un cardigan şi pantaloni. Dar şi un pic dezamăgită de faptul că vremea din Veneţia era aproape la fel de neplăcută ca cea din Paris. Cel puţin, nu ploua.

Din fericire, staţia din care trebuia să ia *vaporettoul* se afla la câţiva paşi distanţă. Nelly a tras valiza de culoare albastru-închis peste treptele largi şi a cumpărat un *biglietto* de la cabina de bilete. Apoi a urcat în *vaporetto*, care urma să o ducă la punctul de întâlnire convenit şi care deja aştepta în punctul de îmbarcare. Majoritatea pasagerilor se aşezaseră în interiorul micului vapor cu aburi, la adăpost de vânt şi umezeală, pe scaunele din lemn confortabile şi priveau drept înainte. Nelly s-a oprit cu valiza afară, la balustradă.

Avea prea mari emoţii că poate să rateze coborârea de la staţia Rialto Mercato. În plus, era prima ei călătorie pe Canal Grande, care şerpuia un mare S prin acel oraş plutitor incredibil, şi ea voia să vadă tot ce era de văzut. Vântul îi sufla părul de pe faţă când *vaporettoul* a pornit şi a trecut pe lângă clădirile colorate cu mai multe etaje şi pe lângă *Palazzi*, care își profilau siluetele pe cerul nopții. Pe fiecare parte a canalului se aprinseseră luminițe și felinare ce luminau fațadele caselor, care, cu ferestrele lor înalte și ascuțite, păreau că vin dintr-un basm oriental. Luminile se reflectau în undele aurii, și în acel moment, când *vaporettoul* aluneca încet pe acea stradă strălucitoare, tăcută și maiestuoasă, pe lângă care treceau gondole răzlețe ca nişte umbre întunecate subţiri pe suprafaţa apei, Nelly a simţit cum îi creşte inima de fericire. Era ceva cu adevărat magic.

Aproape că a uitat să coboare la stația Rialto Mercato, pentru că tocmai își fixase privirea pe un imens candelabru de sticlă venețiană care strălucea prin ferestrele mari până la podea de la *piano nobile*, primul etaj al unui mic *Palazzo*. Când *vaporettoul* a oprit cu un huruit pe partea opusă, ea și-a întors capul și a văzut panoul, s-a speriat și a tras în grabă valiza spre coborâre și peste scândurile din sala de așteptare, în spatele căreia se ridica piața veche, *Pescheria*, cu marchizele ei roșii ca sângele.

Nelly citise în ghidul ei că piața de pește din Veneția e una dintre cele mai frumoase din lume, dar în seara aceea rece din ianuarie nu se întâmpla nimic și hala părea o barcă uriașă cu pânze, abandonată.

S-a oprit o clipă și s-a uitat în jur. După ce ceilalți pasageri, majoritatea aparent localnici, părăsiseră *vaporettoul* și treceau pe lângă ea cu o țintă precisă, în fața halei se mai găsea doar un cuplu de turiști japonezi, care chicotind și cu contorsionări îndrăznețe își făceau selfie-uri cu telefonul montat pe o tijă. Nelly a strâmbat din nas. Cunoștea prea bine aceste lucruri de la Paris. Nu găsea nicio plăcere în presiunea pentru autodocumentare permanentă din zilele noastre. Dar nici nu avea un telefon inteligent, ci doar unul de modă veche cu taste, cu care dădea telefoane sau trimitea SMS-uri. Și, bineînțeles, avea și o cameră foto. Toate la timpul lor.

În timp ce tinerii japonezi se fotografiau cu frenezie, își apropiau capetele și întindeau degetele în aer făcând semnul victoriei, un tânăr cu jachetă din piele apăru ca din senin și se apropie agale de ea. Nelly îl privi întrebător, iar el îi răspunse cu un zâmbet bucuros.

— Sunteți Signor Pozzi? întrebă ea în italiană.

Bărbatul se opri și la rândul său o privi întrebător.

— *Perché* – De ce?

Zâmbi și alungi inutil silabele.

— Pentru că trebuia să mă ia din acest loc.

— *Perché?* făcu din nou bărbatul, scoțând un pachet de țigări din geaca de piele.

Nelly se încruntă.

— Pentru că... cum adică? Sunteți sau nu Signor Pozzi?

Tânărul scutură din cap.

— Din păcate, nu, explică el cu un ton de regret. Ce păcat. Îi făcu cu ochiul în timp ce își aprindea țigara cu un chibrit. Timp de o secundă flacăra îi lumină trăsăturile ascuțite ale feței. Apoi îi oferi pachetul. Nu aveți chef de o țigară? Am putea aștepta împreună.

— Nu fumez.

— Da, mă temeam de asta.

— Nu suport lipsa de punctualitate.

Tânărul dădu aprobator din cap cu un zâmbet chinuit. Probabil că nici el nu ajungea întotdeauna la timp. Apoi își îndepărtă brațele cu un gest jovial.

— Ah, mai bine uitați de acest Signor Pozzi! V-aș invita la un pahar de vin. Chiar aici, după colț.

— În niciun caz. Mulțumesc, dar voi fi preluată imediat.

— Sunteți sigură că nu pot să vă ajut?

— Da, foarte sigură, explică Nelly cu hotărâre. *Buona sera.*

Făcu un gest scurt din cap în direcția bărbatului cu geacă de piele și își trase valiza câțiva metri mai încolo. Câteva minute mai târziu opri următorul *vaporetto*. Cu coada ochiului Nelly văzu cum tânărul se urcă și alți pasageri coboară. Apoi se pomeni din nou singură cu valiza și geanta ei roșie, fără ca cineva să vină să o ia.

Și dacă acest Signor Pozzi avea să nu mai vină? Lui Nelly îi trecu un fior pe spinare. Zona aceea nu părea prea circulată seara, în orice caz, nu în ianuarie. Și chiar dacă ar fi găsit cu ajutorul hărții

drumul spre apartamentul din Calle del Teatro – ceea ce părea improbabil, fiindcă în primul rând era destul de întuneric, iar în al doilea rând, Nelly avea un simţ al orientării catastrofal –, cum ar fi putut intra fără cheie?

Inima începu să-i bată mai tare. Era prima dată când rezervase un apartament pe internet şi se părea că totul eşuase chiar de la prima încercare. În disperarea ei, aproape regreta că nu acceptase ajutorul tânărului cu haină de piele. Poate că dorea doar să fie prietenos, fără nicio intenție necurată, şi ea fusese singura cu gânduri ascunse. Nelly făcu câţiva paşi încolo şi încoace, privind emoţionată în toate direcţiile. Şapte şi cinci! Era incredibil! „Va trebui să caut un hotel pentru prima noapte“, se gândea ea, când auzi un zgomot care părea să vină dinspre *Pescheria*.

Se răsuci. Un bătrân cu pălărie de pânză şi baston se îndrepta spre ea alene.

— Sunteţi Delacourt? o întrebă cu voce cârâitoare.

— Da, da, eu sunt, se grăbi să confirme Nelly. Îl privi uşurată pe bătrân care o cercetă scurt cu ochii mijiţi.

— Luigi Pozzi, se prezentă el. Aţi avut o călătorie plăcută?

— Da, spuse Nelly. Aştept aici deja de o oră, adăugă ea cu reproş. Credeam că nu o să mai veniţi.

Bătrânul dădu aprobator din cap şi ridică mâna cu un gest de conciliere.

— *Tranquillo, tranquillo*, murmură el. Se pare că nu intenţiona să-şi ceară scuze sau să explice întârzierea. Veniţi! Vă conduc la apartament, spuse el, îndreptându-şi arătătorul strâmbat în întuneric. În direcţia asta, Signorina Delacourt, *andiamo*!

Cu paşi uimitori de rapizi bătrânul o luă înainte şchiopătând. La fiecare al doilea pas, bastonul său lovea caldarâmul aleii pe care o cotise şi producea ecou în întuneric.

Nelly oftă în sinea ei. Se părea că Signor Pozzi nu era dispus sau capabil să o ajute cu bagajele. Resemnată, apucă mânerul valizei și se grăbi să-l urmeze pe bătrân.

Zece minute mai târziu, Nelly își dădu seama că valiza mare pariziană nu e făcută pentru un oraș ca Veneția. Cu pași împiedicați merse curajoasă în urma lui Signor Pozzi care o conducea cu o siguranță de somnambul pe străduțele întunecate și aleile din San Polo, peste canale și poduri mici, toate având trepte – de fapt, Nelly nu văzuse niciodată un oraș cu atâtea trepte. Duceau cu regularitate perfectă în sus și în jos, iar Nelly își căra și trăgea cu bubuituri valiza, rugându-se ca una dintre roți să nu se rupă la un moment dat. Se chinuia să țină pasul cu bătrânul care se întorcea din când în când spre ea pentru a se asigura că e încă acolo, apoi striga nerăbdător:

— *Andiamo, Signorina Delacourt, andiamo!*

Când ajunseră, în sfârșit, la apartament (etajul 4, fără ascensor!), Nelly era transpirată și cu răsuflarea tăiată.

— *Ecco!* spuse mulțumit Signor Pozzi, când deschise cu greutate ușa masivă de lemn, o împinse cu bastonul și cu generozitate se dădu într-o parte, pentru a-i permite lui Nelly să intre. El nu avea răsuflarea tăiată.

Nelly făcu un pas timid – și se pomeni în mijlocul unui salon decorat în stil venețian, a cărui podea de marmură brună cu inserții albe strălucea sub un vechi covor roșu-închis. Privirea îi căzu pe cele două canapele de culoarea șofranului așezate față în față, separate de o masă joasă de lemn cu cărți și reviste și înconjurate de tablouri vechi și lămpi. Deasupra șemineului, pe peretele din spate al camerei de zi atârna o oglindă argintie neclară, în care ea își recunoscu imaginea difuză. Un dormitor cu perdele grele din catifea albastră care dădea spre o grădină mică, o baie îngustă, de formă tubulară, cu o

ferestruică, și o bucătărie cu un frigider hodorogit și o masă rotundă, pe care trona o sticlă de vin în semn de bun venit – Nelly era încântată. Apartamentul i se părea minunat de confortabil, iar toate necazurile de la sosire fură uitate imediat. Se întoarse spre Signor Pozzi cu ochi strălucitori.

— *Troppo bello!* spuse ea.

— *Ecco!* răspunse Signor Pozzi.

Cu o mină importantă, el arătă spre un comutator de lângă ușa de la intrare și îl apăsă de câteva ori în sus și în jos.

— *Riscaldamento!* Învârti apoi o rotiță de lângă comutator. *Freddo – caldo! Freddo – caldo!* Se uită întrebător la Nelly ca să vadă dacă a priceput.

— E în ordine, îl asigură Nelly. Regulatorul este pentru încălzire, am înțeles, vă mulțumesc!

După ce Signor Pozzi mai dădu o mică tură prin toate dulapurile apartamentului, îi puse, în cele din urmă, cheile în mână și își luă rămas-bun.

— Dacă apar probleme, sunați-mă, adăugă. La *telefonino*! Își scoase telefonul mobil din adâncul buzunarului de la pantaloni și-l vântură în fața lui Nelly.

Nelly ridică din sprâncene și dădu din cap în semn de aprobare.

— Așa voi face, Signor Pozzi. Însă va trebui să și răspundeți.

— Întotdeauna răspund, declară Signor Pozzi indignat. Apoi îi ură seară bună și se făcu nevăzut.

Nelly încuie ușa grea a apartamentului în urma lui și răsuflă ușurată. Ce bătrân ciudat! Spera să nu aibă niciun motiv să-l sune pe Signor Pozzi. Își scoase haina, își puse geanta pe măsuța de cafea și privi fericită în jur. Străbătu încă o dată toate încăperile apartamentului, cercetă picturile și cărțile, luă în mână vasul de argint de pe șemineu, aprinse și stinse lampa cu abajur galben, deschise o

fereastră și se uită în jos, în grădina tăcută. Inspectă apoi dulapurile și sertarele de bucătărie și descoperi un tirbușon cu care destupă sticla de vin.

— *Andiamo, Signorina Delacourt, andiamo*, spuse ea cu un zâmbet în timp ce închina paharul către imaginea ei din oglinda de deasupra șemineului. Vinul era bun. Bău rapid un pahar și simți cum o căldură plăcută îi străbate venele. Răsuci apoi regulatorul de căldură cu o treaptă mai sus. Își desfăcu valiza și așeză hainele ordonat în dulapul vechi din dormitor și în comoda din lemn închis cu sertare largi, care se afla vizavi de pat. Acesta era acoperit cu o husă albastră, pe care fuseseră așezate câteva perne de mătase care arătau foarte îmbietor.

Nelly nu putu să se opună și se hotărî să se odihnească o jumătate de oră, pentru ca apoi să își comande ceva de la barul micuț pe lângă care trecuseră. O dureau brațele de la efortul neobișnuit. Între timp se făcuse ora opt și jumătate.

— Doar o jumătate de oră, murmură Nelly când se întinse pe pat și își trase o pernă de mătase sub cap. Închise ochii și simți cum o cuprinde o oboseală de plumb.

Și somnul se așternu în micul *appartamento* din Calle del Teatro.

12

Veneţia era oraşul ideal pentru plimbare – cel puţin pentru străinii care îşi încetineau fără să vrea paşii la vederea acestui mic miracol, care părea să fie alcătuit doar din *palazzi* de culoare roz, poduri de piatră şi apă lagunară, ce clipocea încet în canale, din case înclinate, turnuri mici şi străzi labirintice, care din când în când dezlegau surprinzător privirea către un *campo*, amplasat între micile magazine şi baruri. San Polo se afla în inima Veneției, iar Nelly nu se mai sătura la vederea bisericii încântătoare Santa Maria Gloriosa dei Frari, pe care tocmai o înconjura.

Dimineaţă se trezise în patul albastru oarecum surprinsă de hainele ei de stradă. Dormise aproape zece ore. După un mic dejun rapid într-un bar din Campo San Polo, alcătuit dintr-un capucino şi un cornetto pudrat cu zahăr, luase hotărârea să facă prima tură. Soarele strălucea şi Nelly aştepta cu nerăbdare să exploreze fiecare colț al oraşului, pe care-l găsea în egală măsură derutant şi fascinant şi care în acel anotimp era mai gol ca niciodată.

Nu-şi imagina râurile de vizitatori ce străbăteau străzile din San Marco sau Rialto începând cel târziu cu luna mai. Şi faimosul *carnevale*, la care zeci de mii de turişti se adunau pentru câteva zile în oraşul lagunei pentru a sărbători pe străzi, era încă la câteva săptămâni distanţă. Cu toate acestea, în vitrinele micilor magazine erau expuse

măşti colorate şi haine somptuoase în culori orbitoare, iar Nelly, pentru care toate acestea erau noi, stătea cu nasul lipit de geamuri.

Uimită, şi de această dată înarmată doar cu poşeta roşie, pe care o ţinea strâns, fiindcă nu puteai şti niciodată, Nelly se plimba alene pe străzile înguste din San Polo, la capătul cărora de fiecare dată o aşteptau strălucind o bucată de cer şi, dedesubt, albastrul verzui al unuia dintre micile canale care traversau întreg oraşul ca un labirint. Se opri pe podurile mici şi îşi odihni privirea pe câte o gondolă care aluneca pe apă, printre faţadele pitoreşti ale caselor. După o oră, declară fericită Veneţia drept cel mai lent oraş al Europei. Satisfăcută, își ascultă pașii, care – de-a dreptul dromologic! – răsunau în cartierul Sottoportego, pe unde mergea agale, iar sunetul lipsit de claxoane era muzică în urechile ei. Era atât de încântată, încât pentru moment uită până și de Daniel Beauchamp și de suferința ei. Merse fără țintă pe micile străzi laterale, traversă Campo San Rocco cu măreața Scuola, unde erau expuse picturile lui Tintoretto, pe care avea să le vadă altă dată, și în cele din urmă ajunse la malurile lui Canal Grande, care strălucea argintiu în soarele de dimineață.

Descoperi un *traghetto*, un fel de gondolă cu care se putea ajunge pe celălalt mal. Îi dădu gondolierului câteva monede şi urcă în barca neagră, care se clătina, destinată să transporte oamenii în picioare peste canalul larg. „O aventură instabilă", gândi Nelly, dar gondolierul cu pălărie de paie și pulover cu dungi îi zâmbi atât de prietenos, încât ea nu voi să-i arate disconfortul pe care-l simțea. Câteva minute mai târziu, debarcă și, în scurt timp, își găsi din nou echilibrul într-o piațetă mare, numită Campo Santo Stefano, unde bău o oranjadă într-un colț, înainte de a-și continua drumul.

Fiindcă Nelly era întotdeauna tentată să admire micile curţi şi alei sau să se oprească în faţa magazinelor, trecu o bună bucată de

timp până ajunse în locul în care oricine ajunge în mod inevitabil: Piazza San Marco.

Clopotele Campanilei vesteau ora prânzului când Nelly păşi prin una dintre arcadele care împrejmuiesc Piazza San Marco şi se opri copleşită de uimire. În faţa ei piaţa se întindea ca o sufragerie uriaşă cu acoperiş deschis. Clădirile impozante cu mai multe etaje ale Procuraţiilor, cu ferestrele lor înalte şi arcuite, închideau piaţa pe trei laturi. În capăt, să spunem, ca final glorios, se ridica magnifica bazilică San Marco, cu cupole rotunde şi turnuri ascuţite. Deasupra porţii principale a domului strălucea emblema aurie a lui San Marco, leul înaripat.

Nelly traversă piaţa, care şi în acel moment al anului era mai însufleţită decât restul Veneţiei. Într-un mic stand, un comerciant vindea pălării de gondolieri, umbrele de dantelă albă şi neagră şi picturi în ulei în culori vii, reprezentând Palatul Dogilor, Puntea Suspinelor sau Bazilica. Un bărbat măsliniu cu pălărie roşie sufla fără oprire baloane albastre în aer – evident, puteai să le şi cumperi. În mijlocul pieţei turiştii şi porumbeii intrau într-o simbioză ciudată. Porumbeii sperau să prindă mâncarea din mâinile turiştilor, turiştii sperau să prindă fotografii cu porumbeii pe mână. Zâmbind, Nelly urmări cu privirea o americancă mai în vârstă, pe braţele căreia se lăsaseră mai mulţi porumbei. Stătea acolo ca o sperietoare într-o haină de blană şi se lăsa fotografiată cu mândrie de soţul ei, care îi striga *Now, honey, cheeeeese!*, înainte de a apăsa declanşatorul aparatului de fotografiat.

Cu toate astea, scaunele de la Caffè Florian şi Caffè Quadri, pe care oaspeţii şi le disputau în zilele călduroase, erau strânse la un loc, scenele destinate micilor orchestre, care în mod obişnuit umpleau piaţa cu suntele muzicii clasice din ambele părţi, erau acoperite şi, dacă voiai o cafea sau un pahar de *prosecco*, trebuia să intri în local. Nelly aruncă o privire pofticioasă în spatele geamului de la Caffè

Florian, unde câţiva oaspeţi îşi beau ciocolata caldă în separeuri confortabile lambrisate. Preţurile erau exorbitante, dar în schimb stăteai în Piazza San Marco, în „cea mai frumoasă sală de bal din Europa", după cum spunea Napoleon.

Nelly continuă plimbarea şi admiră Torre dell'Orologio, cu ceasul său astronomic rotund, albastru, cu stele de aur, şi rămase plină de uimire în faţa statuilor celor doi mauri negri care aveau să stea pentru veşnicie pe acoperiş, pregătiţi să bată cu ciocanul orele pe clopot.

Dar Nelly găsea că cea mai frumoasă este Campanila. Turnul înalt de cărămidă roșie care se înălța deasupra tuturor celorlalte clădiri și care era simbolul Veneției o sedusese pe deplin. În mijlocul tuturor celor care se plimbau, în mijlocul agitației și fâlfâitului de porumbei din Piazza, acesta rămânea foarte liniștit. Se uită în sus și, ca mulți turiști înaintea ei, Nelly încearcă în zadar să capteze Campanila pe ecranul micului aparat de fotografiat.

Făcu un pas înapoi, și încă un pas, apoi încă unul. Și, mergând cu spatele, se împiedică de un grup de turiști, își pierdu echilibrul și se agăță de primul braț pe care-l putu apuca.

Brațul îi aparținea, după cum avea să se dovedească în scurt timp, unui venețian care arăta scandalos de atrăgător și care făcea cu entuziasm pe ghidul unui grup turistic italian.

— *Hopa!* strigă el surprins, când străina drăguță se împletici, ca să zicem așa, drept în brațele sale, însă avu prezența de spirit să o prindă înainte ca ea să aterizeze pe caldarâm, la fel ca poșeta ei roșie.

O privire malițioasă a ochilor întunecați, un zâmbet larg cu dinți albi ca zăpada, un *Ciao bella!* plin de mulțumire de sine, și Nelly știa deja la ce să se aștepte.

Cu siguranță că acel bărbat era unul dintre acei fanfaroni italieni.

— Este mai înțelept să mergeți întotdeauna în direcția în care vă uitați, *signorina*, dacă nu aveți ochii la ceafă, ca mine, glumi el.

Nelly se adună jenată printre râsetele binevoitoare ale grupului de turiști.

— *Grazie*, spuse ea, și se lăsă fără voie ajutată să-și adune conținutul poșetei de tânărul venețian, care se prezentă imediat cu un zâmbet victorios și cu o engleză îngrozitoare ca Valentino Briatore.

Valentino, ce clișeu! Încă o dată, părerea ei despre bărbații arătoși părea să se dovedească adevărată. Cel puțin cel de față nu părea să aibă în minte nimic altceva decât vorbe stupide.

— *Are you alone? Firste time in Venice? You like to join us?*

Nelly clătină din cap în tăcere, închizând poșeta cu o pocnitură categorică. Însă venețianul nu renunță atât de repede.

— *Where you come from?* insistă el. *America? Sweden? Germany?*

— *Paris*, răspunse Nelly, care nu avea de gând să dea de înțeles că vorbește italiana mai bine decât el engleza.

— *Aaah, Paris!* exclamă el apreciativ, ca apoi să adauge: *Verrry nice city... I love! But Venezia is muche nicer than Paris, you will see, Mademoiselle...???*

Zâmbi din nou cu acel zâmbet larg, fără griji, care scotea la iveală prea mulți dinți pentru gustul lui Nelly. Ea lăsă să plutească în aer întrebarea nerostită despre numele ei, făcu un gest cu capul și se întoarse.

— *Wait!*

Își trecu mâna prin buclele negre și scoase rapid din buzunarul blugilor o chitanță de restaurant pe care își scrise numele și un număr. Nelly nu putu să-l împiedice pe ghid să-i dea numărul de mobil.

— *You take this!* porunci el prietenos și îi strecură bilețelul. *I'll show you Venice, Mademoiselle. If you have time, you juste call me...* Îi făcu cu ochiul.

Nelly nu era o persoană nepoliticoasă. Aşa că luă bileţelul şi, cu un zâmbet şters, îl vârî în buzunarul pantalonilor.

— *Grazie*, spuse ea încă o dată.

— *You call me, okay?* strigă acel Valentino din nou în urma ei, în timp ce ea se îndrepta spre Piazzetta.

Nelly rânji.

– Poţi să aştepţi mult şi bine, spuse ea încet.

Trecu pe lângă Palatul Dogilor, pe care cu siguranţă avea să-l viziteze în următoarele zile, şi se îndreptă direct către un leu regal care trona în stânga celor două coloane de la capătul Piazzettei şi care părea că păzeşte laguna. Nelly scoase camera şi făcu o fotografie. De data asta fără incidente. Zâmbi mulţumită şi privirea îi alunecă pe lagună, peste a cărei oglindă argintie, la ceva distanţă, se ridica insula Giudecca. Apoi se hotărî să-şi continue plimbarea de-a lungul Riva degli Schiavoni, şi de acolo să privească celebrul Pod al Suspinelor, pe care cel mai mare Casanova al oraşului fusese redus la tăcere.

Zece minute mai târziu, când trecu pe lângă Hotel Metropole, deja uitase de bileţelul din buzunar. Dacă cineva i-ar fi spus că doar peste trei ore va forma disperată numărul unui tânăr venețian pe nume Valentino, ar fi râs în hohote.

13

După trei ore Nelly se afla pe celebrul Ponte Rialto, care unește San Marco cu San Polo, și admira priveliștea.

Luase masa de prânz la Saraceno, un restaurant drăguț, nu departe de pod, care se găsea chiar pe Canalul Grande și pe care inițial îl considerase o capcană tipică pentru turiști. Dar chelnerii erau extrem de prietenoși și politicoși, și îi oferiseră un loc frumos la una dintre ferestre, la care – la înălțimi diferite, precum lampioanele întinse pe frânghie – erau agățate lămpi venețiene din mătase orientală extrem de încântătoare, care îi aminteau puțin lui Nelly de pungile de ornat torturi.

Și mâncarea fusese delicioasă. Nelly urmase recomandarea chelnerului și comandase un carpaccio de pește alb cu suc de lămâie ca aperitiv, care i se topea în gură. După aceea a venit pizza cu salam picant, care avea un gust excelent cu roșiile proaspete și mozzarella topită. A stins iuțeala revigorantă cu două pahare de vin roșu, pe care papilele ei l-au perceput catifelat și poate puțin prea greu pentru o masă de prânz. Însă ceva mai târziu putea să facă o mică siestă în apartamentul ei.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai ingenioasă i se părea ideea de a petrece o lună întreagă într-un oraș în care majoritatea oamenilor veneau probabil pentru un weekend. Această cultură de

excursii de weekend luase cam mult avânt în ultimii ani. Lumea zbura spre o anumită destinație pentru două zile și jumătate, apoi toți se întrebau mereu de ce călătoriile prin orașe sunt atât de obositoare.

Exista o mare diferență între o călătorie și o excursie. Când călătoreai cu adevărat, trebuia să ai timp la dispoziție, poate chiar mult timp, credea Nelly, care între timp ajunsese la desert – o cupă de înghețată de lămâie cu fructe de pădure făcută în casă. Puteai astfel să-ți permiți să tragi de timp, să te întorci în locuri care ți-au plăcut foarte mult sau pur și simplu să-ți îngădui un pui de somn la amiază, fără să pierzi cinci obiective turistice în acest timp.

După ce și-a încheiat masa cu un espresso puternic și dulce, alături de un biscuit *amarettino*, a plătit și a privit din nou lămpile gălbui de mătase agățate la fereastră.

Chelnerul i-a explicat că acelea erau lămpi Fortuny – fabricate după mostre de țesătură vechi ale faimosului artist Mariano Fortuny, care locuise odinioară în Veneția. Muzeul Fortuny, care se afla într-un colț mai degrabă ascuns din San Marco și era adesea trecut cu vederea de turiști, este demn de recomandat, i-a spus el. Nelly și-a făcut o notă mentală „vizită la Muzeul Fortuny“, apoi a întrebat:

— Și aceste lămpi? Pot fi cumpărate?

— *Sì, claro!* Din păcate sunt destul de scumpe. Nu sunt tocmai un suvenir pentru turiști. Chelnerul i-a zâmbit și i-a spus despre unul dintre cele trei magazine Fortuny, care se afla în San Marco, lângă Ponte del Lovo. Treceți Ponte Rialto spre San Marco, mergeți pe partea dreaptă, și nu aveți cum să-l ratați.

Așa că puțin mai târziu, Nelly se afla din nou pe Ponte Rialto, pe care deja îl traversase o dată după turul de dimineață prin San Marco. La fel ca prima dată, s-a oprit în mijlocul podului, și-a întins

fața la soare, și-a așezat geanta în față, pe parapet și s-a uitat la strălucitorul Canal Grande, care se amesteca în depărtare cu cerul.

Silvio Toddi nu exagerase – Veneția era unică. Încă. Iar Nelly absorbea toată lumina din acea primă după-amiază, care se arăta complet aurie în fața ochilor ei. Căzută pe gânduri, se întreba dacă și bunica sa, Claire, se oprise odinioară pe podul ăsta care oferea o vedere magnifică asupra canalului.

S-a rezemat de parapetul de piatră și s-a uitat la o gondolă încărcată, care aluneca încet spre pod.

Nimic nu prevestea că în următorul moment se va produce o mică nenorocire, care, în cele din urmă, așa cum se întâmplă uneori cu nenorocirile, se va dovedi a fi cel mai bun lucru care s-ar fi putut întâmpla.

Dar Nelly nu bănuia încă nimic din toate astea. Poate că vinul roșu o făcuse puțin cam neglijentă, sau poate că a fost pur și simplu ghinion, în orice caz, Nelly s-a aplecat puțin în față ca să se uite mai bine la gondola cu japonezii care zâmbeau mulțumiți și cu gondolierul care cânta cu fervoare, când cineva a trecut în grabă pe lângă ea. Un ghiont în spate, un țipăt de uimire – și geanta roșie care se afla pe parapet în fața ei a căzut ca o piatră și a aterizat drept, nu, nu în Canal Grande, ci, în mod surprinzător, neobservată de oaspeți și de gondolier, în spatele gondolei. Și fără a conștientiza asemănarea cu eroina romanului lui Toddi, gura lui Nelly a format un „O!" îngrozit, urmat de un „O... nu!" după primul moment de șoc.

— *Ah... non! Mon sac à main, mon sac à main!* striga Nelly, în mod absurd, în franceză, fiindcă în acea secundă nu-și putea aminti cuvântul italienesc pentru „poșetă". Flutura emoționată din brațe în timp ce striga în mod repetat: Hei! Poșeta mea! Mi-a căzut poșeta!

Grupul de japonezi din gondolă s-au uitat în sus la unison, au încuviințat din cap zâmbind și au fluturat la rândul lor din mâini

cu entuziasm la acel semn al ospitalității europene. Un copil japonez cu părul lung și aparat dentar și-a ridicat smartphone-ul ca să facă rapid o fotografie cu acea tânără prietenoasă care făcea cu mâna și striga de zor ca să le ureze o zi minunată.

Și în timp ce gondolierul cânta neabătut *O sole mio* și trăgea de vâslă cu mișcări unduioase prin apă, gondola a dispărut sub Ponte Rialto.

La cinematograf, Nelly ar fi găsit întreaga situație extraordinar de amuzantă – acestea sunt scenele care fac o comedie bună –, dar din nefericire este un adevăr cunoscut că doar arta este veselă. Viața însă este serioasă, uneori *foarte* gravă.

După ce gondola cu geanta a dispărut sub privirile uimite ale proprietarei, aceasta a rămas o vreme înțepenită pe podul de piatră.

Nelly gândea ceea ce majoritatea oamenilor gândesc într-o situație disperată. Își zicea: „Nu poate fi adevărat! Nu mi se poate întâmpla asta! Nu sunt eu cea a cărei poșetă tocmai a căzut într-o gondolă!"

Când s-a obișnuit cu gândul că incidentul de la Ponte Rialto nu e mirajul unui coșmar care avea să se destrame la trezire, a scos o înjurătură în franceză pe care buzele ei nu ar fi rostit-o niciodată în condiții normale, dar care descria destul de bine situația.

De fapt, pierderea micii poșete ar fi fost suportabilă, chiar dacă, așa cum era în acest caz, era vorba despre o geantă foarte scumpă. Tragedia reală era că Nelly, înainte de a părăsi dimineață apartamentul, căutase în zadar un seif în care să-și depună obiectele de valoare, respectiv tot ce nu ar fi fost necesar într-un prim tur al unui oraș necunoscut.

Dar când și-a dat seama că în micul apartament nu exista niciun fel de seif și, în plus, a observat cu îngrijorare cât de ușor i-ar fi fost unui cățărător cu experiență să pătrundă prin curtea din spate, pe fereastra de la bucătărie, și să fure tot ceea ce se putea fura de

la turiştii neştiutori, Nelly a decis să nu-şi golească poşeta. Şi asta însemna, în mod terifiant, că totul se găsea acolo: banii, toate cardurile, cartea de identitate, agenda, chiar şi harta şi biletul de întoarcere valabil patru săptămâni. Şi, desigur, telefonul mobil şi cheile de la apartamentul din San Polo.

Nelly simţea că îi vine să urle. Unde era frumuseţea acelei zile, unde? Scufundată într-o gondolă veneţiană!

Trebuia să facă ceva, dar ce anume? Cum se procedează în astfel de cazuri? Se merge la poliţie. Sau la ambasada franceză.

Nelly nu era sigură dacă în Veneţia există vreo ambasadă franceză, însă citise odată, într-un roman de Donna Leon, despre *Questura*. Prin urmare i se adresă primului trecător care i se păru într-o oarecare măsură italian şi de încredere, rugându-l să-i descrie drumul.

De fapt, ar fi putut merge destul de confortabil cu *vaporettoul* până la Santa Croce, unde se afla *Questura*, dar în primul rând nu mai avea bani, iar în al doilea rând, descrierea bătrânei italience nu părea deloc confuză. La prima vedere, în orice caz.

Femeia prietenoasă îmbrăcată în negru o trimise înapoi pe Ponte Rialto şi îi explică cu un zâmbet răbdător că trebuie să o ia la stânga, să cotească la dreapta la cea de-a doua *calle*, apoi drept înainte, şi după aproximativ două sute de metri să traverseze un mic pod, unde se află un magazin de ţesături, care nu poate fi ratat, şi de acolo imediat la stânga...

Nelly îşi încercă norocul şi porni la drum.

După ce întrebă alţi şapte trecători, dintre care cei mai mulţi nu erau localnici, iar ceilalţi se scărpinau în cap şi începeau întotdeauna în acelaşi mod derutant – „*Questura*? O, e foarte simplu..." –, Nelly era deja sătulă.

Nici măcar nu mai ştia unde se află în acel haos format din canale, poduri şi alei. La un moment dat trecuse un pod mare de lemn,

pe care era amplasată o săgeată cu inscripția *Accademia*, dar asta fusese cu ceva timp în urmă. În orice caz, părea să se afle pe acele *calli* pe care Toddi le descrisese ca fiind cele pe care nu merge *nimeni*.

De cinci minute nu mai întâlnise niciun suflet.

De-ar fi putut să sune pe cineva! Se gândi cu dor la verișoara ei, Jeanne, căreia îi expediase atât de josnic o carte poștală și care, cu siguranță, tocmai se întorsese din Bretania. Și-l putea imagina în chip de salvator chiar și pe ursuzul Signor Pozzi, dacă ar fi avut numărul lui la îndemână – și, bineînțeles, un telefon.

Apoi, dintr-odată, își aminti de bilețelul din buzunarul pantalonilor – singurul lucru pe care nu-l pierduse.

Împotriva obiceiurilor sale, Nelly nu văzu niciun semn. Dar văzu cel puțin paiul, de care se agăță imediat.

Puțin mai târziu păși epuizată într-un mic café-bar – pe căi ciudate și fără să știe, aterizase într-unul dintre cele mai îndepărtate colțuri ale cartierului Dorsoduro – și întrebă emoționată dacă poate să dea un telefon.

Barmanul o privi surprins. Se părea că turiștii rătăciți nu nimereau prea des în barul său ca să ceară să dea telefoane.

— *Si tratta di una situazione di emergenza!* îl asigură Nelly. E un caz de urgență.

Barmanul îi înmână tăcut telefonul său mobil.

Nelly oftă ușurată.

— *Grazie! Grazie mille!* strigă ea cu exuberanță.

Barmanul zâmbi ușor.

— *Prego mille!* răspunse el, privind-o pe fata frumoasă și agitată cum scoate un bilețel și formează un număr la telefon.

— *Pronto*?

Nelly fu pe punctul să leșine de bucurie când recunoscu vocea ghidului din Piazza San Marco.

— Valentino? întrebă ea ca să fie sigură.

— *Sí!*

— Ah, Valentino, slavă Domnului! Este minunat să vorbesc cu dumneavoastră! spuse Nelly în italiană. Mai este valabilă generoasa dumneavoastră ofertă de la prânz, că pot să vă sun oricând? Vă rog, trebuie să veniţi de îndată aici! Sunt... se uită întrebător la barman, care îi spuse adresa, pe care ea o transmise imediat. Da, da. E doar un bar aici. M-am rătăcit. Şi am... geanta mea a dispărut - cu *absolut tot ce aveam*! Îi venea să plângă de uşurare că exista cineva pe care îl cunoştea. Sau cel puțin, îl cunoştea un pic. *Trebuie* să mă ajutați, Valentino, *vă rog*!

La celălalt capăt al liniei timp de o clipă se lăsă o tăcere uluită.

— Nicio problemă. Sigur că vă ajut. Ajung acolo în zece minute, spuse Valentino Briatore. Dar cu cine vorbesc?

Nelly suspină în telefon.

— Cu Nelly Delacourt. Fata din Piazza San Marco. Cea cu poşetă roşie.

14

De fapt, Valentino Briatore nu se aşteptase să audă din nou de fata cu geanta roşie care îi aterizase în braţe într-un mod atât de neaşteptat în Piazza.

Cu toate astea, el sperase.

De la prima lor întâlnire, care pentru ea nu fusese intenţionată, iar pentru el reprezentase o șansă norocoasă, tânăra franţuzoaică nu-i mai putea ieşi din cap. Cu toate că ea nu îi spusese nimic altceva decât *grazie*. Era ciudat.

O privire a acelor ochi mari, serioşi, care apăruseră brusc şi uimitor în faţa lui atât de aproape – şi inima începuse să-i bată cu putere. Pentru o clipă, în Piazza se mai aflau doar acea fată sfâşietor de frumoasă şi el însuşi. Totul se retrăsese fără zgomot – turiştii, porumbeii, Campanila, chiar şi cerul de deasupra de San Marco se estompase în tăcere în faţa acelor ochi, în care Valentino Briatore se prăbuşise ca într-o mare adâncă.

Dar, la fel de repede cum a venit, momentul s-a şi terminat. Nu durase mai mult decât o lovitură de clopot, al cărui ecou răsuna dinspre Campanila.

Ea îi spusese *grazie* şi se eliberase din braţele lui, iar el încercase să fie amuzant, se făcuse de râs cu engleza lui mizerabilă, în timp ce se gândea febril ce poate face ca ea să nu dispară din viaţa lui înainte ca el să aibă şansa de a o cunoaşte.

îi dăduse numărul lui de telefon, pe care ea îl îndesase neglijent în buzunar. Nici măcar nu-i spusese numele ei. Pentru ea nu fusese un moment magic. Iar după ce ea a dat scurt din cap și s-a îndepărtat cu pași preciși către Piazzetta, el a știut că nu avea să o mai vadă niciodată.

Și acum acest apel! Trebuia să existe un zeu al îndrăgostiților. Iar acesta avea, evident, simțul umorului. Părea că cineva i-a șterpelit geanta, iar ea spera ca el să o ajute.

Valentino și-a vârât telefonul la loc în pantaloni și, cu un zâmbet larg, a părăsit cafeneaua, unde tocmai băuse un espresso și care printr-o coincidență se afla foarte aproape de barul din Dorsoduro, unde îl aștepta fata disperată.

La început nu recunoscuse vocea emoționată de la telefon. Cine era acea femeie cu accent amuzant, care îl întreba dacă oferta lui e încă valabilă și îl ruga stăruitor să vină cât mai curând posibil? Când își dădu seama că *ea* e cea care îi bântuie gândurile de la ciocnirea din Piazza San Marco, îi veni să chiuie. Nelly Delacourt! Deci ăsta era numele ei. Spre uimirea lui, ea vorbea dintr-odată o italiană destul de bună. Ceea ce simplifica lucrurile. În limba maternă, Valentino era sigur că avea să fie mult mai convingător decât cu bâlbâiala sa neajutorată din Piazza. Acum putea să-și pună la bătaie farmecul și spiritul pentru a o impresiona pe franțuzoaică. Din păcate, nu avusese niciodată un talent special pentru limbile străine. Talentele sale se regăseau în alte zone.

Spre deosebire de ceea ce sugera numele său, Valentino nu era un aventurier. Dar nici nu era timid. Era un bărbat înalt și arătos, pe care femeile nu-l treceau ușor cu vederea. Pe de altă parte, el era fascinat de aceste creaturi misterioase, contradictorii și minunate de când avea paisprezece ani. Găsea femeile pur și simplu mult mai interesante și mai diverse decât bărbații. Și recunoștea frumusețea

când o întâlnea. Nu numai în tablourile lui Tiepolo sau Tiziano. Ci și în Piazza San Marco.

În orice caz, venețianul în vârstă de douăzeci și șapte de ani, cu bucle întunecate, nu mai trăise de multă vreme ceea ce i se întâmplase în ziua aceea. Dacă i se mai întâmplase vreodată așa ceva.

Ceva mai târziu, când Valentino Briatore deschise ușa barului cam părăginit din Dorsoduro, singurul oaspete era așezat în fața unui pahar cu *grappa* la tejghea. Se pare că barmanului i se făcuse milă de tânăra femeie a cărei față nefericită se lumină la vederea lui Valentino.

— Ei, n-aș fi crezut că ne vom revedea atât de repede, spuse zâmbind Valentino.

— Nici eu, răspunse Nelly cu sinceritate. Mulțumesc că ați putut veni atât de repede. Sunteți foarte amabil. Îi oferi un zâmbet și coborî de pe scaunul înalt. Nu știu ce să fac. Totul a dispărut. Banii, toate cardurile. Iar fără chei nici nu pot intra în apartament, încheie ea abătută. Dacă nu aș fi avut numărul dumneavoastră...

Ea amuți sfioasă.

Valentino zâmbi. O femeie care nu mai știa ce să facă – era ca și cum el ar fi tras lozul cel mare.

— Nu vă faceți griji, o să rezolvăm, spuse el cu un gest liniștitor, mulțumind cerului că Nelly Delacourt nu aruncase bilețelul cu numărul lui. Ei bine, spuneți-mi – unde v-a fost furată geanta?

Nelly se uită la el surprinsă, apoi clătină din cap.

— Nu, nu a fost *furată*. Se plimbă într-o gondolă.

Suspinând, își dădu ochii peste cap.

— Într-o *gondolă*? repetă uluit Valentino. Adică... ați uitat-o într-o gondolă?

Nelly clătină din nou din cap.

— Mi-a căzut de pe Ponte Rialto și a aterizat direct într-o gondolă.

Valentino nu-și putu suprima un zâmbet.

— Ah, Dumnezeule, cum ați făcut asta?

— Norocul începătorului? îi replică Nelly zâmbind. Apoi redeveni serioasă. Credeți că puteți să mă ajutați?

— Cred că se poate face ceva, spuse Valentino, care pricepu fulgerător că asta era șansa lui cea mare. Situația e fără speranță, dar nu gravă. Haideți!

Soarele încă nu asfințise când Nelly se afla deja în posesia genții ei prețioase. Stătea într-o *trattoria* din San Marco cu „ghidul" ei și nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

Valentino Briatore reușise într-adevăr să găsească geanta pierdută prin rețeaua de gondolieri. Cu un sentiment de ușurare de nedescris, Nelly își ținea în poală poșeta, din care nu lipsea nimic, și se uita cu recunoștință la bărbatul care făcuse posibil acel mic miracol.

Cu sentimente amestecate, Nelly îl urmase pe venețianul cu ochi căprui ca ciocolata, care cu siguranță că topiseră inima unor femei (dar în cazul ei nu exista niciun pericol!). Mai întâi fuseseră la Fondamenta Orseolo – un bazin cu apă, nu foarte departe de Piazza, în care mai multe gondole se legănau și așteptau clienți. De îndată ce au ajuns la *Servizio Gondola*, unul dintre gondolieri s-a apropiat de Nelly.

— *Gondole, gondole!* striga el arătând spre o gondolă neagră cu perne roșii ca vinul.

— Îmi caut poșeta, a spus Nelly.

— *Ciao*, Sebastiano! a zis Valentino.

L-a tras deoparte pe bărbatul cu pulover în dungi și pălărie de paie, care în momentul acela și-a împins pălăria în față și s-a

scărpinat la ceafă. Un minut mai târziu s-a iscat o discuție aprinsă la care s-au alăturat încă trei gondolieri. Bărbații au vorbit și au gesticulat, au scos la iveală telefoanele în care rosteau cuvinte cu viteză fulgerătoare, iar Nelly, care în scurt timp a renunțat la încercarea de a urmări discuția, a înțeles doar câteva cuvinte precum „Rialto" și „geantă" și „dificil" și „favoare" și „important". Ea încuviința din cap. Da, era, într-adevăr, important. Ca să nu spunem vital.

La un moment dat, gondolierii au tăcut și au privit-o întrebător pe Nelly.

— Când s-a întâmplat povestea cu geanta? a tradus Valentino.

Nelly și-a dus degetul la nas.

— Cam pe la... trei, cred.

Pălăvrăgeala a pornit din nou, iar Nelly, care dorea să-și aducă și ea aportul, l-a tras de mânecă pe Valentino.

— În gondolă erau *japonezi*, a spus ea încet. Și gondolierul cânta *O sole mio* când a trecut pe sub pod.

Valentino a dat aprobator din cap. A repetat cu voce tare ce spusese ea, iar bărbații cu cămăși în dungi au izbucnit în hohote de râs.

Nelly s-a înroșit și s-a încruntat.

— Ce găsiți de râs? a șuierat ea. Voiam doar să ajut.

Valentino a ridicat mâna cu un gest împăciuitor.

— Nu o luați în nume de rău, *signorina*, dar nu ne ajută cu nimic.

Nelly nu se afla în Veneția de suficient de mult timp ca să știe că toți gondolierii cântă ocazional (sau aproape întotdeauna) *O sole mio* și că în fiecare a doua gondolă se află japonezi.

— Bine, a admis ea. Sper că nu ați uitat să menționați că este vorba de o geantă *roșie. Una borsetta rossa!* a repetat ea insistent, și a văzut că gondolierii au început să dea din nou telefoane. I se părea

un indiciu crucial. Probabil că nu existau prea multe genţi roşii în gondolele din Veneţia.

De fapt, în gondolele oraşului-lagună exista doar o geantă roşie. Se odihnea liniştită în umbra a două perne în formă de inimă, până când Mariano Bruni, proprietarul gondolei, a extras-o din spatele scaunelor. Era pe punctul de a încheia programul de lucru, când a fost informat printr-un lanţ telefonic că nişte turiste nebune îşi aruncau mai nou genţile de pe poduri direct în gondole.

— Cât de prost trebuie să fii, a murmurat Mariano clătinând din cap și și-a scos telefonul din buzunar ca să raporteze descoperirea.

Soarele se scufunda ca o minge roșie în lagună când Valentino a pus punct perioadei de speranță și anxietate. După ce dispăruse timp de cincisprezece minute, s-a întors la Fondamenta și i-a întins lui Nelly poşeta cu un zâmbet mândru și cuvintele „Asta este?“. Nelly l-a îmbrățișat spontan, cu entuziasm, apoi a făcut stânjenită un pas înapoi.

— Pe viitor să fiți mai atentă.

Valentino i-a înmânat prețiosul obiect. Apoi s-a uitat zâmbitor la tânăra care, în mod evident, avea tendința de a-și lăsa geanta să cadă.

— Îmi datorați o favoare, a spus el liniştit.

Nelly a dat cu înfrigurare din cap.

— Da, ştiu. Vă invit la masă. Şi-a atins mulţumită poşeta. Acum am din nou bani.

Valentino a scuturat din cap.

— Sunt veneţian, *signorina*. Eu vă invit la masă.

După ce au lămurit acest lucru, Valentino Briatore a condus-o pe Nelly Delacourt în *trattoria* sa preferată.

Aproape că ajunseseră la desert, şi Valentino trăia sentimentul neliniştitor că nu făcuse niciun pas mai departe. Când tânăra îl îmbrăţişase la Fondamenta şi el o ţinuse, a doua oară în acea zi, pentru o clipă în braţe, se simţise extrem de încrezător. A perceput din nou acea atingere, oricât de scurtă a fost, atât de potrivită şi firească, încât spera că va fi începutul unui lucru minunat. Dar probabil că ea se lăsase condusă doar de sentimentul de uşurare. La un moment dat el i-a atins fugar mâna în timpul conversaţiei, iar ea şi-a retras-o imediat.

În orice caz, au petrecut împreună o seară foarte plăcută. Nelly – între timp ajunseseră să se tutuiască – s-a dezgheţat de-a binelea. Bucuria de a scăpa nevătămată şi de a nu fi nevoită să-şi petreacă noaptea la Questura sau să-şi încheie brusc vacanţa care tocmai începuse o adusese într-o dispoziţie exuberantă. Îl lăsa pe Valentino să o facă să râdă şi îi povestea şi ea puţin despre Paris, despre studiul ei în dromologie (indiferent ce voia să însemne asta!), despre sosirea ei la Veneţia, pe care şi-o imaginase mult mai călduroasă, despre ursuzul Signor Pozzi şi drumul epuizant cu urcuşuri şi coborâşuri cu valiza imensă.

— Cu toate astea, acum pot spune că Veneţia mă fascinează, declară ea, cu ochii strălucitori şi cu obrajii roşii din pricina vinului. Acest loc este atât de lent şi contemplativ. Totul abundă în linişte şi frumuseţe.

Lui Valentino îi veni să râdă.

— Asta este Veneţia în timpul iernii, răspunse el. Când oraşul se cufundă pentru scurt timp într-un somn miraculos şi ne aparţine iarăşi nouă, localnicilor. Dar aşteaptă să înceapă carnavalul sau

primăvara cu armate de turiști care se înghesuie în Piazza, împrăștie pretutindeni gunoiul și merg în pelerinaj la Ponte Rialto. E mai puțină liniște și frumusețe.

— Atunci am avut noroc că am ajuns tocmai acum, zise Nelly.

— O, poți găsi chiar și în aprilie, mai sau iunie un locșor pașnic în Veneția, se grăbi Valentino să o asigure. Trebuie doar să știi unde.

— Probabil că nu voi rămâne atât de multă vreme, râse ea.

Era atât de frumoasă când râdea. Valentino trebuia să fie atent să nu se holbeze tot timpul la ea.

— Păi cât timp stai?

— Patru săptămâni.

— Patru săptămâni? *Wow!*

El încercă să nu lase să i se observe bucuria care-l cuprinsese și învârti pe furculiță câteva paste din porția sa de *fettuccine Alfredo.* În patru săptămâni se puteau întâmpla multe.

Nelly încuviință.

— Da. Am simțit nevoia să plec o vreme din Paris.

— Aha.

— Am avut... o tuse dificilă.

— Și ai vrut să te vindeci *aici*?

— Da. Dădu aprobator din cap și pufni în râs în paharul ei de vin. Credeam că merg *în sud.*

Râse și el. Apoi o privi cercetător.

— Dar sigur ăsta a fost singurul motiv?

El simți stânjeneala ei bruscă. Văzu nefericirea din ochii ei.

— Ei, să zicem că merg pe urmele bunicii mele, zise ea în cele din urmă și împinse gânditoare prin farfurie restul din porția de *spaghetti Vongole.* Mi-a povestit deseori cu entuziasm despre Italia.

Nu era greu de ghicit că povestea cu bunica nu era pe de-a-n-tregul adevărată. Dar Valentino avea destul tact ca să nu mai pună

întrebări. De fapt, nu conta ce anume declanşase călătoria lui Nelly la Veneţia. Fiecare călătorie are un motiv. Dar când ajungi la destinaţie totul se poate schimba. Se poate întâmpla chiar ca scopul iniţial al călătoriei să devină cu totul altul. Şi exact acesta este lucrul interesant al călătoriilor: nu poţi spune dinainte ce o să se întâmple.

Desigur că Valentino nu ştia că pe Nelly suferinţa din iubire o alungase din Paris, oraş cunoscut ca *Oraşul Iubirii*. Bănuia totuşi că ea nu-i destăinuise ceva anume. Dar ăsta nu era un lucru îngrijorător. Nu ar fi fost descurajat chiar dacă ar fi ştiut că fata enigmatică care tăcuse brusc şi desena cu furculiţa modele pe faţa de masă galbenă îşi dăruise inima altuia. Un bărbat care era pe cale să se îndrăgostească nu renunţa atât de repede. Valentino, care vedea mereu partea bună a lucrurilor, ar fi spus probabil că este mai bine să se îndrăgostească de o fată care suferă din dragoste, decât de o fată care trăieşte o poveste fericită de iubire.

— Încă un mic desert? Poate un Tiramisu sau un Zabaione? întrebă el ca să-i alunge gândurile.

Nelly clătină din cap.

— Mă tem că nu mai pot.

— Dar un espresso? Un espresso merge de fiecare dată.

Da, un espresso mergea oricând. El constată cu uşurare că ea zâmbeşte din nou. Însă după espresso cina se încheie definitiv. Nelly declară că este moartă de oboseală şi că trebuie să se culce imediat. Valentino insistă să o însoţească până la apartamentul ei din San Polo.

— Ca să nu te rătăceşti din nou, sau, mai rău, să nu-ţi pierzi geanta.

Merseră alături în tăcere prin oraşul în care se aşternuse noaptea. Valentino nu alesese cel mai scurt traseu. Ar fi vrut să meargă

așa veșnic, dar la un moment dat se opriră în fața zidurilor din Calle del Teatro.

— Mulțumesc pentru tot.

Nelly scoase cheile din poșetă și îi zâmbi.

Stăteau unul în fața celuilalt pe aleea tăcută. Se făcuse frig. Peste micile canale se ridicau aburi de ceață. Se uita în ochii ei adânci și ar fi vrut să o sărute. Fără să vrea, el făcu un pas înainte. Cu un gest de regret, ea își așeză mâinile pe pieptul lui și îl împinse ușor.

— Mă tem că nu este o idee bună.

— Dar de ce...

Îl privi cu ochii ei mari.

— Viața mea este destul de complicată în acest moment, Valentino. Aș dori să nu o complic și mai tare.

El încuviință. Ea îi spusese pentru prima dată pe nume.

— Dar de ce vrei să fii nefericită când poți fi fericită? insistă el.

— Nimeni *nu vrea* să fie nefericit.

— Atunci încetează cu viața ta complicată și lasă-mă să fiu ministrul tău pentru gânduri frumoase.

Ei îi veni să râdă.

— Ministrul meu pentru gânduri frumoase? Îmi place asta.

— Putem să ne revedem? Poate mâine?

Ea clătină zâmbind din cap.

— Poimâine? Răspoimâine?

— Nu trebuie să lucrezi, Valentino Briatore? Nu sunt grupuri de turiști în Piazza San Marco?

Ea încă îl considera un ghid turistic, iar el o lăsă să creadă astfel.

— *Carissima*, prefer să-ți arăt *ție* Veneția. Ghid exclusiv. Își îndepărtă brațele. Întreg orașul îți aparține.

Ea aprobă dând din cap.

— O să vedem.

— Acum ai un prieten în Veneția.

— Apreciez asta.

— Dacă o să pierzi din nou geanta, sună-mă. Promiți?

— Promit.

Ea îi zâmbi și dispăru pe ușa de la intrare.

Fără să se grăbească, Valentino s-a întors pe străduțele întunecate spre Dorsoduro, unde își avea apartamentul. Pașii îi răsunau pe caldarâmul accidentat, în timp ce recapitula în gând întâmplările din acea zi remarcabilă. Dimineața, când i-a condus la San Marco pe niște prieteni din Napoli de-ai tatălui său, nu se așteptase să o întâlnească. Pe ea, care purta frumosul nume Eleonora și îl prescurtase Nelly pentru că îl găsea „prea măreț". A scuturat din cap. „Nelly" suna mult prea comun pentru această fată, care i se părea atât de specială. Și, de asemenea, un pic misterioasă. Și puțin introvertită. Ce a vrut să spună că viața ei e prea *complicată*? Era poate iubita unui bărbat căsătorit sau intrase în vreun necaz? Vorbise mult despre Paris, ceva despre studiile ei și aproape nimic despre viața ei privată. Când, în timp ce mâncau, a întrebat-o în glumă dacă e cu cineva, ea a ridicat din umeri și a răspuns cu o contra-întrebare. „Aș fi venit aici singură, în Veneția, locul dorit de toți îndrăgostiții?" îi spusese ea zâmbind ironic. Ce făcea ea însă timp de patru săptămâni în orașul ăsta, în care iarna veneau mai mult fotografi sau iubitori înfocați ai Veneției, care voiau să o aibă pe Serenissima doar pentru ei și care la nevoie luau în considerare și inundațiile și cizmele de cauciuc?

Lui Valentino i-ar fi plăcut să știe ce îi ascunde Nelly. Din când în când își învârtea pe deget inelul întunecat cu granate, care îi atrăsese imediat privirea – nu numai pentru că era vorba de granate vechi și frumos tăiate, cum nu prea mai găseai în zilele noastre, ci și

pentru că era singura piesă de bijuterie pe care o purta. „Moştenire?" întrebase el, şi se simţise uşurat când ea încuviinţase, dând din cap. Probabil că inelul îi fusese dăruit de acea bunică pe urmele căreia se afla acum (o scuză, era limpede!). „Fără inel, cu siguranţă n-aş fi venit în Veneţia", spusese ea gânditoare. Apoi şi-a ridicat privirea şi i-a pus o întrebare care l-a surprins într-o oarecare măsură, pentru că părea complet scoasă din context.

— Îţi spune ceva numele Silvio Toddi?

— Silvio Toddi? N-am auzit niciodată. De ce? Trăieşte aici?

Inima a început să-i bată prosteşte din cauza geloziei. Cine era acest Toddi? Să fi fost motivul pentru care ea venise la Veneţia?

Nelly a râs şi a făcut un gest nedefinit cu mâna.

— Nu, nu.

— Nu, nu?

— Ah, uită. Nu este atât de important.

— Ei... atunci e bine.

Au râs amândoi, fiecare din alt motiv.

Din nefericire, seara nu s-a sfârşit aşa cum îşi imaginase Valentino. Dar nu era nimic pierdut, mai ales când avea patru săptămâni la dispoziție, o adresă și numărul de telefon. Făcuse rost de el chiar în acea după-amiază, pe drumul spre Fondamenta, ca să o poată anunța pe Nelly despre stadiul lucrurilor în chestiunea poșetei. Ceea ce fusese foarte prevăzător din partea lui.

Valentino traversă un mic pod, coti la dreapta şi se strecură printr-un *sottoportego* îngust, în spatele căruia se afla o mică piaţetă.

În timp ce descuie încet uşa de la intrare, ajunse din nou la concluzia că oamenii din nord – şi asta însemna tot ce era la nord de Milano pentru Valentino Briatore – acordau prea multă atenţie cugetării. Îşi răsuceau pe toate părţile gândurile, reveneau tot timpul la problemele lor, se aşteptau mereu la ce e mai rău şi căutau necazurile,

ca și cum ar fi fost plătiți pentru asta. Deși era mult mai bine să caute fericirea.

În orice caz, el n-avea de gând să aștepte până când Nelly Delacourt își va pierde din nou poșeta. Asta era clar.

15

Nelly stătea la soare pe treptele bisericii Santa Maria della Salute și își despacheta sandvișul *tramezzino* când îi sună mobilul.

Omul acesta o urmărea cu o încăpățânare admirabilă. De câteva zile Valentino Briatore o suna și îi propunea tot felul de întâlniri. Dar ea venise la Veneția pentru a-și găsi liniștea. Și asta însemna că dorea să se gândească în tihnă la problema cu profesorul Beauchamps. Cu alte cuvinte, dorea să fie tristă în liniște, iar acest venețian cu păr brun și gură zâmbitoare voia să o împiedice să facă asta. Ministrul gândurilor frumoase! Ea surâse fără să vrea. Era drăguț, dar ce rost avea, atunci când erai în doliu?

Da, în doliu, pentru că încă își simțea inima grea când se gândea la Daniel Beauchamps. Lucrurile nu funcționau chiar atât de repede. Rătăcea prin orașul liniștit și când vedea un *palazzo* deosebit de frumos sau gondolele goale care se legănau lângă Riva degli Schiavoni în așteptarea primăverii, sau, pur și simplu, se plimba seara pe o alee pitorească, își imagina cum ar fi fost dacă profesorul ar fi mers alături de ea.

Veneția era un loc prea romantic pentru a fi singur. Nu era de mirare că nostalgia o copleșise. Tânjea după dragoste. Dar nu după o aventură cu un Don Juan simpatic (să recunoaștem), care, de altfel, ar fi depășit totul mai repede decât rosteai cuvântul „despărțire". Un

italian nu putea face altfel decât să își dorească să cucerească o femeie drăguță – în locurile astea se considera un fel de sport.

Apelurile încetară.

Nelly luă o înghițitură din sandvișul moale, tăiat în două triunghiuri apetisante, care avea între felii prosciutto, ou și capere, și mestecă mulțumită.

După acea prima zi oribilă în care își pierduse poșeta, următoarele trei zile au fost foarte plăcute. Dimineața dormea în voie, dar tot se trezea ca de obicei, destul de devreme. Își lua la pachet micul dejun dintr-un bar din Campo San Polo, apoi își făcea runda zilnică, care o ducea întotdeauna pe alte străzi și în alte cartiere. A intrat în mai multe magazine pentru măști și, în cele din urmă, s-a așezat la o măsuță dintr-un mic magazin, *Il ballo del doge*, ce aparținea unei tinere italience care își picta singură măștile, și a cumpărat o mască albastră, cu margine aurie, pentru ochi, pe care, probabil, nu avea să o folosească niciodată. A mers, desigur, din nou în Piazza, a vizitat Basilica San Marco și apoi a participat la un tur cu ghid în Palatul Dogilor, a admirat magnifica sală de consiliu a dogilor și a simțit fiori la vederea temnițelor vechi. A băut cel mai bun capucino din viața ei într-o cafenea, sub arcadele Piazzettei – decorat cu o inimă ușor strâmbă, care se potrivea destul de bine cu starea inimii ei –, și printr-o arcadă zidită din spatele stației de *vaporetto* San Zaccaria s-a pierdut într-un ghem de mici străduțe. Magazine de antichități cu oglinzi aurite și mauri în haine roșii, care țineau în mâini candelabre, magazine de papetărie cu caiete și suporturi pentru scrisori frumos împodobite, magazine de dulciuri cu biscuiți amaretto în ambalaje colorate și munți de nuga albă și magazine de pantofi de catifea și balerini de mătase în toate culorile posibile se înghesuiau în acel loc.

În fața vitrinei unui mic magazin de bijuterii s-a îndrăgostit subit de o pereche de cercei cu perle de modă veche și, în final, i-a cumpărat la îndemnul entuziast al vânzătoarei (*che bello!*). Veneția era foarte seducătoare, și la o distanță atât de mare de casă erau valabile standarde diferite. Nelly și-a pus imediat perlele cu irizații roz și doar puțin mai târziu o mică rafală de ploaie a făcut-o să se adăpostească în Hotelul Metropole. Timp de aproape două ore a stat acolo ca o prințesă venețiană, într-un salon decorat cu catifea roșie, măsuțe și lăzi orientale, și a băut ceai dintr-un mic ceainic de argint.

Cu o zi înainte, după-amiaza, descoperise din întâmplare Muzeul Fortuny, care se afla lângă micul Campo San Beneto. Dintr-o alee îngustă și întunecată, se trezise brusc în fața *palazzo*-*ului* roșu, unde la primul etaj fusese amenajat muzeul – o sală întunecată și fermecătoare la care se ajungea printr-o scară din lemn uzată și care oferea numeroase comori. Nelly se plimbase o vreme prin încăperea înaltă, care era aproape goală în după-amiaza aceea și dădea impresia unui studio de artist.

Picturi uriașe în ulei erau agățate în semi-întuneric pe pereții înalți, figurine cu veșminte lungi de pânză în culori pale erau expuse între fotolii de catifea și paravane ornate, iar în spate se deschideau perdele din țesătură grea cu modele fanteziste, pentru a face loc privirii asupra unui perete înalt pictat. Era un loc în care puteai ieși din timp.

Mai târziu, în vreme ce se plimba pe malul Canalului Grande, în apropiere de Ponte Rialto, Nelly a găsit chiar și *Venetia Studium* cu lămpile Fortuny menționate de chelnerul prietenos de la *Saraceno*. Lămpile de mătase atârnau la fereastră, aranjate între eșarfe prețioase din catifea grena și turcoaz și traiste de modă veche cu corzi răsucite, și erau cu adevărat extraordinare. Din păcate,

erau și extrem de costisitoare. Pentru o tânără asistentă universitară, în orice caz, care lucra încă la teza de masterat și, de obicei, trăia destul de economic. Cu toate astea, Nelly nu văzuse niciodată niște lămpi care să-i creeze o astfel de dispoziție magică. Fără să vrei, te făceau să te gândești la basmele din *O mie și una de nopți*, la vechile palate ale sultanilor și curțile nocturne, în care portocalele străluceau printre frunzele verzi.

Nelly a petrecut o vreme în magazin și și-a lăsat fermecată privirea să-i alunece peste toate acele țesături magnifice și lumini aurii. Sub tavan, lămpile mai mari pluteau sub forma unei cochilii deschise, însă lămpile subțiri, la vârful cărora atârna un ciucure de mătase în partea de jos, îi plăceau cel mai mult lui Nelly. O lampă Fortuny cu suport din alamă, care arăta ca un felinar oriental și s-ar fi potrivit perfect cu un fotoliu de lectură, o atrăsese în mod special. S-a rotit de câteva ori în jurul prețioasei lămpi de mătase, până când vânzătorul i s-a adresat, în cele din urmă, și i-a explicat: *We ship all over the world.* Nelly a dat aprobator din cap și i-a mulțumit. Apoi a părăsit magazinul cu un ușor regret.

Pierdută pe gânduri, ședea pe trepte, privind spre Canal Grande și palatele în culori pastelate care se ridicau din apă pe malul opus. Un *vaporetto* trecu duduind, urmat de un taxi de apă. Lui Nelly i se părea încă uimitor că în zilele noastre există ceva ca Veneția. Un oraș plutitor în care canalele servesc drept străzi, iar străzile sunt rezervate exclusiv pietonilor. Un oraș prin care niciodată nu a mers vreo mașină. Era pe cale să-și despacheteze al doilea *tramezzino*, când telefonul mobil începu să sune din nou. Se uită la ceas. Oare acest Valentino va renunța vreodată? Acum suna din zece în zece minute. Oftând, Nelly puse sandvișul deoparte și își scoase telefonul din geantă.

Însă pe ecran nu apărea un număr de telefon din Italia, ci unul din Franța. Cu sentimente amestecate, Nelly duse telefonul la ureche.

— Alo?

Auzi un gâfâit indignat și, chiar înainte de a fi rostit prima silabă, știa că e Jeanne. După aceea o adevărată cascadă de cuvinte se revărsă spre ea.

— Nelly! Spune-mi, se poate așa ceva? De ce nu răspunzi la telefon? Am găsit azi vederea ta ciudată în cutia poștală. Știi să bagi omul în sperieți! Ce vrei să spui, ai plecat timp de patru săptămâni? Unde ești? E totul în ordine?

Nelly își întinse picioarele și se uită în apa de un verde lăptos a lagunei, care clipocea lângă trepte.

— Te rog, nu țipa așa, Jeanne. Bineînțeles că totul este în ordine. Ți-am scris, ca să nu-ți faci griji.

— Ba îmi fac când îmi scrii astfel de prostii ezoterice. „Fiindcă Universul are totuși suflet!" Jeanne pufni iritată. Am crezut că ai plecat în India.

— Știi doar că nu merg cu avionul, Jeanne.

— Așa-i. Dar unde ești atunci?

— La Veneția.

— La Veneția? Iarna? Ce faci în ianuarie la Veneția? E complet deprimant. Cum de ai ales tocmai locul ăsta?

Nelly simți dintr-odată că e prea complicat să-i explice toată povestea cu lada de cărți a bunicii, cartea lui Silvio Toddi și cuvintele misterioase care pentru ea reprezentaseră semnul inconfundabil pentru a porni la drum. Verișoara ei oricum nu ar fi înțeles. („Un semn de-al lui *mamie*? Recunoaște că e de râs!")

— De ce nu? Nelly își învârti cu încăpățânare inelul. Doar pot să merg la Veneția. Am motivele mele. Apa strălucea la picioarele ei. De altfel, aici este foarte frumos.

— Doamne, uneori ești de-a dreptul exagerată, Nelly. De ce nu mergi primăvara în Italia, așa cum fac toți oamenii normali?

Nelly tăcu.

Tăcu și Jeanne. Apoi, evident, îi veni un gând.

— O, nu - nu-mi spune acum că ai plecat după acel Beauchamps! izbucni ea.

— El e la Bologna, nu la Veneţia, spuse ofuscată Nelly. Trebuie să asculţi mai atent când îţi povestesc ceva.

— *Bon*. Cum zici. Dar dacă nu mă înşel, Bologna nu se află la distanţă foarte mare de Veneţia, nu-i aşa? Poate că te linişteşte gândul că te afli în apropierea lui. După cum te cunosc, o să ţii un an de doliu, nu?

— Nu, nu fac asta. Și acum încetează cu speculaţiile astea absurde, altfel închid imediat! Nelly se încruntă de mânie. Apoi spuse ceva ce n-ar fi vrut deloc să spună. În plus, am deja aici un curtezan veneţian care arată foarte bine, imaginează-ți.

Zâmbi mulțumită în sinea ei când auzi cum Jeanne şuieră de uimire.

— *Oh là là!* făcu Jeanne. Mă surprinzi, verişoară. Sunt impresionată. Cum s-a întâmplat?

— E o poveste destul de ciudată, începu Nelly.

În câteva fraze îi povesti verişoarei sale despre poşeta roşie care aterizase în mod nefericit într-o gondolă veneţiană, despre ghidul pe nume Valentino Briatore, care o ajutase să o recupereze prin excelentele sale relaţii în lumea gondolierilor.

— Ah, Slavă Domnului, chiar că ai avut noroc, făcu Jeanne. Și acum?

— Acum iau doar esenţialul în poşetă.

— Nu, nu mă refer la asta. Cum merg lucrurile în continuare cu acest ghid simpatic, care vrea să fie „ministrul gândurilor tale frumoase“?

Nelly izbucni în râs. Era tipic. Pe Jeanne nimeni nu o putea opri cu întorsături de cuvinte. Întotdeauna venea direct la subiect.

— Nu e nicio continuare, o lămuri.

— Păcat, spuse Jeanne.

16

Îmbrăcat cu un pulover albastru și pantaloni de culoare deschisă, Valentino Briatore stătea la Stazione Ca' Rezzonico și o saluta zâmbind, în timp ce *vaporettoul* acosta cu o zdruncinătură puternică. Nelly îi făcea la rândul ei cu mâna.

Fusese luată prin surprindere și, dacă era să fie sinceră, în acel moment se bucura de asta. Era nerăbdătoare să vadă Muzeul Settecento, care se ascundea în spatele fațadei de marmură strălucitoare a lui Palazzo Ca 'Rezzonico. O împiedica ceva să-l lase pe ghidul venețian să i-l arate?

După ce verișoara își luase rămas-bun cu îndemnul de a nu rata *tot* ce-i oferă viața, și, mai ales, din cauza „profesorului șchiop", Nelly a încheiat conversația cu „Asta las-o în seama mea". Dar Jeanne nu se lăsa cu una, cu două.

Câteva secunde mai târziu, când telefonul a sunat din nou, Nelly lua ultima mușcătură din *tramezzinoul* ei. După cum se dovedea, nu îi era dat să se bucure în liniște de mica ei gustare de prânz.

— Da, Jeanne. Ce mai e? a întrebat ea iritată.

Un moment s-a așternut liniștea.

— Nelly? Tu ești? a întrebat ezitant Valentino. Înțelesese doar cuvântul „Jeanne", dar intuitiv pricepuse că dintr-un oarecare motiv Nelly era supărată.

— *Sì*, a spus Nelly. Scuză-mă, te rog, am crezut că ești altcineva.

— Nu, sunt Valentino, a zis el. Apoi a prins ocazia din zbor și a convins-o pe Nelly să se întâlnească cu el.

— Ești la Dogana? E minunat, tocmai am treabă la Palazzo Ca' Rezzonico, este aproape de tine. Vino să-ți arăt *Pulcinella pe sârmă* al lui Tiepolo, o să-ți placă.

— Hmm, a făcut Nelly. De fapt...

— De fapt, ce?

Nu-i venea în minte nicio scuză atât de repede.

— O, haide, Nelly, nu fi rea! Valentino și-a pus în glas tot farmecul de care era în stare. O oră pentru prietenul tău venețian. Și pentru Tiepolo, Longhi și Canaletto. Nu-ți cer prea mult. A râs încetișor. Sau mai întâi trebuie să vin să vă iau, frumoasă Dogaressa?

— Rămâi acolo unde ești, a strigat Nelly mimând groaza. Dogaressa vine.

Cu siguranță că, fără Valentino Briatore, Nelly ar fi omis palatul care se afla în Sestiere Dorsoduro, pe Canal Grande, direct la gura Rio Barnaba. Și ar fi fost păcat, pentru că acest palat, care nu era la fel de faimos ca Accademia, s-a dovedit a fi o mică bijuterie. La fel și Valentino, ca ghid informat, care putea să vorbească foarte interesant și cu entuziasmul necesar despre tablourile secolului al XVIII-lea, care erau expuse aici.

Nelly rămase mult timp în fața unui tablou al lui Pietro Longhi, care arăta un rinocer negru (care, după cuvintele lui Valentino, trebuie să fi existat la vremea respectivă). Acesta era admirat de o mică societate venețiană, înarmată cu măști și evantaie, din spatele unei bariere din lemn, cu o fascinație cel puțin egală cu a lui Nelly însăși.

— Să mergem mai departe, o îndemnă Valentino. Urmează punctul culminant. Ajunseră la o încăpere baricadată cu frânghii

groase și la intrarea căreia un afiș indica faptul că frescele dinăuntru fuseseră proaspăt restaurate, de aceea accesul era interzis. În spatele sălii se afla o scară din lemn care ajungea la tavan și câteva ustensile de pictură așezate pe o pătură întinsă.

Fără a sta pe gânduri, Valentino eliberă frânghia din ancoraj, intră în cameră și îi făcu un semn lui Nelly să-l urmeze.

— Ce e asta? Ai înnebunit? șuieră ea. Vrei să provoci necazuri?

Un zâmbet fugar traversă fața lui Valentino.

— E în regulă, crede-mă. Aici sunt aproape ca acasă.

O luă de mână pe Nelly și o trase în spatele barierei.

— Permite-mi să fac prezentările: Eleonore Delacourt – Giandomenico Tiepolo, fiul celebrului Giovanni Battista Tiepolo și, în prezent, pictorul meu preferat.

Cu un gest larg arătă spre tot ce îi înconjura.

Nelly râse tensionată, așteptând ca un gardian de muzeu nervos să vină în urma lor și să-i cheme la ordine. Dar nu se auzea nimic. Se uită în jur.

Culoarea predominantă a micuței săli era albă. Pe fiecare dintre cei patru pereți se afla câte un tablou de-al lui Tiepolo. Deși Nelly auzise numele Tiepolo, nu știa că atât tatăl, cât și fiul fuseseră pictori. Curioasă, se roti din nou. Cu excepția celui de-al patrulea zid, care arăta un câine subțire din profil – un ogar maro italian, cu un bot elegant și lung și cu privire vioaie –, peste tot apăreau figurile viclene Pulcinella din Commedia dell'Arte, îmbrăcate în costume albe, cu coifuri înalte și măști de păsări, cu nasuri lungi curbate, care se amestecau cu societatea nobilă venețiană și-și jucau rolul.

Într-un tablou stăteau în mijlocul mulțimii și priveau doi tineri artiști care loveau o roată; în altul își luau rămas-bun de la un Pulcinella cocoșat, care pornea la drum cu un sul sub braț. Iar pe cel

de-al treilea zid, Pulcinella conducea o trupă de bărbați și femei mascați de carnaval și atingea obraznic pe sâni o doamnă elegantă, într-un veșmânt alb lung, care părea să danseze în fața lui, purtând mască și cercei albaștri care se legănau.

— Îți place? întrebă Valentino, a cărui voce se auzi deodată plutind deasupra ei Dar uită-te aici. Pulcinella pe sârmă!

Nelly își dădu capul pe spate și văzu un cer albastru care se deschidea ca o fereastră rotundă între vârfurile unor copaci verzi. La o înălțime amețitoare, unul dintre bărbații-pasăre îmbrăcați în alb se legăna nesăbuit prin aer pe o frânghie subțire, întinsă între vârfurile copacilor, în timp ce tovarășii lui îl încurajau de pe o stâncă, pe care se sprijinea o scară.

La vederea lui Pulcinella care se balansa și părea că se poate prăbuși în orice clipă, simți că o cuprinde o ușoară amețeală. Nelly închise ochii pentru o clipă și camera începu să se învârtească în jurul ei.

— Nelly?

Din nou vocea venea de undeva de sus. Se uită la peretele din spate și îl văzu pe Valentino rânjind din vârful scării, care se termina cu o scândură mai lată. Își pusese halatul alb al pictorului care lucra aici și, evident, se afla în pauză, și ținea o pensulă și o cutie cu vopseluri în mână.

— Valentino! țipă încet, speriată. Nebunul avea să-și rupă gâtul, și asta numai pentru că voia să o impresioneze. Era limpede că se consideră Pulcinella pe sârmă.

— Te minunezi, nu? spuse el mândru.

— Coboară imediat de pe scară! Ți-ai pierdut mințile?

— Nu... inima, declară el cu sinceritate, punându-și mâna pe piept, apoi începu să atingă cu pensula pictura plafonului.

— Ce faci acolo? strigă Nelly, ieșindu-și din fire. Oprește-te imediat și coboară. Ești nebun? Se uită emoționată spre intrare și

deja credea că aude paşi. Ce crezi că se va întâmpla dacă cineva te vede acolo sus?

— Cred că nu se întâmplă nimic. Fiindcă lucrez aici.

— Da, ca ghid, idiotule! şuieră Nelly.

— Ah, asta o fac doar ocazional. Valentino lăsă în jos pensula şi făcu o pauză artistică, pe care se pare că o savura din plin. În viaţa reală sunt restaurator.

Stătea pe scară şi râdea zgomotos.

Bine că Nelly nu se afla pe scară, fiindcă de surprindere ar fi căzut în mod sigur. Aşa însă se holbă la Valentino Briatore şi scoase un singur sunet: „O!“

Un sfert de oră mai târziu, când îşi comandaseră ceva de băut în cafeneaua muzeului, Nelly îşi regăsi cuvintele. Putea chiar să râdă din nou.

— M-ai dus de nas, şmechere, spuse ea dându-i un mic ghiont lui Valentino.

— Omul vede doar ceea ce ştie, zise el. Dar tu ai văzut ce ai vrut să vezi. Recunoaşte că un ghid turistic se potrivea mai bine în imaginea pe care ţi-ai făcut-o. Aşa cum înainte preferai să mă consideri un gigolo. El îi zâmbi peste ceaşca de espresso când văzu expresia ei zăpăcită. Să nu crezi că nu am observat.

Nelly se simţea prinsă. De fapt, nu s-ar fi gândit niciodată că bărbatul acela, care părea că nu ia viaţa în serios, alesese o profesie care necesită studiu, pricepere, precizie extremă şi un simţ pentru frumuseţe şi formă. Valentino îi povesti despre studiile din Padova, despre fascinaţia lui pentru vechile picturi din muzee şi biserici. În timpul iernii era invitat, din când în când, la celebrele cursuri de artă de la Accademia di Belle Arti pentru a preda. Dar cel mai fericit era când se afla sus, pe scări sau schele, şi restaura

fresce și tablouri de pe plafon. Refacerea frumuseții în forma originală era pasiunea sa.

— Păi, cred că m-am înșelat, recunoscu Nelly înlăturându-și stânjenită o șuviță de păr de pe față. Totuși, n-ar fi trebuit să mă sperii așa.

La gândul scării instabile din Stanza dei Pulcinella, ea simți fiori pe spinare.

— Ți-a fost teamă pentru mine? o întrebă el făcându-i cu ochiul.

— Nu, m-am temut doar că poliția te va aresta pentru daune, îi explică ea cu un zâmbet obraznic. Cine m-ar mai salva dacă tu te-ai afla la închisoare?

El râse.

— În orice caz, explicațiile tale au fost excelente - fie că ești ghid, fie că ești restaurator. Mă bucur că am venit.

Valentino o luă jucăuș de mână.

— Atunci nu mai stă nimic în calea norocului? întrebă el.

— Ce noroc? ripostă Nelly în glumă, intrând în jocul lui. Știi că nu putem fi mai mult decât prieteni.

— Chiar așa?

O privi pătrunzător. Ea se simți puțin ciudat, încuviință din cap și își desprinse mâna dintr-a lui.

— Cu o femeie ca tine... nu pot să cred că este din cauza lui Jeanne.

— Din cauza lui... *Jeanne*?

Ea nu înțelese la început.

— Vrei să spui... ah! Nu, nu e cazul. Se înroși. Jeanne este verișoara mea.

El oftă ușurat.

— Atunci poate e din cauza acelui Silvio.

— Cum?

— Ei, acel bărbat din cauza căruia ai venit la Veneția. Pentru patru săptămâni! Din păcate i-am uitat numele de familie, altfel l-aş fi găsit deja pe individul ăsta care evident că te face atât de nefericită.

Nelly era să se înece cu o înghițitură de capucino din care tocmai sorbea.

— Ah, Valentino! izbucni ea în râs. Ai luat-o pe un drum greşit. Silvio Toddi este un scriitor...

— Asta mai lipsea, oftă Valentino.

— ...Şi a murit de mult.

Valentino ridică din sprâncene. Lucrurile deveneau din ce în ce mai bizare.

— Totuşi, într-un fel, ai dreptate, continuă Nelly. Toddi *este* motivul pentru care am venit tocmai la Veneția. Sau, mai degrabă, o carte de-a lui care a aparținut bunicii mele. Dar... acum nu mai intru în detalii, se întrerupse ea.

— Aha, spuse Valentino, care fu de acord cu asta. Interesul lui față de acel Toddi devenise limitat. Lucrul interesant la individul respectiv era că se afla sub pământ și că, la un moment dat în viață, își exprimase evident entuziasmul pentru Veneția într-un ghid de călătorie, ceea ce Valentino găsea foarte lăudabil. Atunci, să se odihnească în pace acest Toddi. Îi voi fi recunoscător pentru totdeauna. La urma urmei, el te-a condus la Veneția. Și, dacă mă întrebi, există un motiv pentru asta.

Nelly dădu aprobator din cap și privirea îi rămase pierdută undeva, în partea din spate a cafenelei.

— Da, şi eu cred asta.

Tăcură un moment, cu sentimentul plăcut de înțelegere. Valentino ar fi fost foarte surprins să afle că gândurile lui Nelly se îndreptau într-o direcție complet diferită de a lui.

Privirea ei era îndreptată spre trecut, a lui spre viitor.

— Crezi în semne? întrebă deodată Nelly. Sau ți se pare oarecum... penibil?

Părea, dintr-odată, cam nesigură.

Valentino zâmbi.

— Bineînțeles că cred în semne. Suntem înconjurați de semne, trebuie doar să le recunoaștem.

Îi luă din nou mâna lui Nelly și îi întoarse palma în sus, ca un ghicitor.

— Noi, venețienii, suntem foarte superstițioși, știai?

Cu degetul arătător urmări cu pioșenie liniile din palma ei, iar Nelly deveni curioasă să vadă ce urmează.

— De exemplu, atunci când la ora prânzului, după ultima lovitură de clopot, în Piazza o frumoasă femeie străină îți cade în brațe – îi aruncă lui Nelly o privire expresivă –, pentru orice venețian ăsta este un semn clar că nu trebuie s-o lași să-ți scape.

— Ah, Valentino! strigă ea râzând și lovindu-l ușor pe mână. Recunoaște că e o minciună.

— Recunosc totul, declară el zâmbind. Dar de ce ar trebui ca asta să stea în calea unei povești frumoase?

17

Când Nelly a trecut pentru a treia oară prin locul întunecat şi pustiu, nu mai exista nicio îndoială că se rătăcise fără urmă de speranță. Se părea că mersese numai în cerc.

Veneţia, noaptea, era locul ideal pentru a te pierde. Iar Nelly, care avea tendinţa de a merge automat în direcţia greşită, era victima ideală. Puţin uluită, stătea în faţa panoului stradal cu contur roşu care atârna deasupra ei, la colţul unei faţade decolorate, încercând să reconstituie drumul pe care o luase. A mers mai întâi într-o mică piaţă, luminată doar de un felinar singuratic, şi-a scos harta şi a încercat să găsească numele străduţelor înguste care porneau din micul *campo*. Dar fie nu erau marcate, fie Nelly era prea nepricepută să le găsească. Descurajată, s-a aşezat o clipă pe treapta unei fântâni acoperite, care se ridica în mijlocul piaţetei, ca un mic muşuroi de cârtiță, şi a oftat.

După vizita la Galleria dell'Accademia, fusese o greşeală să rămână în restaurantul mic de la poalele podului din faţa muzeului atât de mult timp, ca să-şi dea frâu liber gândurilor. Vizita din ajun de la Ca 'Rezzonico îi deschisese apetitul pentru mai multă artă. Valentino, care trebuia să se întoarcă la muncă, a întrebat-o la despărţire dacă fusese deja la Accademia. „Sună-mă neapărat dacă mergi acolo", i-a spus. „Aş dori să-ți arăt câteva picturi care au o poveste

specială. Cunoști tabloul lui Giorgione *La tempesta*? O pictură misterioasă despre care s-au scris cărți întregi."

Nelly a clătinat din cap. Cunoștea o singură fotografie numită *Furtuna*, dar nu era după Giorgione, iar secretul acelei poze care se afla ca poster pe ușa unui birou din Sorbona fusese deja dezvăluit și se dovedise foarte neplăcut pentru ea. Nelly s-a încruntat fără să vrea. „O, știi, nu-mi plac picturile care redau furtuna", a spus ea cu un zâmbet chinuit, și a adăugat: „O experiență neplăcută."

„Ca de obicei, vorbești enigmatic", îi replicase Valentino. „Dar la Giorgione chiar că ar trebui să-ți arunci o privire."

Într-adevăr, pe când Nelly își făcea turul în Accademia, s-a oprit o vreme în fața tabloului lui Giorgione, o imagine idilică de păstori cu copil, peste care se arcuia un cer furtunos. Ce era atât de misterios în acea pictură nu i s-a revelat la prima vedere, dar pentru că nu l-a sunat până la urmă pe Valentino, nimeni nu a putut să o lămurească. Nelly decisese să nu-l încurajeze cu semnale false pe prietenul ei venețian, care cu siguranță că i-ar fi arătat cu plăcere câte un muzeu în fiecare zi, pentru ca la final să încerce să o cucerească. Chiar dacă nu-i plăcea să se gândească la asta, lucrurile stăteau astfel: în câteva săptămâni urma să părăsească Veneția, și chiar dacă acest Valentino era simpatic, ea nu simțea nevoia unor alte frământări.

Așa că a stat singură, dar foarte liniștită sub impresia vechilor opere de artă, într-un restaurant din apropierea Podului Accademia, chiar lângă apă, a mâncat și a băut vin, până când Canal Grande a devenit roșiatic în lumina apusului. Soarele apunea iarna în timpul după-amiezii puțin mai devreme decât în Paris. După aceea, s-a plimbat o vreme în cartierul Accademia înainte de a o lua în cele din urmă spre San Polo.

La început a fost plăcut să rătăcească pe aleile luminate și să se oprească din când în când în fața vreunei vitrine, dar Nelly era

sigură că are în minte direcția aproximativă în care trebuia să o apuce. Pur și simplu, trebuia să o țină mereu la dreapta și astfel ajungea automat în San Polo. La fiecare răspântie hotăra „după simț", lucru care s-a dovedit o mare greșeală, pentru că aleile deveneau treptat mai goale și se ramificau tot mai mult, micile magazine erau baricadate din ce în ce mai des cu obloane întunecate și nu mai ofereau niciun punct de oprire. Nelly părăsise de mult timp zona plină de viață a Veneției, dar când și-a dat seama era deja prea târziu.

Fiindcă nu mai traversase Canal Grande, trebuia să se afle undeva în Dorsoduro, dar poate că era deja în Santa Croce. Nu mai era nimic familiar în labirintul format din străduțe întunecate și poduri mici, care dintr-odată păreau mai degrabă sinistre decât romantice. O ceață umedă ce se ridica din canale o învăluia – și-a strâns haina pe trup. În plus, se lăsase și noaptea. La un moment dat, Nelly a avut senzația că aude pași în spatele ei, dar când s-a oprit cu inima bubuind și s-a întors brusc, nu a văzut pe nimeni.

Între timp se făcuse ora nouă, era întuneric beznă, și după ce a aterizat pentru a treia oară în același mic *campo*, dintr-odată i-a trecut prin minte gândul irațional că a intrat într-o buclă a timpului din care nu poate scăpa.

Zăpăcită, Nelly s-a ridicat și și-a pus în geantă harta, care nu o ajutase cu nimic. A traversat *campoul* și s-a uitat neajutorată spre o mică alee care părea să se termine cu un zid înalt. Pe ambele părți, fațadele caselor se întindeau întunecate pe cerul nopții, iar drumul dintre ele era lat cât cel mult lungimea unui braț. Nelly a intrat pe alee și a făcut nehotărâtă câțiva pași până când s-a oprit în fața peretelui, fiindcă nu avea unde să înainteze.

A aruncat o privire în partea laterală și a descoperit un *sottoportego.*

S-a strecurat pe acolo și deodată s-a găsit într-o piață semicirculară în fața unei mici cafenele, cu ferestre la care erau atârnate mai

multe lămpi de mătase din care venea o lumină aurie. Erau acele lămpi Fortuny pe care le admirase și la *Saraceno*.

Atrasă ca prin magie, Nelly s-a apropiat mai mult. Când și-a ridicat privirea pentru a descifra literele întunecate de deasupra ușii de la intrare, a ezitat o clipă, apoi inima a început să-i bată.

Cafeneaua se numea *Il Settimo Cielo*. Al șaptelea cer.

În cea de-a doua zi în Veneția, Nelly îi declarase lui Valentino că se află pe urmele bunicii sale, lucru adevărat, însă în realitate ea nu se așteptase să găsească un alt semn concret. Era condusă de un sentiment foarte vag. Nici măcar nu căutase. Rătăcise la întâmplare, se pierduse în întuneric, apoi, ca prin magie, acea cafenea încântătoare apăruse dintr-odată în fața ei și ea citise aceleași cuvinte pe care cineva le scrisese de mult în cartea bunicii ei:

Il Settimo Cielo

Imediat și-a amintit, desigur, de dedicația neclară în italiană din cartea lui Silvio Toddi. Noi... *Il settimo cielo*... Noi... Cel de-al șaptelea cer.

A simțit o furnicătură pe spinare. Era posibil ca acele cuvinte să nu descrie o stare de fericire, așa cum a crezut ea, ci să indice un loc concret, și anume acea cafenea? Era posibil ca bunica ei să fi stat exact în cafeneaua asta pentru a se întâlni cu un străin care i-a scris într-o carte o dedicație care devenise între timp abia lizibilă? Întreaga situație părea dintr-odată complet ireală pentru ea. Dar într-un oraș ca Veneția era ușor să vânezi himere.

Curioasă, Nelly deschise ușa de la *Settimo Cielo*.

Câteva mese din lemn de culoare închisă, o pardoseală roșie din piatră, un raft înalt cu cărți pe peretele din stânga, o tejghea în

spatele căreia se afla un barman cu un șorț negru lung, care spăla câteva pahare și își ridică pentru o clipă privirea când Nelly intră. Pe tejghea se afla o vitrină cu *cornetti*, *panini* și felii de *foccacia*. Alături se găsea un stand cu pungi de chipsuri. Și în fața celor două ferestre, la stânga intrării, atârnau lămpile care o atrăseseră pe Nelly și scufundau întreaga cameră într-o lumină caldă.

Privi în jur. Două mese erau ocupate, aparent localnici care sorbeau dintr-un pahar de vin, iar în colțul din dreapta, lângă bar, nu departe de o ușă îngustă care ducea în spate, era așezat un bărbat în vârstă care citea ziarul în fața unui pahar de *grappa*. Ținea ziarul aproape de ochi, care i se mișcau în spatele ochelarilor cu lentile groase. Nelly se așeză la o masă de la fereastră și comandă un capucino și un *panino toast*. I se făcuse foame și obosise de la plimbarea îndelungată. Dar se afla în siguranță și putea să-l întrebe pe barman despre drumul spre casă, de îndată ce avea să-și recapete puterile. „În siguranță" – îi veni să zâmbească.

În timp ce aștepta *panino* și cafeaua, Nelly aruncă o privire spre pereți, unde erau expuse nenumărate fotografii vechi alb-negru și imagini pictate sau desenate. Cu excepția raftului în care cărțile stăteau înghesuite, una peste alta sau așezate oblic, fiecare centimetru din vechea zidărie părea să fie acoperit de tablouri și fotografii.

Abia atunci Nelly observă că în toate imaginile apăreau baloane cu aer cald. Montgolfiere vechi în culori superbe, cu fanioane amuzant colorate sau embleme aurii, care pluteau pe cer, peste peisaje verzi și marea albastră. În ulei, în acuarelă, în gravură – baloane cu aer cald în toate variantele. În unele fotografii, Nelly crezu că recunoaște actorii de film care și-au trăit perioada de glorie în anii cincizeci. Își fluturau mâinile râzând din coșul unui dirijabil sau pozau înaintea plecării, îmbrăcați în costume negre sau fuste largi, și se lăsau imortalizați cu autografele lor pe fotografii. Pe Nelly nu ar

fi surprins-o să găsească o fotografie a bunicii ei, care s-ar fi potrivit perfect în acele imagini din anii cincizeci.

Una dintre fotografiile agăţate pe peretele dintre cele două ferestre îi înfăţişa, fără îndoială, pe Sophia Loren şi Cary Grant, care tocmai urcau într-un vechi montgolfier, ţinând o sticlă de şampanie în mână.

Per il nostre amico Giacomo era scris cu carioca neagră pe fotografie. „Pentru prietenul nostru Giacomo."

Nelly era uluită. Aparent barul, ocupat atunci doar de câţiva bătrâni, fusese odată un splendid loc frecventat cu plăcere de frumuseţi şi celebrităţi. Dar imaginile cu montgolfiere vechi şi lămpile care păreau să plutească în faţa ferestrei îi dădeau cafenelei un aer poetic, venit din trecut, de care nu voiai să te desprinzi. Cu toate că nu-şi putea explica legătura dintre colecţia de montgolfiere şi un cafe-bar veneţian, Nelly se simţea bine în acel loc care mirosea puţin a cărţi prăfuite şi a boabe de cafea proaspăt măcinate.

Barmanul se apropie fără grabă de masa ei şi îi puse în faţă ceaşca de cappucino. Un bărbat frumos, cu bărbie pronunţată, frunte brăzdată şi păr întunecat din care mijeau deja primele fire de păr sur. O privi prietenos pe Nelly şi, pentru o clipă, ei i se păru că îl cunoaşte deja.

Tocmai sorbea o înghiţitură din băutura caldă, când uşa se deschise şi pătrunse un curent de aer rece. Un tânăr în haină de piele intră cu paşi grăbiţi. Nelly îşi ridică surprinsă privirea.

În faţa ei se afla Valentino Briatore. Era incredibil!

Primul gând care îi trecu prin minte fu că el o urmărise. Nu ştia dacă ar trebui să fie supărată sau flatată.

— Ce faci aici? făcu ea, un pic indignată. Trebuie să te întreb – mă urmăreşti?

Valentino ridică din sprâncene.

— Cum? întrebă el sec.

— Păi nu poate fi o coincidenţă că ai apărut brusc aici. În cafeneaua asta.

— Nici nu e o coincidenţă, îi replică el netulburat. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

Nelly se ridică.

— Atunci, ştii ceva... începu ea supărată.

— *Ciao*, Valentino, strigă bărbatul din spatele tejghelei.

— *Ciao, Papà!* spuse Valentino şi trecu pe lângă Nelly, ca să-l salute pe barman.

Nelly îl urmări cu privirea. *Ciao, Papà?* Apoi îi pică fisa și se îmbujoră.

— O! făcu ea. Dumnezeule!

— *Ecco!* Cine pe cine urmăreşte? întrebă Valentino când se aşeză la masă, lângă Nelly. Luă o sticlă de *grappa* şi cu un clinchet uşor aşeză pe masă două pahare. E din partea casei. Cu salutări calde din partea barmanului.

— Cafeneaua îi aparţine tatălui tău?

Nelly îi zâmbi barmanului şi ridică mâna în semn de mulţumire.

— Aşa e. Valentino se sprijini mulţumit de spătarul scaunului său. Vezi, aşadar, nu există niciun motiv să te simţi urmărită. Dar acum ai ajuns aici? Te-ai interesat de mine şi ai vrut să mă aştepţi aici? O privi cu un rânjet. *Settimo Cielo* nu se află pe traseul turistic.

— Ah, ştii, mă mai abat de la traseele turistice, îi răspunse Nelly.

— Aşa e, era să uit – pe urmele lui *nonna*.

— Ăăă... da.

Nelly îşi drese glasul. Uimitor că el reţinuse acest lucru. Se uită gânditoare la Valentino. Cântări un moment dacă să-i povestească despre dedicaţia din carte. Dar era dificil fără să-i dezvăluie întreaga

poveste. Inelul, gravura, teama de avioane, profesorul, furtuna, prăbușirea – mai bine, nu! Ar fi fost cutia Pandorei, pe care ea nu avea de gând să o deschidă. Clătină din cap.

— Ca să fiu sinceră, azi am fost la Accademia.

— Fără mine? Ochii lui căprui o priviră cu reproș.

— Da, fără tine. Nu te uita așa la mine.

— Dar Accademia e la mare depărtare de locul ăsta.

Nelly dădu ușor din cap.

— M-am pierdut pe drumul spre casă. Harta mea e un dezastru. Nu poți găsi străduțele mici.

— Ei, vezi, ai nevoie de un *cicisbeo.*

— Un *cicis*-ce?

— *Cicisbeo.* Așa se numeau pe vremuri însoțitorii doamnelor venețiene, care aveau grijă ca ele să nu fie deranjate și să ajungă cu bine în palatele lor.

— Ce interesant. Nelly râse. Presupun că ai deja pe cineva în minte.

— Desigur. Își ridică paharul și rosti un toast. Pentru cel mai bun *cicisbeo* pe care îl poate oferi Veneția. Și ca să găsești în final ceea ce cauți aici.

Ciocniră paharele. Nelly simți cum *grappa* o arde pe gât. Ce căuta, de fapt, în Veneția? Era vorba de o poveste veche sau de una nouă? Sau poate de amândouă? Pierduse puțin șirul.

— Spune-mi, de ce cafeneaua se numește *Il Settimo Cielo*? Există un motiv anume? întrebă ea.

Valentino umplu din nou paharele.

— Păi nu ghicești? Arătă înspre pereții cu fotografii. Numele vine de la montgolfierele care se ridică pe cer.

— Da, desigur că am remarcat tablourile. Și fotografiile. Dar ce legătură au toate cu cafeneaua asta?

Valentino își roti paharul în mână.

— Cafeneaua i-a aparținut odinioară bunicului meu, Giacomo Briatore. Și el avea două mari pasiuni: pe soția lui, Emilia, și călătoriile cu dirijabilul...

În timp ce Nelly se uita în jur cu ochi strălucitori, Valentino îi povestea despre bunicul lui, care deținea un vechi montgolfier pe care îl prețuia și îl îngrijea ca pe copilul preferat.

Încă din tinerețe Giacomo Briatore iubise călătoriile cu balonul și în fiecare an când avea loc Festivalul de Film de la Veneția, dirijabilul lui cu dungi albastre, roșii și aurii primea onoruri speciale. Își lăsa montgolfierul să se ridice deasupra Lido-ului, legat de o funie lungă, iar starurile puteau pluti în al șaptelea cer și erau fericite să fie fotografiate. Dirijabilul era atracția anilor cincizeci. Și Giacomo însuși era un bărbat strălucitor și îndrăzneț, care – după cum se spunea – îi făcuse de la mare înălțime propunerea de căsătorie frumoasei Emilia cu părul negru.

— Ce romantic! îl întrerupse Nelly pe Valentino în acel punct. Ce idee încântătoare!

Valentino zâmbi.

— Ei bine, au avut parte și de pățanii. În momentul în care bunicul meu a încercat să pună inelul de logodnă pe degetul iubitei lui, o rafală puternică de vânt a cuprins balonul. *Nonno* s-a împiedicat și inelul a căzut în lagună. Așa că a trebuit să cumpere un inel nou, și asta nu i se prea potrivea, pentru că el a fost întotdeauna un om destul de econom. Valentino chicoti. Ăsta a fost începutul nefericit al unei căsnicii foarte fericite care a durat până când bunica mea a murit, în urmă cu patru ani. Chiar și astăzi bunicul o strigă uneori noaptea pe Emilia lui, apoi se simte foarte dezamăgit când se trezește și vede că ea nu e lângă el în patul matrimonial. Cei doi au fost cincizeci și trei

de ani împreună şi nu s-au despărţit nicio zi. Se uită la Nelly. Nu-ţi poţi imagina astăzi asta, nu-i aşa?

Nelly încuviinţă dând din cap.

— Îmi pare tare rău pentru bunicul tău. Să bem un pahar pentru cei doi!

Apoi Valentino se ridică şi o conduse pe Nelly la o fotografie agăţată lângă raftul aglomerat de cărţi, în care se vedea un tânăr cu privire pătrunzătoare şi o ţigară în colţul gurii. Purta bretele peste cămaşa de culoare deschisă, care era vârâtă în pantaloni chino, şi cu braţul cuprindea o fată care îşi acoperise umerii goi cu un şal de dantelă albă. Părul lung, negru, era strâns cu o agrafă, iar faţa fină şi strălucitoare era dominată de ochii mari întunecaţi şi de sprâncenele frumos conturate.

Bineînţeles că cei doi stăteau în faţa unui vechi montgolfier.

— Bunicii mei, spuse Valentino.

— O pereche frumoasă.

Nelly zâmbi nostalgic.

— Iar aceştia sunt părinţii mei. Arătă spre un bărbat înalt cu părul negru, care se numea Alessandro Briatore, alături de o femeie drăgălaşă. Mama foloseşte întotdeauna sezonul ăsta pentru a-şi vizita rudele din Napoli. Aici nu se întâmplă nimic oricum, şi nu-i place Veneţia în timpul iernii. „Prea puţin soare, prea multă apă", spune mereu.

El zâmbi şi Nelly îi surâse la rândul său.

— Îmi place Veneţia iarna, deşi mi-am imaginat că este mult mai cald. Nelly îşi aminti cum îşi împachetase sandalele în valiză, cu sentimentul ameţitor că se îndreaptă spre sudul însorit. Asta nu se întâmplase cu mult timp în urmă, şi totuşi Parisul îi părea la distanţă de un milion de ani-lumină. Şi acum stătea cu un italian tânăr

într-o cafenea micuță cu o istorie mare. Spune-mi mai multe despre *Settimo Cielo*, îl rugă ea.

Încurajat de interesul ei, Valentino se simți obligat să-i dea mai multe detalii despre unele fotografii. Nelly era impresionată de toate anecdotele din acea epocă strălucitoare, când Hollywoodul producea încă vedete reale ale căror nume au supraviețuit nu doar câțiva ani, ci câteva decenii. Picturile în ulei, acuarelele și gravurile își aveau, de asemenea, poveștile lor. Unele dintre imaginile pictate îi fuseseră dăruite lui Giacomo pentru că îi era cunoscută pasiunea, pe altele le colecționase el de-a lungul anilor. Și la fiecare imagine Valentino avea ceva de spus. Fusese dintotdeauna un bun narator, dar în seara aceea a excelat, animat de interjecțiile entuziaste ale interlocutoarei sale.

— Dar ce s-a întâmplat cu vechiul montgolfier? vru Nelly să știe, când reveniră la masa lor. Mai zboară bunicul tău cu balonul?

— Cu dirijabilul te *plimbi* – e ciudat, știu, dar așa se spune.

— O să rețin. Nelly se bucură în sinea ei. Mi se pare simpatic să te *plimbi* cu balonul, nu să *zbori*, îi explică ea lui Valentino. Și bunicul tău? Mai urcă în aer?

Valentino zâmbi și clătină din cap.

— Nu, vremea asta a trecut. Bunicul nu s-a mai plimbat cu balonul de o veșnicie. Vederea i s-a înrăutățit.

— Și ce s-a întâmplat cu atracția de la Lido?

— *Tempi passati*. La un moment dat, frumosul obicei a încălcat, desigur, toate reglementările de siguranță, a fost întrerupt, iar vechiul dirijabil a intrat în subsolul boltit de la Arsenale și a fost uitat. Valentino ridică din umeri. Chiar și bunicul a devenit puțin uituc cu timpul. Alessandro, tatăl meu, a preluat de mult cafeneaua. Dar bunicul vine la *Settimo Cielo* aproape în fiecare zi să-și citească ziarul, să-și bea paharul de *grappa* și să viseze la trecut.

Valentino se uită în colțul întunecat de lângă tejghea, unde ședea încă bătrânul miop.

— Uite! Acolo, în spate, stă în locul lui preferat. Să ți-l prezint?

— Aş fi onorată, îi spuse Nelly.

Se îndreptară spre bătrânul Giacomo Briatore, care își ridică surprins privirea din ziarul său.

— Iată pe cineva care e încântat de montgolfierul tău, *nonno*, spuse Valentino şi i-o prezentă pe Nelly. Ea este Eleonore Delacourt. Vine de la Paris şi își petrece aici vacanța.

Bătrânul o cercetă pe Nelly cu ochi miopi, iar ea se simți ciudat sub privirea lui pătrunzătoare.

— *Una ragazza bella*, spuse el sincer. Dacă aş fi fost mai tânăr, v-aş fi invitat la o călătorie cu dirijabilul, Signorina Eleonora.

Nelly zâmbi.

— Ar fi fost minunat, Signor Briatore, minți ea. Montgolfierul dumneavoastră este de vis. Era emoționată pentru că bătrânul i se adresase într-un mod atât de prietenos și se gândise imediat la o invitație - cu toate că, din fericire, asta nu avea să se întâmple niciodată. Pe cât de încântată fusese de tablourile și fotografiile dirijabilelor, ideea de a urca ea însăși într-un astfel de vehicul care circula prin aer o speria de moarte.

— Da... bătrânul meu montgolfier, repetă Giacomo Briatore. Într-adevăr, a fost ceva deosebit. Când mă plimbam cu el eram stăpânul cerului. Pluteam deasupra tuturor, iar senzația asta de libertate este unică. Se uită la Valentino și un zâmbet îi lumină fața. Îți amintești, Valentino, cum te-am luat prima oară? Aveai doar cinci ani și ai fost destul de surprins când a venit botezul balonului. Chicoti ușor.

Valentino se uită cu drag la bunicul său.

— Cum aş putea vreodată să uit asta, *nonno*. A fost pentru prima oară în viața mea când am primit şampanie şi m-am simțit foarte

important când am jurat solemn că nu voi mai spune niciodată „să zburăm cu balonul", ci „să ne plimbăm cu balonul", fiindcă fusesem acceptat în comunitatea conducătorilor de dirijabile. Nu am devenit atât de pasionat ca tine, dar și mie îmi place să fiu sus, în aer. Înălțimea nu mă sperie, sunt sigur că am moștenit asta de la tine.

Nelly își aminti cum se mișca Valentino la Ca' Rezzonico ca un artist la trapez pe scara înaltă.

— Da, așa este, spuse cu mândrie bătrânul Briatore. Apoi flutură cu mâna osoasă prin aer. Luați-vă paharele și așezați-vă o clipă lângă mine, copii! ceru el. Să bem pentru zile bune. Și pentru Emilia mea, Dumnezeu să o aibă în pace.

Nelly observă două inele de aur care fuseseră sudate împreună pe degetul său inelar.

În timp ce se așezară și Valentino umplu din nou paharele, Nelly îl auzi pe bătrân cum îi șoptește nepotului său:

— Eleonora? Nu-mi amintesc numele ăsta – iar ai o prietenă nouă?

Nelly ridică din sprâncene și se uită la Valentino, care, pentru prima oară de când îl cunoștea, părea un pic jenat.

În acea seară, Nelly a aflat multe despre dirijabile, câte ceva despre dragostea adevărată și, de asemenea, bătrânul Briatore i-a povestit și despre cele nouă lămpi care atârnau într-o armonie perfectă în fereastra cafenelei. Când Nelly l-a întrebat dacă le-a cumpărat tot de la *Venetia Studium*, el a privit-o cu nedumerire.

— Nu, a spus el încet. Lămpile mi le-a dăruit bătrânul Palladino la inaugurarea cafenelei. La acea vreme el era producătorul de lămpi din Veneția. Un om cumsecade, dar care a avut ghinion în viață. Mai întâi i-a murit soția, apoi fiul – amândoi înaintea lui. Briatore a clătinat cu regret din cap. Știți, pe atunci încă nu existau magazinele

astea. S-a uitat la cele două ferestre unde lămpile Fortuny atârnau pe un şir ca nişte conuri de îngheţată filigranate. La început au fost zece. Apoi o lampă a căzut, şi, aşa cum se întâmplă, nu a fost niciodată înlocuită, a ridicat el din umeri.

— Astăzi lămpile sunt inaccesibile, i-a explicat Nelly. Zece lămpi ar costa o mică avere. Ştiu asta, chiar m-am gândit să cumpăr o asemenea lampă.

— Altfel era pe-atunci. Palladino nu era un om bogat. Dar cel puţin lămpile au supravieţuit vremurilor şi sunt încă frumoase.

— Da, a încuviinţat Nelly. Minunate. Îmi place foarte mult întreaga cafenea. Păşeşti în ea şi ai senzaţia că aici timpul s-a oprit în loc.

Giacomo Briatore şi-a mângâiat câteva fire de păr care îi mai rămăseseră în spatele urechilor mari.

— Timpul nu se opreşte niciodată, Signorina Eleonora. Numai amintirile noastre. Ele ne rămân pentru totdeauna.

Era deja miezul nopţii când Alessandro Briatore, care după plecarea tuturor celorlalţi clienţi se aşezase la masa din colţ, a încuiat *Settimo Cielo* şi a dispărut prin uşa din spate, care dădea spre apartamentul lui, aflat deasupra cafenelei.

— *Mezzanotte*, spuse Valentino, când păşi împreună cu Nelly afară, în piaţa sub formă de semilună, luminată doar de strălucirea lămpilor din ferestre. Stăteau într-un con de lumină, iar siluetele lor aruncau umbre lungi tremurânde pe asfalt. Ceasul spiritelor. Ora în care totul se transformă. Păşi mai aproape şi umbrele se amestecară. Dacă îmi permiţi, *cicisbeo* te va însoţi acum acasă, ca să nu te mai rătăceşti pe străzi.

Nelly dădu din cap.

— Cu plăcere. Dacă *cicisbeo* e cuminte, chicoti ea exuberantă.

— Desigur.

Valentino făcu o plecăciune și o undă de lavandă și lemn de santal se îndreptă spre ea.

Lui Nelly îi veni să zâmbească când văzu expresia lui serioasă. Ceasurile petrecute în micuța cafenea trecuseră cu repeziciune, iar când se răsuci pentru a arunca o ultimă privire spre *Settimo Cielo*, despre care acum cunoștea câteva lucruri, dar nu încă esențialul, își dădu seama că se simte amețită de la paharele de *grappa* pe care le băuse. Se clătină.

— Signorina Eleonora, îmi permiteți? Valentino își întinse brațul, iar ea se prinse de el.

În mod ciudat, Nelly nu se simțise deranjată că bătrânul Briatore i se adresase toată seara cu „Signorina Eleonora". Din gura bătrânului, versiunea lungă a numelui ei părea destul de frumoasă. Mai puțin îi plăcuse remarca lui despre numeroasele prietene ale nepotului său, și lucrul ăsta era ciudat. La urma urmei, viața privată a lui Valentino Briatore nu trebuia să aibă importanță pentru ea.

— Îmi place bunicul tău, rupse ea tăcerea.

Valentino zâmbi. Atunci, dintr-odată, toate luminile din fereastră se stinseră, iar micul *campo* rămase într-un întuneric complet.

Nelly țipă speriată, apoi râse.

— Ce e asta? întrebă ea, dar Valentino o cuprinsese deja în brațele sale.

— Un semn, murmură el și, dintr-odată, gura lui se apropie și îi atinse buzele cu nerăbdare. O ținea strâns, și ea se lăsă să cadă în acel cocon de întuneric și căldură pentru o clipă, în timp ce respirația i se accelera și în urechi auzea un zumzăit ușor.

— Dar... ai spus, un *cicisbeo*... protestă ea moale.

— Arăt eu ca un *cicisbeo* cuminte? întrebă el, și în ochii lui întunecați apăru o sclipire specială, în timp ce îi îndepărta cu blândețe

o şuviţă de păr de pe faţă. Nelly simţi că inima îi bate sălbatic în piept.

— Nu, şopti ea, când buzele li se întâlniră şi ea închise ochii.

De altfel, Valentino Briatore nici nu săruta ca un *cicisbeo* cuminte. Sărutul lui era ferm şi hotărât, exact aşa cum trebuie să fie un sărut: să te facă să uiţi de întreaga lume.

18

Deşi nu părăsise niciodată oraşul-lagună, Giacomo Briatore era un om inteligent, cu experienţă de viaţă. Şi deşi nu avusese multe femei în viaţa lui, părea că ştie multe despre cum se câştigă inima unei femei.

„Dacă o poţi face să râdă, i-ai câştigat inima", îi spusese el nepotului său.

Valentino tocmai împlinise cincisprezece ani şi se îndrăgostise de Tiziana, o fată delicată cu părul roşu, colegă de şcoală, care, din nefericire, era extrem de greu de înveselit şi căreia nu-i plăcea oricum să râdă din cauza strungăreţei. Lui Valentino, dimpotrivă, strungăreaţa ei i se părea atrăgătoare, şi, după multe săptămâni, preţul eforturilor sale neobosite fusese un sărut, pe care ea i l-a acordat cu un „Bine, atunci", ocazie cu care el a explorat cu limba micul spaţiu dintre dinţii Tizianei, cu uimire şi emoţie.

Toate astea se întâmplaseră în urmă cu doisprezece ani, şi de-a lungul timpului unele femei trecuseră prin calea lui, multe râdeau la glumele lui, unele se plângeau că nu ia nimic în serios, dar majoritatea femeilor au fost cucerite de firea lui plăcută, şarmul şi buna lui dispoziţie. Prin urmare, sfatul bunicului s-a dovedit foarte util. Dar Eleonore Delacourt îi dădea de furcă.

Ori de câte ori Valentino credea că face un pas înainte, fata visurilor lui făcea doi paşi înapoi, şi acel dans ciudat, care amintea de

un tango argentinian trist, fusese pornit de când Nelly căzuse în brațele lui în urmă cu două săptămâni în Piazza, iar el se îndrăgostise până peste cap de acea tânără care îl zăpăcea ca nimeni alta. Îl lăsa să o facă să râdă, da, dar când el credea că, în sfârșit, a spart gheața, ea devenea din nou serioasă, îl evita, nu-i răspundea la telefon și părea căzută pe gânduri.

Cu o seară înainte, la miezul nopții, când din fericire lămpile Fortuny din *Settimo Cielo* se stinseseră la ceasul programat, el profitase de ocazie și făcuse ce își dorea: o sărutase pe Nelly.

Bineînțeles, el știa că o luase prin surprindere, că era puțin cam amețită de la paharele de *grappa* pe care le ciocniseră în mod repetat. Totuși, după o clipă de surpriză, ea s-a cuibărit în brațele lui și i-a răspuns la sărut.

Cu un freamăt de bucurie, el a simțit cât de moi îi erau buzele, cât de caldă și dulce îi era gura. Nu au existat iritări, nici pipăieli ezitante, senzațiile erau delicioase, totul se potrivea, momentul fusese perfect.

Chiar în clipa în care se gândea la sărut, Valentino avea sentimentul că toți porumbeii din San Marco începuseră să fluture în stomacul lui în același timp. Se îndrăgostise de câteva ori în viață, dar de data aceasta era diferit. Bineînțeles, dragostea îl făcuse întotdeauna să trăiască un soi de exaltare, cu toate astea, i se părea că nu simțise niciodată ceva asemănător.

După acel sărut minunat care îl făcuse să spere la mai mult, au pornit ținându-se de braț pe străzile liniștite din San Polo. Pe un mic pod s-a oprit și i-a așezat lui Nelly pe umeri haina lui de piele, pentru că ea tremura de frig. Apoi a sărutat-o încă o dată, în timp ce zgomotul făcut de apa întunecată a lagunei, care clipocea încet lângă ziduri, se amesteca cu suspinul fericit al gurilor lor, care se căutau și se găseau, lăsându-și răgaz doar cât să respire.

Au ajuns din nou în fața vechii uşi grele de lemn care ducea spre clădirea din Calle del Teatro. Acolo a mai sărutat-o o dată şi era sigur că nu e un sărut de despărțire, ci că ea îl va primi în *appartamento* şi că noaptea aceea avea să fie spuzită de stele căzătoare revărsate pe patul ei şi că nicio dorință nu va rămâne neîmplinită.

Cât de mult se înşelase!

După ce ea a descuiat uşa şi el a dat să intre, cu inima bubuind şi cu fața îngropată în părul ei, ea s-a întors şi l-a împins cu blândețe. Apoi a rostit din nou acea frază, pe care el o ura pentru că nu o înțelegea: „Mă tem că nu este o idee bună."

Stătea acolo uluit şi se simțea ca după o frână bruscă, dar înainte de a spune orice altceva, ea încuiase deja uşa din interior.

Dezamăgit, a rămas încă o vreme în fața uşii încuiate şi a văzut că în spatele uneia dintre ferestre s-a aprins lumina. S-a gândit să sune, dar nu putea să-şi dea seama care e soneria apartamentului ei. Şi la ce ar fi folosit? Ea nu i-ar fi deschis.

Puţin mai târziu lumina s-a stins, iar Valentino a luat-o fără voie spre casă. Toată noaptea a avut parte de insomnie şi vise confuze, însă dimineaţa, când s-a trezit, şi-a regăsit optimismul. Dacă o fată se lăsase sărutată astfel, nu era totul pierdut! Voința muta munții din loc şi, dacă Valentino Briatore îşi dorea ceva în viață, era să câştige total inima acelei tinere, pentru totdeauna, chiar dacă „pentru totdeauna" sunt vorbe mari. Pur şi simplu nu putea să-şi imagineze, şi gândul devenea din ce în ce mai insuportabil, că Nelly ar putea să dispară din viața lui în câteva săptămâni – două săptămâni și două zile, ca să fim mai exacți. Nu era posibil să se întâmple așa ceva!

Valentino dădu pe gât cu hotărâre espressoul din care bea stând în picioare la tejgheaua din *Settimo Cielo*.

Alessandro Briatore îl privea cu compătimire pe fiul său.

— Ei, ai pățit-o rău, băiete! constată el calm.

Valentino dădu aprobator din cap.

— *Sì, papà*, trebuie să mă gândesc cum fac.

Și într-adevăr, trebuia să facă asta.

După cum se dovedea, eforturile sale anterioare, toate atențiile, prietenia și glumele cu care o curtase – da, nici măcar acel sărut, care spunea mai mult decât orice cuvânt – nu erau suficiente pentru a o convinge pe Signorina Eleonora că locul ei e doar alături de Valentino Briatore. Pentru a câștiga inima acestei femei trebuia să vină cu altceva. Ceva atât de mare și copleșitor încât ea să se îndrăgostească de el pe vecie. O dovadă incontestabilă de iubire era ceea ce trebuia el să-i ofere.

În timp ce se gândea melancolic la seara reușită pe care o petrecuseră în ajun în cafenea, privirea îi rătăcea în jur, ca și cum ar fi putut găsi un răspuns în *Settimo Cielo*. Și, în cele din urmă, privirea îi rămase fixată pe una dintre fotografiile în care apărea un cuplu în fața unui montgolfier.

Valentino se uită la ea gânditor și, încetul cu încetul, în mintea lui începu să se contureze o idee pe care o credea pur și simplu imbatabilă.

— *Nonno*, te rog! Mai gândește-te o dată! Unde ar putea fi cheia?

Giacomo Briatore își țuguie buzele și căzu pe gânduri. Se strădui într-adevăr. Se încruntă, ridicând sprâncenele și ciupindu-și de câteva ori bărbia. Apoi se uită la Valentino și clătină din cap.

— Pur și simplu, nu pot să-mi amintesc. Nu era unde îmi țin de obicei cheile. Am căutat peste tot în casă.

— Nu se poate așa ceva. Trebuie să *știi* unde îți ții lucrurile.

— De ce trebuie neapărat? îi replică iritat Giacomo. Să ajungi mai întâi la vârsta mea, băiete, apoi o să vezi tu.

Valentino oftă şi se răsuci în scaun. Stătea în colţ cu bunicul, care venise la *Settimo Cielo*, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, şi, inevitabil, deja îi dezvăluise acestuia planul.

— Dar trebuie să rămână un secret, înţelegi? Nimeni nu trebuie să afle. Nimeni! Mai ales *ea*.

— Băiete dragă, oi fi eu uituc, dar nu sunt idiot. Oricum vei avea nevoie de câteva ajutoare.

O vreme stătură împreună şi se gândiră cum pot rezolva problema. Timpul era scurt pentru un astfel de plan, iar în cazul în care condiţiile meteorologice nu aveau să fie favorabile, norocul avea să-i ocolească. Dar astfel de eventualităţi nu-l făceau pe Valentino să renunţe la planul său măreţ. Era încrezător în norocul lui. Şi cu un fler infailibil pentru punerea în scenă avea în minte o dată deosebită – 14 februarie, Ziua Îndrăgostiţilor, aşadar ziua lui de nume şi, mai presus de toate, ziua în care doamnele primeau cadouri. Iar dacă te numeai Valentino şi pregăteai pentru iubita ta o surpriză care ar fi trebuit să depăşească în proporţii orice alt dar, atunci cu siguranţă că Sfântul Valentin avea să-şi aşeze protector şi binevoitor mâna deasupra ta.

La cât de încântată se arătase Nelly la vederea baloanelor cu aer cald din *Settimo Cielo*, Valentino nu avea nicio îndoială că avea să fie copleşită de acel dar extraordinar cu care dorea să-i câştige inima şi mâna.

Trebuia doar să găsească cheia aceea blestemată. În ultimul timp se întâmpla din ce în ce mai des ca bunicul lui să încurce lucrurile, dar asta nu părea să-l deranjeze pe bătrân.

— Chiar că ai devenit uituc, *nonno*, spuse Valentino cu reproş. E greu să sparg uşa. E din fier. Îşi lăsă capul în jos. Ce să fac acum?

— Dăruieşte-i altceva, spuse bunicul, care nu avea chef să se lase insultat în continuare. Una dintre lămpile Fortuny. Ar fi o mare plăcere pentru ea. Era complet îndrăgostită de lucrurile astea ale

bătrânului Palladino. Poate că ideea cu montgolfierul nu e atât de bună. Cine știe în ce stare se găsește vechitura.

Giacomo Briatore voia să-și citească în liniște ziarul. Dar Valentino nu-l slăbea defel.

— De aceea trebuie să mă uit la el. Mai gândește-te. Apoi îl întrebă ceea ce se întreabă întotdeauna în astfel de situații, cu speranța că persoana în cauză s-ar putea întoarce cu gândul în timp. Când ai folosit ultima dată cheia?

Giacomo Briatore începu să gesticuleze.

— Au trecut ani, ce știu eu.

Se lăsă să cadă pe banca de lemn din colț și făcu ceea ce fac cei vârstnici atunci când pierd ceva.

— Sfinte Anton! se rugă el. Ajută-ne cu cheia asta blestemată! Închise ochii și așteptă o străfulgerare. Apoi ridică un deget. Așteaptă, așteaptă! Hmm. Imediat... Ultima dată am folosit cheia... când ți-ai dat bacalaureatul. Atunci am făcut împreună o plimbare, nu? După aceea a trebuit să merg la spital să fac operația aia stupidă la ochi, oftă el.

— Ai dreptate. Valentino își mușcă gânditor buzele. Apoi fața i se lumină. Ha! Știu acum unde e cheia! izbucni el. E agățată sub pervazul bolții de la subsol. Se ridică emoționat. Da, sunt sigur că e încă agățată de cuiul ăla vechi, îți amintești?

— Nu-mi amintesc nimic, explică Giacomo cu disperare comică. Aș fi putut să jur că în momentul ăla am pus cheia în buzunar. Îi făcu nepotului său un gest din cap. Ei bine, ce mai aștepți? Încearcă-ți norocul! Numărătoarea inversă a început, rânji el.

În ziua următoare, la ora prânzului, Valentino a intrat în Campo Santo Stefano cu o mină satisfăcută. Era o zi neobișnuit de însorită pentru sfârșitul lunii ianuarie, și din loc în loc niște nebuni stăteau deja

afară în fața barurilor și pe terasa unui restaurant care instalase încălzitoare. La capătul opus al *campoului* se afla un blond cu o geacă parka, care zdrăngănea la chitară. Sunetele lui *Volare* ajungeau până la el.

Valentino zâmbea.

Lucrurile începeau să capete contur. Era ca şi restaurarea unei vechi fresce sau unei picturi pe plafon. De fiecare dată când începea să lucreze, Valentino avea senzaţia că o să dea greş. O tuşă de pensulă fatală, o mişcare neinspirată – şi totul devenea zadarnic şi trebuia să o ia de la capăt. Dar apoi, treptat, începea să câştige teren. La un anumit moment, întreaga lucrare căpăta un fel de dinamică proprie, şi dintr-odată știa că totul va fi o reuşită.

Tocmai se întorcea de la o întâlnire cu vechea lui prietenă Tiziana, care s-a ambalat instantaneu când i-a spus despre planul său. „Sigur, ne implicăm și noi", spusese ea, cu ochii scânteietori, așa cum o văzuse odinioară când el îi admira strungăreața. „Lasă-mă să-i explic eu lui Luciano. Și apoi ne vom întâlni. Nu-ți face griji, o să meargă! Mă bucur că te-a cucerit!" Apoi râsese cu poftă.

Între timp, fetița slăbuță cu cozi împletite lungi şi pistrui devenise o frumuseţe. Cu pielea ei deschisă cu străluciri translucide și părul roşu-aprins, Tiziana i-ar fi înflăcărat pe toți prerafaeliții. Încă mai avea strungăreaţa. Valentino s-a surprins uitându-se la gura ei, în timp ce luau masa de prânz în apropierea Teatrului Fenice.

Nu mai ţinuseră legătura timp de mulți ani (povestea lor romantică clădită pe castele de nisip se terminase destul de puțin spectaculos la scurt timp după sărut), şi la un moment dat, când Valentino studia deja la Padova şi se întorcea acasă în weekend, cel mai bun prieten al lui, Luciano, i-a prezentat-o pe noua lui prietenă, care lucra ca scenograf la teatru.

Valentino a fost iniţial surprins, dar apoi încântat să o revadă pe Tiziana. De atunci au rămas buni prieteni.

Iar acum găsise în talentata Tiziana și în artizanul Luciano ajutoarele de care avea nevoie ca lovitura lui să fie de succes. Trăia o senzație plăcută.

Valentino fluiera câteva note din *Volare*, când deodată l-a cuprins o mare dorință de a face la fel ca nebunii din Campo Santo Stefano. S-a așezat cu un espresso în fața unui mic bar la soare.

Cu o zi înainte fusese pe drumuri de dimineață până seara, ocupat cu chestiunea montgolfierului. Găsise, într-adevăr, cheia sub bolta de piatră din subsolul de la Arsenale, se scufundase în spațiul întunecos și mucegăit, îndepărtase pânzele de păianjen, netezise țesăturile, descurcând frânghiile și verificând îmbrăcămintea coșului, ruptă pe alocuri. Erau multe de făcut, dar avea speranța că vechiul montgolfier avea să strălucească într-o nouă splendoare. Și-a scos carnețelul, a notat ceea ce trebuia făcut, calculând câte ore și câte zile îi rămăseseră pe lângă slujba lui din Ca' Rezzonico. Apoi a dat câteva telefoane, s-a grăbit să ajungă la vopselurile și pensulele de la Palazzo, iar seara a discutat câteva lucruri cu bunicul și l-a implorat să nu scoată o vorbă despre asta lui Nelly.

Toată ziua Valentino fusese ca electrizat. Era atât de înflăcărat de ideea lui fantastică, că zburda dintr-un loc în altul ca un Hermes cu pantofi înaripați. Nu mâncase nimic, nu luase nicio pauză (ce bărbat îndrăgostit are nevoie de o pauză sau de mâncare?), și abia când s-a prăbușit complet epuizat în patul lui, noaptea târziu, și-a dat seama că nici măcar nu o sunase pe femeia pentru care, de fapt, se puseseră toate în mișcare. O greșeală grosolană! De neiertat! S-a supărat pe el însuși. După acel sărut incredibil în fața lui *Settimo Cielo*, ar fi trebuit să o sune pe Nelly chiar a doua zi. Precis ea a pus lucrul ăsta pe seama nepăsării. Pe de altă parte, nici ea nu încercase să-l sune. Dintr-odată, a fost cuprins de îndoială. Dacă se gândea mai bine, ea îl trimisese în cele din urmă acasă în acea noapte. Pe de altă parte,

asta nu însemna nimic. Oricum, când a sărutat-o, ea nu l-a îndepărtat – dimpotrivă!

Sfâșiat, Valentino se răsucea de pe o parte pe alta, după cum îl îndemnau gândurile care nu-i dădeau pace. „Pe de o parte. Pe de altă parte. Pe de o parte. Pe de altă parte."

Femeile sunt complicate, asta se știe. Iar aceasta... *mamma mia!* Valentino a oftat adânc, a bătut în pernă ca să-și facă o adâncitură, s-a răsucit din nou și s-a lăsat iar pradă gândurilor.

Ce a vrut ea mai exact să spună cu „Mă tem că nu e o idee bună". Poate că nu trebuia luată literalmente în considerare, așa cum crezuse Valentino în dezamăgirea lui. Poate că era doar o persoană care nu primea un bărbat în apartament imediat după primul sărut.

Cu acest gând liniștitor și cu intenția fermă de a o suna pe Nelly în dimineața următoare, Valentino a adormit în cele din urmă.

Ea i-a răspuns imediat când el a sunat-o pe la ora zece. Ca și cum ar fi așteptat apelul lui. Dar a simțit-o apoi mai degrabă monosilabică. „Am vrut doar să știu ce faci", a spus el, iar ea a răspuns doar „Bine" și l-a întrebat imediat același lucru. Oare i se părea lui sau ea era puțin țâfnoasă, când el și-a cerut scuze că fusese foarte ocupat în ajun, și ea i-a răspuns că abia atunci a observat asta. Niciun cuvânt despre sărutările nocturne. Doar când i-a transmis salutări din partea bunicului său, ea s-a înmuiat puțin și a subliniat încă o dată cât de simpatic este Giacomo Briatore și cât de fermecătoare i se pare cafeneaua.

Atunci el prinse curaj.

— Nu, *tu* ești fermecătoare. Nelly... eu... A fost atât de frumos cu tine... N-am putut dormi toată noaptea, pentru că m-am gândit tot timpul la tine, se bâlbâi el.

Urmă o tăcere îndelungată.

Valentino înţepeni, şi de emoţie îşi înfipse unghia degetului mare în arătător.

— Nici eu n-am putut dormi, zise ea în cele din urmă.

El răsuflă uşurat.

— Când putem să ne vedem?

Au stabilit să se întâlnească după-amiază în Piazza, unde s-au văzut pentru prima oară.

Două ore mai târziu, Nelly a trimis un SMS, pe care el îl văzu abia după întâlnirea cu Tiziana.

„Din păcate, trebuie să anulez. Am dureri îngrozitoare de cap şi azi rămân în pat. Hai să amânăm, te rog. Nelly"

El a încercat imediat să o sune, dar ea nu i-a răspuns la telefon. Probabil că biata fată se afla în acel moment în dormitorul ei întunecat, aşteptând ca durerea să dispară.

Valentino a mototolit pliculeţul gol de zahăr până a ajuns o biluţă şi l-a expediat în ceaşca de espresso, care se afla pe masă, în faţa lui. Trebuia să plece. În buzunarul de la geacă avea deja o cutie de pastile pentru dureri de cap pe care le cumpărase în farmacie. După muncă, avea de gând să treacă pe la Nelly cu nişte *antipasti* şi ceva pâine.

A intrat să plătească. În timp ce aştepta restul, se gândea că ar fi mai bine să o avertizeze pe pacientă, aşa că a scris rapid un mesaj în telefon.

„*Carissima*, îmi pare tare rău. Abia acum am văzut mesajul tău. Biata de tine! Încearcă să dormi, *dottore* o să vină diseară cu aspirină şi ceva de mâncat. Însănătoşire grabnică! V."

Valentino traversă Campo Santo Stefano în direcţia Ponte dell' Accademia pentru a ajunge la Dorsoduro, unde Pulcinella îl aştepta în Ca' Rezzonico, şi aruncă o privire fugară pe terasa restaurantului,

unde se mai găseau încă câțiva turiști lacomi de soare, care mâncau îmbrăcați în mantou lângă radiatoare. O rază de lumină reflectată îi atrase atenția și observă o femeie tânără, al cărei păr castaniu strălucea auriu în soare, în timp ce se apleca în față, zâmbind și uitându-se profund în ochii bărbatului care stătea alături de ea la masă și îi ținea mâna.

Valentino zâmbi. Apoi se opri ca și cum ar fi fost lovit de fulger. Doar inima lui proastă îi bubuia în continuare în piept cu lovituri neregulate.

„Pericol iminent“ era tot ce putea gândi. „Pericol iminent!“

Cu pași rapizi, se îndreptă spre masă și se așeză lângă perechea care îl privea cu uluire.

— Ei, ce surpriză, spuse el cu un zâmbet sumbru. Sper totuși că nu deranjez.

Scoase cutia cu aspirină din buzunar și o trânti atât de puternic, că farfuriile zdrăngăniră.

— Dureri de cap, cum adică?

— Valentino, ce faci aici?

Nelly se făcu roșie ca focul și își desprinse iute mâna din mâna străinului.

— Voiam să trec pe la săraca bolnavă, spuse Valentino sfidător. Dar se pare că și-a găsit deja pe altcineva. Se uită cu înverșunare la bărbatul înalt și deșirat, cu nas de boxer, care ședea acolo în sacoul lui albastru, de modă veche, și se holba iritat la el, cu ochi apoși. Ai fi putut să-mi spui că prietenul tău, care ți-a făcut viața atât de complicată, a venit între timp în Veneția.

Valentino se rezemă de spătar cu mâinile încrucișate. Fusese o lovitură fără țintă, dar se părea că avusese mare efect.

Nelly deveni palidă și rămase fără glas.

În schimb, se activă bărbatul în sacou, care în mod evident nu înțelegea mai nimic.

— *Mais qu'est-ce qu'il veut ce type?* vru el să știe, potrivindu-și rama ochelarilor mult prea mari, și râse într-un amestec de neînțelegere și jovialitate. Nu era greu de ghicit că îl considera nebun pe italianul băgăcios.

— *Rien*, spuse Nelly cu un zâmbet vinovat. Apoi se uită la Valentino, care încă stătea cu brațele încrucișate și figura întunecată. Nu e ceea ce pare, îi zise ea jenată.

— Aha. Și cum este atunci?

— L-am întâlnit întâmplător pe fostul meu profesor, asta e tot, zise ea, dar lui Valentino nu-i scăpă faptul că obrajii ei se înroșiseră din nou. Pesemne că avea ceva de-a face cu tipul ăsta cu cel puțin cincisprezece ani mai mare ca ea, probabil cu o soție și copii acasă, și care evident că se întâlnea în secret cu ea.

— Ah, ăsta este profesorul tău! Așa se explică *totul*.

Bărbatul în sacou înțelesese cuvântul „profesor" și încuviință din cap.

— Și, scuză-mă, te rog, că nu pricep, continuă Valentino, în vreme ce cu arătătorul desena repede cerculețe în aer, dar l-ai întâlnit înainte sau după durerile alea *îngrozitoare* de cap, din cauza cărora trebuia să rămâi neapărat în pat?

Nelly privi jenată fața albă de masă.

Profesorul, pe de altă parte, se uită uimit la cutia de aspirină și, la rândul său, puse o întrebare în franceză, în care apăru termenul „durere de cap". Apoi spuse ceva de genul: „Ăsta e tipul?"

Nelly clătină din cap și își puse mâinile la tâmple. Se părea că o apucase într-adevăr durerea de cap, se gândi Valentino. Dar înainte ca ea să-i poată răspunde lui sau profesorului, se auzi o voce mirată care o striga peste mese:

— Nelly!!! Tu ieşti cu adevărat? *What a surprise!* Nu este puosibil!

Un uriaş cu geacă parka şi barbă blondă se strecură printre mese cu chitara. Valentino îl recunoscu pe muzicantul de stradă care în urmă cu ceva timp cânta *Volare* la Campo Santo Stefano. Iată că se putea şi mai bine.

Tipul se opri în faţa lui Nelly cu un zâmbet larg şi îşi înlătură părul blond de pe frunte.

— Ce faci în *Venice, sweatheart*? Duamne, sunt atât de sărprins! În sieara asta voiam să mă duc la Paris – şi acum te întâlnesc *aici*!

Valentino încuviinţă la rândul său. *Surprise, surprise!* Încă cineva pe care Nelly nu se aşteptase să-l vadă aici. Părea ziua întâlnirilor neaşteptate. Se uită la Nelly, care, de asemenea, părea destul de „sărprinsă".

— Sean! strigă ea. Cine s-ar fi gândit!

— *Yeah! It's a small world!*

Fericit, blondul înalt îşi aşeză chitara, se apleacă spre Nelly ca să o îmbrăţişeze şi apoi îşi trase un scaun. Când observă feţele jenate ale clienţilor, îşi ridică mâinile cu un gest de apărare.

— *Sorry, sorry, sorry* – n-am nimerit bine momentul? Să plec, mai bine?

Nelly răspunse încurcată:

— Nu, nu.

Profesorul tăcu politicos. Valentino înţelesese doar *sorry*. Îl măsură curios pe noul venit, pe care în mod evident îl chema Sean şi era american. Cvartetul părea complet. Chiar şi cu cele mai bune intenţii, mai mulţi oameni nu ar mai fi încăput la măsuţa îngustă.

— Deci, dacă nu mai aştepţi şi pe altcineva, Nelly, ai putea să ne faci cunoştinţă, propuse el, şi pentru că, dincolo de toate, îi părea rău pentru trădătoare, îi zâmbi încurajator.

Nelly se uită la el cu recunoştinţă. Privirea ei părea să-i cerşească înţelegere. Apoi ridică paharul de vin şi luă o înghiţitură.

— *Bon*, spuse ea, inspirând adânc și privind în jur. Valentino Briatore din Veneția, restaurator de picturi, care m-a ajutat să-mi recuperez geanta. Sean O'Malley, viitor pilot din Maine, care face un tur al Europei de jumătate de an cu chitara și pe care l-am cunoscut în Paris. Și profesorul Daniel Beauchamps, expert în Virilio la Sorbona, cu care îmi scriu lucrarea de master și care – aici se opri o secundă – s-a mutat de curând la Bologna.

Toate astea le spuse mai întâi în italiană. Când le repetă în franceză, profesorul dădu de câteva ori din cap, în timp ce bărbatul din Maine se holba neîncrezător.

— Nelly! *This is nuts!* Demență! Profesorul zburător!!! Acum mi-a picat fisa! E grozav! Se bătu detașat pe coapsă și ridică degetele mari în sus. *Wow!* Felicitări, turtărelelor! *Venice! How very romantic.* Râse și îi făcu entuziasmat cu ochiul lui Nelly, care îi aruncă în zadar priviri de avertizare. Nu ți-am spus ieu că va fi bine cu tine și prof... ăăă...

Amuți și dădu o lovitură puternică în masă, ca urmare, paharul cu vin roșu al profesorului se răsturnă și i se vărsă pe pantaloni.

Valentino nu-și dădea seama pe ce se bazează acea exuberanță bruscă a americanului, a cărui laudă entuziastă față de Veneția romantică se sfârșise atât de abrupt. Din anumite motive, Sean fusese mult prea expansiv. Iar lui Nelly nu-i plăcea asta.

Valentino așeză la loc pe masă paharul gol.

— Ce a pățit prietenul tău din Maine? întrebă el. Are des astfel de ieșiri?

— Nu acum! șuieră Nelly, care pălise din nou și părea să leșine. *Nu acum!*

— O, Duamne, ce am făcut? Scuze, scuze! se jelui americanul care o privea disperat pe Nelly și îi întinse profesorului o batistă uriașă.

Daniel Beauchamps era evident un bărbat care nu se pierdea cu firea. Își șterse cât putu de bine pantalonii umezi, apoi își potrivi ochelarii și o privi nedumerit pe Nelly.

— Cine este acest „profesor zburător"? întrebă el.

19

În orice comedie bună, există un moment în care toate personajele care se întâlnesc percep situația în mod diferit, în funcție de ce cunoaște fiecare. O astfel de întâlnire are loc la o petrecere, la o secție de poliție, în liftul unui hotel sau pe terasa unui mic restaurant. Întâmplarea joacă un rol important în acest sens. Toată lumea știe (sau crede că știe) altceva și trage concluzii, care sunt în mare parte greșite sau puțin dincolo de realitate.

Și, de regulă, există o persoană care se află în centrul acestei confuzii babiloniene și ar putea explica totul. Dar așa cum se întâmplă – fiecare are câteva lucruri în viață de care se jenează și asupra cărora preferă să păstreze tăcerea, și de aceea, această persoană nu spune mereu întregul adevăr sau chiar recurge la o mică minciună, dacă e nevoie.

În timp ce Nelly se plimba spre San Marco în acea zi însorită de ianuarie pentru a se întâlni cu Valentino, nu avea nicio idee că o să fie personajul-cheie în doar câteva ore. Nelly nu era interesată de caracteristicile structurale ale unei comedii. Mergea destul de rar la cinema, nu se putea spune că e cinefilă. În plus, în momentul acela pierduse oricum ceva din imaginea de ansamblu.

Sărutul lui Valentino o zăpăcise. Trecuse ceva vreme de când cineva o sărutase la fel de pasional, și ea se lăsase dusă de val în

întunericul din fața micii cafenele, savurând fiecare clipă. La început, îi apăruse fulgerător în minte fața prietenoasă a lui Daniel Beauchamps, dar apoi a văzut doar ochii întunecoși și strălucitori ai venețianului, i-a simțit obrazul aspru lângă al ei și gura fermă pe buze. Păcat că întotdeauna primești săruturi de la bărbații nepotriviți, a fulgerat-o un gând după aceea, însă ideile ei despre bine și rău se amestecau din ce în ce mai mult într-o ciudată frenezie. Nu-și mai simțea picioarele și nu putea să spună cum a ajuns la Calle del Teatro. Nu-și amintea pașii făcuți pe trotuar, ci doar faptul că Valentino i-a așezat geaca pe umeri pe un pod micuț. De acolo, au plutit cumva până s-au oprit în fața casei vechi unde ea locuia.

Grappa avusese tărie, nu glumă, își zicea Nelly zâmbind, când trecea Ponte Rialto, fără să se oprească în mijloc, cum făceau ceilalți turiști. Sau nu era de la *grappa*? Trebuia să admită că sărutul lui Valentino fusese destul de convingător.

Din fericire, mai târziu când el a avut intenția de a o urma în apartament, cu un rest de prezență de spirit ea l-a trimis acasă. Încurcăturile amoroase în Veneția erau ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment.

Amețită și cu o ciudată senzație de ușurare, s-a prăbușit instantaneu în patul ei mare, și totuși a stat trează jumătate de noapte, simțind încă atingerile și sărutările lui.

La un moment dat a căzut într-un somn profund și fără vise.

Când s-a trezit, era deja trecut de ora unsprezece. S-a întins confortabil în pat și a privit modelele florale ale tapetului, care aminteau de un crâng în toiul primăverii. De un veac nu mai dormise așa de mult. Se pare că ceasul ei interior cedase temporar, își spunea Nelly în timp ce așeza micul ibric de espresso pe flacăra aragazului din bucătărie și își prăjea o *ciabatta*.

S-a surprins verificându-şi de câteva ori telefonul. Şi, împotriva voinţei ei, se simţea iritată că Valentino nu sună. Nu voia să dea importanţă escapadei nocturne, fiindcă aşa ceva se poate întâmpla atunci când un bărbat şi o femeie se simpatizează, consumă o anumită cantitate de alcool şi ocazia este favorabilă – s-au făcut şi studii pe tema asta! –, dar se simţea lezată că nu primeşte niciun semn de la *cicisbeo*.

Din după-amiaza în care Valentino îi recuperase poşeta roşie şi o invitase la cină, a primit zilnic apeluri de la el. Apoi a sărutat-o şi nu a mai dat niciun semn. Lucrul ăsta nu prea dovedea sensibilitate din partea lui. Ce era în capul italianului ăstuia să o sărute aşa şi apoi să dispară? Probabil nimic.

Cu sprâncenele ridicate, Nelly a muşcat din pâinea prăjită unsă cu unt şi marmeladă. „Cu atât mai bine", a murmurat ea. „Cu atât mai bine."

Şi totuşi, s-a supărat. În restul zilei s-a plimbat fără rost prin Canareggio, un cartier pe care încă nu-l cunoştea şi care i s-a părut cam cenuşiu. A mâncat un delicios peşte prăjit în Trattoria da Alvise, iar după-amiaza, când s-au aprins primele felinare, a decis pe neaşteptate să facă o plimbare cu gondola. Gondolierul era foarte prietenos (scăzuse preţul şi de comun acord renunţase la cântece), i-a arătat colţuri vrăjite şi neatinse ale oraşului-lagună. O plimbare cu gondola nu se compara cu nimic altceva. Dar ceva lipsea.

Pe măsură ce gondola neagră aluneca în tăcere prin canalele mici, cu apă mângâietoare, Nelly şi-a adus aminte de cuvintele lui Silvio Toddi: „O gondolă este gondolă doar când poartă doi îndrăgostiţi."

Când Valentino a sunat, în cele din urmă, în dimineaţa următoare, inima i-a săltat. „Da, vă rog?" Şi-a dus emoţionată telefonul la ureche şi abia a îngăimat un cuvânt. El trebuia să vorbească! În definitiv,

el era cel care nu sunase. Dar Valentino părea că regretă sincer. Nu a pomenit nimic despre sărut, aşa că şi ea a tăcut. După câteva propoziţii confuze şi fără cap, care au dus la pauze insuportabile, el a spus în cele din urmă că ea e fermecătoare, că s-a simţit minunat cu ea şi că nu a putut dormi toată noaptea, fiindcă s-a gândit tot timpul la ea.

Nelly şi-a ţinut telefonul apăsat pe ureche. Nu a putut să nu se bucure de cuvintele lui. Şi dintr-odată a fost cuprinsă de dorinţa de a-l vedea pe „ministrul gândurilor frumoase", chiar dacă lucrul ăsta nu putea duce nicăieri.

Vremea frumoasă strânsese neobişnuit de mulţi turişti în Piazza San Marco. Nelly s-a uitat la ceas. Ajunsese acolo prea devreme. Trebuie să mai aştepte încă două ore. A făcut un tur al arcadelor, a cercetat vitrinele colorate ale magazinelor, a cumpărat CD-ul *Concerto al Caffè* de la Caffè Florian, s-a îndreptat spre Campanila şi a cotit spre Piazzetta. Cu două săptămâni mai devreme ajunsese în acel loc pentru prima dată – cu geanta ei roşie şi un bileţel cu numărul de telefon al unui străin. Urma să mai stea în Veneţia încă două săptămâni. Încrezătoare, a privit spre lagună.

Nu încetează să ne uimească faptul că la fiecare răspântie viaţa ne oferă noi surprize.

Tocmai dusese la capăt acest gând, când în câmpul ei vizual a apărut o siluetă familiară. Dar nu era Valentino Briatore, care, cu punctualitatea îndrăgostiţilor, să se fi îndreptat cu două ore mai devreme spre Piazza San Marco. Era un bărbat slab şi înalt, cu ochelari mari, care ţinea în mână o servietă grea şi venea din sens opus, cu un aer absent, fără să o observe. Mergea trăgându-şi uşor piciorul după el.

— Domnul profesor Beauchamps! a strigat Nelly. Ce faceţi aici?

— Nelly! Nu poate fi adevărat! Daniel Beauchamps a râs. Cât mă bucur să vă văd! Ce mai faceţi?

— O, bine, bine, a spus Nelly.

După ce s-au salutat, profesorul a adăugat făcându-i cu ochiul că fuge de noua sa familie extinsă din Italia.

— Nu, nu, glumesc, a adăugat el repede. Tocmai am venit de la bibliotecă pentru că trebuia să fac nişte cercetări. Am venit de la Bologna doar pentru o zi.

Se uita la Nelly, care stătea în fața lui în haina ei albastră.

— Şi ce vă aduce în Veneţia în acest anotimp?

— Păi, a zis Nelly zâmbind, şi eu am fugit. De vremea urâtă din Paris, a adăugat radioasă.

— Ei, atunci aveți noroc astăzi, a făcut profesorul.

Și Nelly era de aceeași părere. Să-l întâlnească pe profesorul Beauchamps singur la Veneția era un noroc neașteptat.

Beauchamps s-a uitat la ceas.

— Trenul meu nu pleacă până diseară, iar eu am terminat cu lucrul. Dacă aveți și dumneavoastră timp, am putea să ne aşezăm pe undeva, pe aici, ca să mâncăm ceva.

Bineînțeles că Nelly avea timp. Trebuia doar să stabilească prioritățile. Cu conştiința uşor vinovată, i-a scris lui Valentino un scurt SMS prin care anula întâlnirea. Nu îi trecuse nimic mai bun prin minte decât să pretindă că o doare capul. „Ministrul gândurilor frumoase“ ar fi trecut peste asta și, în fond, se puteau vedea în ziua următoare. Profesorul Beauchamps, pe de altă parte, se afla doar pentru o zi la Veneţia.

A trimis SMS-ul și a închis telefonul. Apoi, zâmbind, s-a prins de brațul lui Beauchamps şi a spus:

— Putem merge. Dar să nu stăm lângă piață – sunt prea mulți oameni în jur şi totul e teribil de costisitor, ştiaţi?

Nu, profesorul Beauchamps nu știa acest lucru, nu cunoștea Veneția, dar n-avea nimic împotrivă să fie scos de fosta sa studentă favorită din piața unde turiștii hrăneau porumbei și se fotografiau, așa că Nelly l-a condus (pe cât de bine putea cu simțul ei slab de orientare) din agitatul San Marco pe străzi mai liniștite, până când au ajuns la Campo Santo Stefano, care îi aștepta primitor și pașnic la soare.

Nelly nu l-a observat pe bărbatul blond și înalt în geacă parka din capătul pieței, care își scotea chitara. Nu l-ar fi observat nici pe Valentino Briatore, dacă s-ar fi aflat în Campo Santo Stefano în acel moment. Avea ochi numai pentru bărbatul slab de lângă ea, pentru care suferise și plânsese atât de mult.

Valentino ar fi spus probabil că situația e fără speranță, dar nu gravă, s-a gândit Nelly, dar atâta timp cât Beauchamps se afla acolo, ea voia să se bucure de fiecare clipă.

S-au așezat pe terasa unui restaurant aflat la adăpost, pe latura mare a pieței, chiar lângă unul dintre încălzitoarele pe care chelnerii precauți le puseseră la dispoziția turiștilor. Niciun venețian nu lua masa lângă radiator, doar pentru că în ianuarie soarele părea un pic mai puternic decât de obicei.

Când Nelly s-a așezat alături de profesor, nu avea nici cea mai mică idee de întorsătura surprinzătoare din acea după-amiază.

— Ei bine, povestiți-mi! Ce faceți? Și, mai ales, ce face teza de masterat? a întrebat Beauchamps în timp ce își alegeau meniul. Nici nu ne-am luat rămas-bun în decembrie, fiindcă nu ați venit la petrecerea de Crăciun. Am regretat foarte mult.

Și-a potrivit ochelarii.

— Da, ce păcat, i-a răspuns Nelly, care observa pentru prima dată că ochelarii profesorului sunt mult prea mari. Am fost bolnavă.

— Da, am auzit. Sper că nu a fost tot angină.

— O, nu. Nelly a rupt o bucățică de pâine, dar nu a băgat-o în gură. N-aş fi avut cum să mă molipsesc de la dumneavoastră. Nu ați acceptat nicio vizită atunci, vă amintiți? i-a explicat ea cu un zâmbet strâmb.

— Da, aveţi dreptate, a răspuns profesorul, fără să priceapă aluzia. Apoi a căzut pe gânduri. Ne-am mai văzut o dată, în biroul meu... atunci când v-am povestit de Isabella.

— Exact. Nelly îşi amintea cu oroare de cel mai îngrozitor sfert de oră din viaţa ei. Şi? A făcut o nouă încercare. Este totul aşa cum v-ați imaginat?

Beauchamps a ridicat din umeri.

— Ei bine, cu italiana mea este, sincer vorbind, un dezastru de proporții medii. Mi-am imaginat că va fi mai ușor. Dar în curând încep un curs intensiv. Se pare că nu sunt atât de înzestrat pentru limbi străine cum credeam. A oftat. Nu înțeleg mai nimic. Mai ales când întreaga familie se reunește şi toată lumea începe să strige. A zâmbit cu o disperare amuzantă. Pentru un francez, asta e o provocare. Cred că a fost cel mai stresant Crăciun din viața mea. Și, în plus, mi s-a făcut rău de la atâta mâncare. Nu vă puteți imagina ce porții se pun pe masă... *C'est incroyable...*

Profesorul s-a pierdut în amănunte culinare și modurile de comunicare din zilele dificile de Crăciun din Bologna, iar Nelly a mai fărâmițat niște pâine în timp ce asculta cu un interes scăzut. Prelegerile despre Virilio şi Baudrillard fuseseră ceva mai interesante.

Între timp, profesorul făcuse tranziția la subiectul favorit: Isabella. Frumoasa, minunata, inteligenta Isabella, femeia visurilor lui, cu care se logodise însoțit de strigătele şi aplauzele entuziaste ale familiei Sarti.

În cele din urmă, Beauchamps şi-a dat seama că Nelly nu mai rostise un cuvânt de ceva vreme.

— Dar vorbesc tot timpul despre mine! a exclamat el. Cum a fost Crăciunul dumneavoastră?

— O, Crăciunul meu nu a fost atât de solicitant ca al dumneavoastră, a spus Nelly. Însă eu nu m-am logodit. S-a uitat lung la profesor. L-am petrecut singură, am zăcut în pat cu tuse şi o decepţie sentimentală, a explicat ea un pic sfidătoare.

— O, nu! Ah, Nelly, îmi pare atât de rău. N-am avut idee...

Vizibil afectat, Daniel Beauchamps şi-a potrivit ochelarii şi i-a strâns mâna cu compasiune, fără să priceapă nimic.

— De aceea am venit la Veneţia. Printre altele, a adăugat ea.

— Da, sigur, sigur. Profesorul a încuviinţat. Înţeleg asta. Aţi procedat corect, draga mea Nelly. Înainte să-ţi cadă tavanul în cap, trebuie să ieşi. O privi compătimitor. O să fie bine. Întotdeauna am spus, munca este cea mai bună diversiune. I-a strâns din nou mâna, încurajator. O să vedeţi, când o să vă apucaţi din nou de lucrarea de masterat, o să-l uitaţi repede pe acel bărbat.

Însă Nelly se îndoia de asta.

— Aţi făcut progrese?

Nelly clătină din cap. În ultimele săptămâni, interesul ei pentru lucrarea de masterat scăzuse rapid.

— Ei, nu vă descurajaţi. Îngrijorat, profesorul a strâns-o din nou de mână. Dacă aveţi întrebări, ştiţi că puteţi să-mi scrieţi oricând. A dat din cap în semn de încurajare. Şi acum vă este mai bine?

— Un pic, a spus zâmbind Nelly şi, spre surprinderea ei, şi-a dat seama că ăsta e adevărul.

În acel moment, un tânăr furios se năpustea pe terasă. Ochii lui întunecaţi scânteiau de mânie.

— Ei, ce surpriză! Sper totuşi că nu deranjez, a spus Valentino Briatore şi a azvârlit furios ceva pe masă.

Erau pastilele pentru dureri de cap.

În următoarea oră, Nelly şi-a dorit în mai multe rânduri ca pământul de sub picioarele ei să se deschidă şi să o înghită. Dar pe cât de fragil era acest oraş pe apă, sprijinit pe mii de piloni, Veneţia nu i-a făcut favoarea.

Într-un final, Nelly se afla la masă cu trei bărbaţi confuzi, dintre care unul o considera mincinoasă şi bănuia că are o relaţie cu altul, dar, în mod ironic, celălalt nici măcar nu bănuia că multă vreme fusese dorit ca potenţial iubit şi că îi provocase o suferinţă imensă. Penibilul a atins punctul culminant când a apărut al treilea, care, înţelegând pe dos situaţia, a felicitat-o exuberant pe Nelly pentru călătoria ei romantică la Veneţia, împreună cu „profesorul zburător“ – aici desenase cu degetele în aer nişte ghilimele. Cu o lovitură deliberată pe sub masă, Nelly îl adusese la tăcere. Din nefericire, asta a dus la căderea unui pahar, al cărui conţinut s-a revărsat pe pantalonii profesorului.

Când Daniel Beauchamps, care şi-a păstrat admirabil calmul, a întrebat în cele din urmă cine e acest „profesor zburător“, şi ca urmare două perechi de ochi albaştri şi una de ochi negri s-au îndreptat spre ea, Nelly a avut impulsul puternic să ţâşnească din loc şi să o ia la fugă.

Lasagna pe care chelnerul tocmai o servea îi oferi puţin răgaz.

Ajutorul veni dintr-un loc neaşteptat.

— O, spuse încet Sean, dându-şi seama că lucrurile nu sunt ceea ce par.

De îndată deveni conştient de ceea ce făcuse, şi o ajută pe Nelly să iasă din situaţia dificilă.

— O, asta! Făcu un gest din mână și râse. E duoar o zicală. Nu iexistă cu adevărat acest „profesor zburător", știți? E din argoul aviatorilor, inventă el. Când spui că totul va fi bine cu tine și profesorul zburător, asta e la fel ca „îți țin pumnii strânși".

— Ah. Ce interesant! Cu adevărat remarcabil. Profesorul Beauchamps își potrivi ochelarii pe nas și își înfipse furculița în lasagna. Era evident că găsește ciudate obiceiurile lingvistice ale piloților americani. Dar se părea că renunțase la încercarea de a-l înțelege pe acel blond nebun. De altfel, se vedea că fosta lui studentă favorită e înconjurată de ciudați. Asta se datora, cu siguranță, iubirii ei neîmplinite.

— Ce a spus americanul? vru să știe Valentino.

— E prea complicat, îți explic mai târziu, promise Nelly. Împinse farfuria ei de lasagna aburindă spre Sean. Mulțumesc.

În cele din urmă, în mod miraculos atmosfera a devenit plăcută. În primul rând, Sean și-a luat rămas-bun, fiindcă trebuia să se întoarcă la hostel ca să-și ia rucsacul. Voia să se intoarcă la Paris și i-a mărturisit lui Nelly că, în turneul lui european, nu numai că îi e dor de *tarta de pere*, dar și că *Madame la tigresse* nu-i mai iese din cap. Nelly merse câțiva pași cu el.

— Crezi că Jeanne s-ar bucura să mă vadă? întrebă el nesigur.

Nelly zâmbi. Era ciudat să-l vadă atât de descumpănit pe acel bărbat înalt și puternic.

— Sunt sigură de asta.

— Dar să nu-i spui încă. Trebuie să fie o *surprise*, ok?

Nelly îi promise. Știa deja ce înseamnă surprizele. Oricum, asta avea șanse bune să reușească.

— Dar te rog să nu-i povestești lui Jeanne despre... după-amiaza asta, îl rugă ea.

Sean își ridică chitara și, când o îmbrățișă pe Nelly la despărțire, murmură:

— Și încă o dată, iertare. Nu am vrut să te pun în încurcătură. Îi făcu cu ochiul. Dar el e „profesorul zburător", nu?

— Da, însă el nu știe și nici nu va afla vreodată, îi șopti Nelly.

— De ce nu o iei pe celălalt, spuse Sean rânjind, apoi traversă cu pași uriași *campoul*, unde între timp se făcuse răcoare.

Când Nelly se întoarse la masă, profesorul Beauchamps tocmai plătea nota. Cei doi bărbați așteptau tăcuți. Când ea apăru, unul se ridică, celălalt rămase pe scaun.

— Cred că o să plec și eu, spuse Beauchamps. Îi făcu lui Valentino un semn din cap și merse câțiva pași alături de Nelly. A fost foarte frumos să vă revăd pe neașteptate și puteți fi sigură că micul secret al dumneavoastră se află în siguranță. Îi zâmbi prietenos. Pot să vă spun ceva? Chiar dacă nu mă privește? Sunteți o fată frumoasă, Nelly. Nu vă lăsați inima să sufere inutil. Uitați de bărbatul ăsta! Nu vă frământați prea mult și bucurați-vă de vacanță! Și contactați-mă ori de câte ori aveți nevoie de sfatul meu. Știu că veți face o lucrare excelentă. Își îndreptă cu grijă ochelarii, care erau puțin aburiți. Aveți grijă de dumneavoastră, Nelly!

Nelly încuviință. Apoi se înălță pe vârfurile picioarelor și îi dădu un sărut pe obraz lui Beauchamps.

— Și dumneavoastră aveți grijă, domnule profesor, spuse ea.

Soarele dispăruse în spatele caselor, iar Campo Santo Stefano se golise treptat. Valentino și Nelly erau singurii clienți care se mai aflau pe terasă.

— În sfârșit, singuri! exclamă Valentino pe un ton ironic, când Nelly se așeză lângă el. Ce reprezentație remarcabilă! Bătrânul

Dottore din Bologna, *Scaramouche* cu chitara, *Arlecchino* cel înșelat și frumoasa *Colombina*, care l-a dus de nas. Adevărată Commedia dell'Arte. Își sprijini bărbia în mână și se uită la Nelly peste masă. Și acum aștept cu nerăbdare explicația ta.

— Ah, Valentino, crede-mă, povestea e mult mai puțin captivantă decât crezi tu, spuse Nelly.

— O, eu o găsesc suficient de captivantă. Valentino se rezemă de spătarul scaunului. Încă era supărat. Ce se petrece între profesorul ăsta și tine?

— Nu se petrece absolut nimic.

— Și eu ar trebui să cred asta?

— Da. Îl privi fără să clipească. Beauchamps are la Bologna o logodnică de care este îndrăgostit nebunește. Pentru ea s-a mutat de la Paris.

— Te-a ținut de mână!

— A vrut doar să mă consoleze, Valentino. L-am întâlnit întâmplător azi-dimineață în Piazzetta. Tocmai îi povesteam că de Crăciun am zăcut în pat singură din cauza gripei și unei povești nefericite de dragoste, când te-ai năpustit la masa noastră ca un sălbatic, spuse Nelly, fără să ocolească adevărul. Apoi îi zâmbi. Apropo, mulțumesc pentru pastile.

— Care nu ți-au trebuit.

— Da. Îmi pare rău că te-am păcălit. Nelly își lăsă rușinată ochii în jos.

— Mi-ai tras clapa, mârâi Valentino.

— Știu. Dar profesorul se afla doar azi în Veneția.

— Și nu puteai să-mi spui asta, pur și simplu?

— M-am gândit că ar fi... prea complicat, zise ea ridicând din umeri.

— Prea *complicat*. Așa deci. Valentino ridică din sprâncene și un zâmbet amar îi jucă în colțul gurii. Ei bine, hai să lăsam asta.

— Da, probabil că ăsta ar fi cel mai bun lucru, spuse cu ușurare Nelly.

— Deci totul este lămurit, cu excepția...

— Cu excepția?

— Ce facem acum cu pastilele?

— Poți să mi le dai liniștit. Nelly își frecă fruntea, în spatele căreia se anunțau ușoare zvâcniri. Ziua fusese mai mult decât agitată. Abia atunci, când tensiunea scăzuse, își dădea seama cât de epuizată se simte. Poate mai târziu voi lua o aspirină. Simt că acum am realmente o durere de cap. Ceva de genul asta. Ea clătină din cap.

— Da, da. Păcatele mici sunt imediat pedepsite de bunul Dumnezeu. Valentino îi întinse cutia, zâmbind. Cel puțin, a fost frumos cu fostul profesor? Vreau să spun, înainte ca eu să mă năpustesc ca un sălbatic la masă, ca prietenul tău stângaci să se alăture și el și tu să fii pe punctul de a leșina dintr-un moment în altul?

— Ei bine, spuse Nelly, aruncându-i lui Valentino o privire răutăcioasă. Ca să fiu sinceră, nu a fost atât de frumos cum îmi imaginasem, dar a fost cumva... edificator.

— Mă bucură asta. O privi cercetător. Și iubirea nefericită?

— S-a evaporat.

— Ei bine, să sperăm că așa e, zâmbi el.

Nelly se aplecă și îl luă de mână.

— Atunci „ministrul gândurilor frumoase" nu mai e supărat pe mine că i-am tras clapa?

Valentino îi reținu mâna într-a lui.

— Depinde.

Figura lui deveni deodată serioasă.

— De ce? întrebă Nelly, nesigură.

— Ei bine. Dacă data următoare când mă prezinți, o să te gândești la ceva mai potrivit decât să spui că sunt cel care ți-a recuperat geanta.

— Şi ce ar fi mai potrivit?

El rânji.

— Cum ar fi să încerci cu: Valentino Briatore, restaurator de picturi vechi, care sărută atât de bine, că te îndrăgostești de el fără să vrei, glumi el.

Cutia de aspirină zbură prin aer şi ateriză destul de dur pe fruntea lui. El se chirci şi îşi ridică mâinile în semn de apărare.

— Hei... Hei ...

— Ah, ştii ceva, eşti *imposibil*, Valentino Briatore! strigă Nelly.

— Ştiu, ripostă el râzând. Sunt prea bun ca să fiu adevărat.

La scurt timp după aceea, se plimbau braţ la braţ în Campo Santo Stefano. Iar când Valentino a însoţit-o pe Nelly acasă în acea seară, amândoi ştiau că ea nu-i va cere încă o cafea sau un pahar de vin.

O durea capul îngrozitor.

20

Zilele păreau să treacă din ce în ce mai repede. Prima săptămână la Veneția i se păruse infinit de lungă lui Nelly. Fiecare zi aducea atât de multe lucruri noi și incitante, iar toate impresiile și aventurile îi umpluseră fiecare minut. Cu plăcuta senzație că are încă o veșnicie înainte, Nelly începuse a doua săptămână, în care pe căi încurcate descoperise *Settimo Cielo* și Valentino o sărutase. Odată cu apariția neașteptată a lui Daniel Beauchamps în Piazzetta, acea a doua săptămână a ajuns în punctul culminant și a stabilit un punct de cotitură memorabil.

Ironia subtilă care reieșea din faptul că însuși profesorul Beauchamps fusese cel care o sfătuise să uite de „acest bărbat", să nu se frământe prea mult și să se bucure de timpul petrecut în Veneția părea jocul unor forțe superioare care se amuzau să creeze confuzie. Poate că la început naivul Beauchamps bănuise că Valentino este „acest bărbat", după felul în care năvălise în restaurant. La despărțire existase un moment în care Nelly a crezut că surprinde un scurt licăr în spatele ochelarilor aburiți ai profesorului, și, dintr-odată, nu mai era sigură dacă până la urmă el pricepuse tot ce se întâmplă. Dacă, totuși, plin de tact, o sfătuise indirect să uite de el? Nelly nu avea să afle niciodată adevărul, dar a luat aminte la sfatul lui.

Din acea după-amiază tumultoasă, aproape cathartică, care totuși se încheiase în mod conciliator în toate privințele, dar și cu o

durere intensă de cap (întreaga zi următoare şi-a petrecut-o în dormitor cu perdelele trase), lucrurile s-au schimbat. Nelly a fost cuprinsă de un sentiment nou, necunoscut şi eliberator. A decis să se frământe mai puţin şi, pur şi simplu, să se bucure de toate lucrurile frumoase întâlnite în drum. Chiar şi *acqua alta*, care inundase oraşul-lagună o zi mai târziu, nu i-a putut schimba decizia.

Pe drumul spre San Marco, Nelly se opri uimită la capătul unei mici alei, în faţa unei băltoace adânci care făcea imposibilă trecerea. Încercă să o ia pe altă alee, care la rândul ei se înfunda într-un canal. Nelly râse şi îşi cumpără o umbrelă şi o pereche de cizme înalte de cauciuc. Apoi o luă prin apă şi pe punţi de lemn, care, ca prin magie, fuseseră montate pretutindeni. În timp ce veneţienii treceau grăbiţi pe lângă ea cu figuri indiferente, ea rămase pe scânduri pentru o lungă perioadă de timp, privind fascinată la Piazza San Marco transformată într-un lac care oglindea totul şi din care se iţeau spătarele scaunelor din plastic ca nişte vechi epave.

— *Andiamo, Signorina, andiamo!* O voce supărată a spart imaginea frumoasă şi cineva iritat a împins-o într-o parte. Mergeţi, blocaţi tot drumul!

— Hei! strigă Nelly, care se dezechilibră pentru o clipă în cizmele de cauciuc şi se vedea deja zăcând în apele lagunei. Fiţi atent! Signor Pozzi! exclamă ea surprinsă.

Într-adevăr, era bărbatul scund şi ursuz care o condusese la apartamentul ei în prima zi la Veneţia şi acum se împiedicase de ea. El nu simţi nevoia să-şi ceară scuze şi lovi nerăbdător bastonul de scândură.

— Aaah, Signorina Delacourt! strigă el. Trebuia să-mi imaginez că dumneavoastră sunteţi cea care blochează circulaţia. Apoi întrebă îngăduitor: *Tutto bene?*

— Da, răspunse Nelly. Totul e în ordine. Atunci când nu mă împinge nimeni în apă. Zâmbi, fiindcă nu avea de gând să-şi strice

buna-dispoziție. Cum se face că mereu sunteți grăbit, Pozzi? întrebă ea și adăugă: Fiindcă sunteți oricum mereu în întârziere.

— Sunt ocupat, Signorina. Sunt ocupat. *Lucrez* aici și nu-mi pot permite să mă holbez ore întregi la o băltoacă mare în piață, ca și cum ar fi cea de-a șaptea minune a lumii. Nu am timp pentru astfel de distracții! *Arrivederci!* Pozzi făcu un gest cu mâna și se îndepărtă cu pași grăbiți, lovind ritmat cu bastonul în caldarâm.

Nelly se uită zâmbind după bărbatul scund și încovoiat. Din fericire, ea avea tot timpul din lume pentru astfel de distracții. Își lăsă din nou privirea să rătăcească pe oglinda apei.

Atunci sună Jeanne.

Nelly observă imediat că verișoara ei e dornică să-i spună ceva. Avea o voce plină de emoție când o întrebă pe Nelly ce face în acel moment.

— Stau pe o schelă de lemn și mă uit la Piazza San Marco inundată, spuse Nelly cu toată sinceritatea.

— Doamne! E oribil! De ce nu te întorci la Paris în loc să-ți îneci amarul la Veneția, Nelly? Aici este mult mai plăcut decât în orașul ăla putrezit, construit pe stâlpi, care oricum se va scufunda în curând în mare. Aici soarele strălucește azi și e o zi frumoasă.

— Nu-mi înec aici amarul, dimpotrivă.

Nelly stătea sub umbrela ei și zâmbea. Bănuia că verișoara ei nu o sunase ca să-i spună buletinul meteo.

— Ia ghicește cine este aici și tocmai mănâncă din tarta mea de pere, trâmbiță Jeanne la telefon.

— Hmm... făcu Nelly. La cât de exuberantă pari, aș spune că e Sean O'Malley. Chicoti când Jeanne tăcu surprinsă.

— Hei, cum de știai? strigă ea.

— Al șaptelea simț, răspunse Nelly.

Îi povesti însă verişoarei sale despre după-amiaza memorabilă din Campo Santo Stefano.

— Nu se poate! comentă Jeanne. Fac pariu că te-au trecut toate transpiraţiile, hahaha!

— Da, aşa e, şi nu prea a fost amuzant.

— Şi chiar te-ai întâlnit *întâmplător* cu acest Beauchamps? Sau ai influenţat tu puţin norocul? vru Jeanne să ştie.

— Nu vorbi prostii, Jeanne. Îţi jur că a apărut brusc în Piazzetta, ca şi cum ar fi coborât din cer.

— Din cer? Hahaha! Asta-i bună! Din ce aud, pare să fie şi un sfânt adevărat. Jeanne se amuză de minune de propria-i glumă. O, dragă, oftă ea când se linişti, sper că întâlnirea asta nu ţi-a oferit o hrană nouă pentru dragostea ta neîmpărtăşită. Te ştiu, draga mea, te agăţi de fiecare pai!

— Aici te înşeli, ripostă Nelly. Apoi spuse ceva care o surprinse şi pe ea însăşi. Ca să fiu sinceră, m-am plictisit puţin cu el la masă. Profesorul Beauchamps este un om foarte bun, dar ştii ce am constatat? Poartă ochelari mult prea mari. Probabil că e totuşi un pic prea bătrân pentru mine. Şi, mai presus de toate, nu mă face să râd.

— Nu ţi-am spus-o şi eu tot timpul? În sfârşit, eşti rezonabilă, spuse Jeanne cu mărinimie.

Dar şi aici se înşela verişoara, care în momentul acela începuse să-i povestească cu pasiune despre „Jean“, care după o seară veselă a aruncat-o pe *tigresă* peste umăr şi a dus-o în dormitor.

Nelly se hotărâse să nu fie rezonabilă.

Măcar puţin.

Unul dintre aspectele nerezonabile din viaţa lui Nelly era implicarea ei din ce în ce mai mare în povestea cu noul admirator. Şi, spre uimirea ei, observase că e pe cale să se îndrăgostească de un *cicisbeo* veneţian. Chiar dacă era conştientă că zilele ei din Veneţia sunt

numărate. A alungat gândul neplăcut. Voia să se gândească la prezent. Nici Valentino nu amintise vreodată de sfârşitul perioadei petrecute de Nelly la Veneţia. Doar o singură dată, chiar la început, a întrebat-o despre data plecării sale – 16 februarie – şi apoi a spus că mai au ceva timp la dispoziţie. De ce să-şi facă griji astăzi pentru ceva care abia mâine urma să se întâmple? *Carpe diem*. Restul avea să vină de la sine.

Nelly se mai întâlnise cu Valentino de câteva ori în micuța cafenea, care de fiecare dată o fermeca într-un mod deosebit, și el o însoţise prin bisericile sale preferate, inclusiv *Chiesa di Santo Stefano*, cu minunatele sale picturi, *Santa Maria del Rosario* din Dorsoduro și biserica *San Nicolò da Tolentino* din Santa Croce, toate cu altare în stil baroc, pe care Nelly le contemplase timp îndelungat.

Pe parcursul plimbărilor prin diferite cartiere, Nelly observase că în Veneţia nu există aproape nicio librărie şi îl întrebase pe Valentino despre asta. „Un capitol trist", răspunsese el. „Librăriile se închid aici una după alta. În timpul iernii nu este atât de vizibil, dar Veneţia este în principal supusă nevoilor turiștilor. Și ei preferă să cumpere măşti, sticlă de Murano și mici gondole din plastic." Nelly s-a gândit la masca albastră pe care o cumpărase la început. De fapt, numărul de magazine cu măști îl depășise cu mult pe cel al librăriilor. Au mers apoi la Castello, iar Valentino i-a arătat una dintre puținele librării din oraș, pe care cu siguranță că ea singură nu ar fi găsit-o niciodată.

Libreria Acqua Alta de pe Calle Lunga era un fascinant haos în care puteai petrece ore întregi, iar proprietarul – un om extrem de prietenos. Majoritatea cărților din acel loc aveau legătură cu Veneția și erau disponibile în toate limbile. Încântată, Nelly a mângâiat rafturile vechi din lemn, care păreau să se reverse. Însă cărțile își găsiseră loc și în coșuri, cutii și cuve și chiar într-o gondolă venețiană autentică, ce

părea că își croiește drum prin magazin spre canalul mic care strălucea verzui în fața ușilor din lemn ale intrării. Pisici drăgălașe săreau de colo colo sau stăteau încolăcite printre stivele de cărți. Nelly și-a cumpărat o carte frumoasă ilustrată despre Veneția și la plecare s-a gândit că acea librărie este probabil unul dintre locurile speciale care fac ca acest oraș să nu-și piardă magia.

Într-o zi, Valentino a condus-o cu barca peste lagună ca să încerce peștele proaspăt de pe insula Burano, care cu căsuțele ei colorate părea o surioară mai mică a Veneției. Pe drumul de întoarcere Valentino a oprit brusc motorul. A tras-o pe Nelly în brațe pe barca care se legăna și a întrebat-o: „Ei bine, ce facem acum?" Nelly a râs, s-a lăsat pradă aerului sărat și sărutărilor lui sălbatice, până când sirena puternică a unei ambarcațiuni a luat-o prin surprindere. Și-a pus iute hainele în ordine și și-a încheiat nasturii hainei.

„O să fii a mea, o să vezi", i-a strigat Valentino peste umăr, în timp ce conducea barca printre stâlpii întunecați din lemn, pe lângă care clipocea apa.

Și, deși Valentino nu reușise încă să pătrundă în apartamentul din Calle del Teatro – Nelly nu era sigură dacă dorește cu adevărat să facă acel ultim pas, care i-ar fi putut aduce la final doar o nouă suferință –, ea trebuia să recunoască faptul că rareori se simțise atât de vie în viața ei ca alături de tânărul ăsta dezghețat și perseverent, care avea doar două defecte: era prea frumos pentru a fi credincios unei singure femei și întârzia de fiecare dată când aveau o întâlnire, lucru care o înfuria din ce în ce mai mult pe Nelly.

— O, Valentino! E chiar atât de greu să fii punctual? l-a întrebat ea cu un ton de reproș, pentru că ajungea de fiecare dată cu o jumătate de oră mai târziu. Mereu trebuie să te aștept. Nu ai ceas?

— Bineînțeles că am ceas, a răspuns el, învârtind-o râzând prin aer, ca și cum nu o lua în serios. Dar sunt un om ocupat. Lucrez tot

timpul. I-a aruncat o privire cu subînțeles, apoi i-a făcut cu ochiul. Haide, nu fi supărată! Cum pot să vă înduplec, severă Signorina Eleonora? O oranjadă? Un tiramisu?

Îi venea să râdă împotriva voinței ei.

— O, Valentino, astea sunt doar scuze. Nu te cred.

Cu toate acestea, îl credea.

În ciuda tuturor protestelor, Nelly nu observase că Valentino pare să aibă din ce în ce mai puțin timp pentru ea. Era mereu agitat, deși încerca să mascheze asta cu glumele lui obișnuite. Se îmbrăca mai neglijent și, deseori, ajungea extenuat, cu cămașa îndesată în pantaloni, la *Settimo Cielo*, unde se întâlneau de obicei. Apoi, când se aflau împreună, telefonul îi suna întruna și, la scurt timp după aceea, își lua rămas-bun sub pretextul unei „întâlniri urgente".

Într-o vineri, Nelly constată cu groază că era deja la sfârșitul celei de-a treia săptămâni. Peste o săptămână urma să-i înapoieze lui Signor Pozzi cheile micului apartament și să se urce în trenul de Paris. Timpul părea să se scurgă ca nisipul prin clepsidră și, în cele din urmă, avea să cadă și ultimul grăunte.

În acea zi de vineri, care nici măcar nu era o zi de treisprezece, ci una obișnuită de nouă februarie, Nelly a descoperit că Valentino are secrete față de ea.

Fatalitatea s-a abătut când a vrut să-l surprindă pe Valentino la prânz în Ca' Rezzonico. O sunase dimineața și îi explicase cu regret în voce că, din nefericire, are mult de lucru și nu poate confirma nici dacă seara o să aibă timp pentru ea.

— Trebuie să termin până la urmă Pulcinella pe sârmă, i-a spus el cu un oftat. Directorul muzeului nu știe de glumă.

— Ah, ce păcat! a zis Nelly. Nu ai nici măcar o oră pentru mine?

— Din păcate, nu. Chiar trebuie să muncesc mult azi, draga mea, crede-mă, nu pot.

Nelly s-a simțit foarte dezamăgită. Dar apoi s-a gândit să treacă pe la Ca' Rezzonico cu un prânz la pachet și să-l vadă puțin pe Valentino în timpul lucrului.

Însă când a ajuns acolo pe la ora două, sala cu Pulcinella era goală. În încăpere se înălța scara părăsită, înconjurată de vase cu vopseluri și pensule. Nelly a așteptat câteva minute, apoi s-a întors încet spre ieșirea din muzeu, așteptând să audă în orice moment vocea lui Valentino, bucuros de surpriză. Afară s-a uitat în jur. Poate că ieșise să-și cumpere un sandviș pe undeva, în apropiere. Soarele își croise drum printre nori, iar la stația Ca' Rezzonico tocmai acostase un *vaporetto* care pufăia și scotea aburi. Printre cei câțiva oameni care coborâseră și o luaseră pe drumul lor, se afla și o apariție surprinzătoare cu părul roșu strălucitor și o haină din catifea albastră, care a dispărut într-o străduță laterală. Nelly a căutat cu privirea în ambele direcții și s-a uitat și pe străduțe. În cele din urmă, a luat-o roată în jurul muzeului. Tocmai se întreba dacă să-l sune pe Valentino, când l-a văzut lângă canalul dinspre Ca' Rezzonico, care se revărsa în Canal Grande.

În geaca lui de piele și cu o geantă mare de voiaj, Valentino stătea pe pasarelă, lângă barcă și făcea cu mâna. Nelly își ridică mâna cu surprindere, apoi își dădu seama că Valentino nu o observase. Zâmbetul lui fericit era destinat altcuiva. Era pentru femeia cu bucle roșii și lungi.

Nelly simți că inima i se oprește pentru o clipă. Apoi îi bubui cu lovituri dure și sălbatice în piept.

— Ciao, Tiziana! exclamă Valentino în stilul lui nonșalant. Avea ochi doar pentru frumusețea roșcată, care se apropia de el cu pași repezi.

Nelly se strecură câțiva pași în urma ei și se ascunse sub un portic. Fără să fie observată, stătea la doar câțiva metri distanță de ei,

urmărindu-i cum se îmbrățișează bucuroși. Nu păreau să se întâlnească pentru prima dată.

— Ce bine că ai putut veni, îl auzi pe Valentino spunând. Am totul pregătit pentru mica noastră excursie la Lido. El rânji și arătă spre geanta neagră mare, care se afla lângă el. O, Tiziana, nu-ți pot spune ce emoții am! În sfârșit, a sosit momentul! Așeză geanta în barcă, apoi cu un salt ateriză și el în urma ei. Hai să nu pierdem timpul! Abia aștept să-l înalț.

Îi întinse mâna tinerei înalte, ca să o ajute să urce.

— Și eu cred că e foarte interesant. Tiziana râse și îi luă mâna. Se urcă în barcă. În plus, ador secretele! Aici – făcu un gest spre poșeta ei de piele – am adus ceva de întărire.

— *Carissima*, sigur vom avea nevoie! Valentino sări în spatele cârmei. Înainte ca el să pornească motorul, Nelly îl auzi strigând peste umăr către *carissima*: Nu a fost deloc ușor să mă desprind azi. Nelly a vrut neapărat să mă vadă. A devenit destul de insistentă în ultima vreme, uneori am impresia că bănuiește ceva, și asta ar fi...

Restul cuvintelor se pierdură în zgomotul motorului.

Nelly auzise suficient. Șocată, se uită după barca în care Valentino naviga cu Tiziana, care stătea mândră și cu părul în vânt, ca o regină, alături de el.

Formau un cuplu foarte frumos.

Păcat că Nelly nu auzise cum încheiase Valentino fraza. Cât de multe neînțelegeri sfâșietoare mari și mici din această lume s-ar transforma în bucurie dacă ar exista întotdeauna posibilitatea de a asculta până la capăt și de a cunoaște întregul adevăr! Dar Nelly nu avusese această posibilitate.

Stătea acolo nemișcată, în vreme ce inima ei părea că nimerise sub o mașină de cusut zgomotoasă, care o înțepa succesiv cu acele. După

un timp, se întoarse încet, făcu câțiva pași nesiguri și aruncă punga cu gustarea într-o cutie de gunoi. Pământul se legăna sub picioarele ei. Sau poate că ea era cea care se clătina. Nu mai știa, nu știa nimic, doar își dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. Şi le șterse furioasă.

Pe drumul spre San Polo, Nelly duse o luptă cu ea însăși. Sau, mai degrabă, cu vocea timidă care se ridica din inima ei și o avertiza să nu tragă concluzii pripite. Nu se aflase chiar ea în urmă cu câteva zile la Campo Santo Stefano într-o situație extrem de ambiguă? Şi în cazul ăsta putea fi ceva diferit de ceea ce părea și era posibil să existe o explicație foarte simplă? Greu de crezut!

Nelly clătină tristă din cap. Neîncrederea creștea cu fiecare pas, iar când răsuci cheia în broasca ușii grele de lemn de pe Calle del Teatro, sorții erau deciși.

„Am știut de la bun început", își spuse Nelly, profund rănită. „Nu poți avea încredere într-un bărbat frumos."

Pentru Valentino Briatore, *dolce vita* urma să continue și fără Signorina Eleonora. De ce s-ar fi încurcat cu o tânără franțuzoaică care, oricum, avea să dispară din viața lui în câteva zile?

Gânduri amare o măcinau pe Nelly când se așeză pe una dintre canapelele de culoarea șofranului, fixând cu privirea gravura colorată a orașului-lagună, care era agățată pe peretele opus. Apoi, dintr-odată, o cuprinse o tristețe fără margini. Și luă decizia eroică de a nu-i cere socoteală venețianului *cicisbeo*, care nu arăta și nici nu săruta ca un *cicisbeo*. Nu avea să lase garda jos.

Poate că Eleonore Delacourt era ghinionistă. Dar, dacă dorea, putea fi la fel de mândră ca acea regină cu părul roșcat.

21

Valentino Briatore era epuizat, dar extrem de mulțumit când reveni la Veneția cu Tiziana și Luciano târziu în noapte. Lăsaseră balonul într-un hangar de pe Lido, unde se aștepta să aibă o apariție grandioasă. Munca depusă în ultimele zile le era răsplătită. Cu puțin efort reușiseră să facă tot ce era necesar la Lido.

Cu ajutorul celor doi buni prieteni, zborul de încercare fusese, de asemenea, un succes. Un mic loc pe coșul de răchită a trebuit să fie reparat, dar altfel totul a fost perfect.

Lido era aproape pustiu în acea perioadă a anului, majoritatea hotelurilor erau încă închise și nici măcar căsuțele albe de pe plajă, care vara le serveau oaspeților ca vestiare, nu se treziseră încă din hibernare.

Când balonul magnific cu dungi roșii, albastre și aurii s-a umflat deasupra coșului, toți au bătut cu entuziasm din palme. Valentino a aruncat o privire spre Tiziana și Luciano, care stăteau în nisip, așteptând ca montgolfierul cu frânghia groasă pe care o fixaseră de o stâncă să se ridice spre cer. Simțea cum este cuprins de o veche euforie. Cu balonul era la fel cum e cu bicicleta: nu uiți niciodată.

— O să vezi, micuța ta va leșina de bucurie, a strigat Luciano, care se ocupase de procurarea și instalarea dispozitivului de ardere. Ce reprezentație! i-a făcut Tizianei cu ochiul. Din păcate, nu am un cadou la fel de grozav de Sfântul Valentin pentru tine.

— Nu ești la fel de romantic ca prietenul nostru, a zis zâmbind Tiziana.

Și-a pus mâinile în șolduri și a privit cu mândrie la balon, ale cărui fisuri le reparase cu migală chiar ea împreună cu Valentino.

— Și încă o dată montgolfierul bătrânului Briatore o să reunească doi îndrăgostiți, a declamat ea. Minunat! De fapt, de altfel, pare chiar mai impresionant decât în fotografiile din *Settimo Cielo*.

Montgolfierul s-a ridicat puțin și Valentino a râs fericit. Marea strălucea sub el în soarele de după-amiază și o briză ușoară l-a împins un pic. Îl îmbăta ideea de a pluti peste lagună în câteva zile cu iubita lui și de a-i declara dragostea cu vechiul inel cu rubin, pe care îl găsise într-un magazin de bijuterii din cartierul Accademia. Și-a înălțat capul și și-a ridicat privirea spre cer.

— Te iubesc, Nelly Delacourt, te iubesc, a șoptit el norilor.

Două zile mai târziu, bucuria lui Valentino se transforma într-o mare îngrijorare. După călătoria la Lido, a încercat de mai multe ori să vorbească la telefon cu Nelly. Dimineață, la prânz, seara, îi lăsase mesaje în căsuța vocală, dar ea nu l-a sunat înapoi. A doua zi a încercat în fiecare oră și i-a lăsat mai multe mesaje urgente în mesageria vocală. De ce nu dădea niciun semn? Avea din nou o durere de cap? Sau își pierduse din nou geanta cu telefon cu tot? Dar atunci ar fi venit la Ca' Rezzonico sau la *Settimo Cielo*. Dar la muzeu nu lăsase nimeni vreun mesaj pentru Valentino, iar Nelly nu s-a arătat nici la cafenea. Alessandro și Giacomo Briatore au ridicat din umeri și au scuturat din cap. „Ciudat", au spus la unison.

Și Valentino credea, de asemenea, că e ciudat – și, mai mult decât atât, avea o senzație de disconfort, chiar dacă nu exista niciun motiv.

Spusese sau făcuse ceva care să o fi rănit? Și-a bătut capul, dar nu a găsit niciun răspuns.

Astfel a trecut ziua de sâmbătă, apoi duminică. A mers încă o dată la Lido pentru a face ultimele aranjamente. Totul era pregătit, toate erau puse la punct, totul era gata. Luciano şi Tiziana aveau să-l aştepte pe plaja de la Lido, seara, în 14 februarie. Buletinul meteo era favorabil. Dar totul avea sens doar dacă Nelly era de faţă.

Oare plecase în excursie în weekend fără să-i spună? Un ghimpe de gelozie i-a făcut inima să-i bată. Poate la Bologna, la acel profesor francez? Dacă cei doi au vorbit la telefon şi au aranjat în secret să se întâlnească? Atunci era limpede de ce ea nu răspunde la telefon. Cu siguranţă că nu aveau să vorbească despre Virilio. În clipa următoare şi-a reproşat că o acuzase de aşa ceva. Deodată l-a cuprins teama. Să i se fi întâmplat ceva lui Nelly? Nu, nu poate fi atât de rău! Când îţi faci griji, îţi trec prin minte cele mai oribile lucruri.

Valentino a dormit foarte agitat în acea noapte. Era încă întuneric şi o lună singuratică, tot mai rotundă, îi lumina drumul în timp ce se îndrepta spre Calle del Teatro pentru a verifica dacă totul e în ordine.

Când Valentino se opri în faţa clădirii cu mai multe etaje în care locuia Nelly şi apăsă pe sonerie, nu era nici măcar cinci şi jumătate. Spera că îşi ţine degetul pe butonul potrivit. Şi avu noroc. La etajul al patrulea se deschise o fereastră, şi o tânără adormită, cu părul ciufulit, se uită în jos pe stradă.

— Valentino! strigă Nelly, când îl recunoscu. Ai luat-o razna?

El ridică degetul de pe butonul soneriei şi privi în sus.

— Doamne Dumnezeule, Nelly! strigă la rândul lui. De două zile încerc să te găsesc. De ce nu răspunzi?

— M-a durut capul, asta e tot, spuse ea şi închise fereastra.

Rămase acolo ca un Romeo respins. Aşa ceva nu era cu putinţă! Apăsă din nou pe sonerie.

După două minute fereastra se deschise din nou.

— Încetează cu sunatul. O să trezeşti întreaga casă, spuse ea.

— Jur că o s-apăs pe toate soneriile dacă nu-mi deschizi. Vreau să vorbesc cu tine.

Ea se gândi un moment.

— Bine, atunci, oftă ea. Vino sus.

După patru etaje, se opri cu răsuflarea tăiată în fața uşii apartamentului. Nelly îl lăsă să intre şi se aşeză imediat pe una dintre cele două canapele galbene.

— Te rog! îl invită să ia loc pe cealaltă canapea.

El îi privi cămaşa lungă de noapte din bumbac, albă, strânsă sub sâni cu o bandă îngustă din dantelă şi lejeră în jurul corpului. Obrajii îi erau încă moi şi roşii de la somn. „Nu arată ca cineva care suferă de o migrenă oribilă", se gândea el, în timp ce o studia în tăcere.

Când observă privirea lui, ea îşi ridică picioarele şi îşi înfăşură brațele în jurul genunchilor.

— Ce vrei, aşadar?

Se trezi holbându-se la picioarele ei. Înguste, cu glezne subțiri şi degete lungi, al doilea puțin mai lung decât cele care se potriveau idealului clasic al frumuseții. „E prima dată când îi văd picioarele", îi trecu lui prin cap.

— Ai picioarele ca *Flora* lui Botticelli, spuse el.

Nelly mişcă din degetele de la picioare şi îşi duse mâna la gură ca să-şi acopere un căscat.

— Frumos. Ai venit în toiul nopții ca să-mi spui *asta*?

— Nu, bineînțeles că nu. O privi cu reproş. De două zile nu răspunzi la telefon, aşa că îți imaginezi că sunt îngrijorat. M-am gândit la ce e mai rău.

— O... da? Vocea ei suna oarecum ostilă.

— Nelly, ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea. M-a durut capul, ți-am zis deja. Și acum, după ce te-ai convins că încă trăiesc, aş vrea să mă întorc la culcare. Crezi că este posibil?

El se ridică nedumerit. Era tratat ca un străin.

— Atunci, ne vedem azi?

Ea făcu un semn nedefinit din cap şi îl privi fără expresie.

— Nu ştiu... Te anunţ dacă mă simt mai bine. Facem aşa?

Continuă să-şi strângă genunchii şi contură un zâmbet cu colțurile gurii, dar ochii ei nu zâmbeau.

— Mda, atunci... scuză-mă că te-am trezit, spuse Valentino. Am fost îngrijorat, repetă el ca un idiot.

Se îndreptă spre uşă cu inima bătând să-i spargă pieptul. Simţea foarte limpede că ceva nu se potriveşte.

Nelly stătea pe canapea ca un mic cactus cu toate acele ridicate. El îi simţea privirea sfredelitoare în spate. Nu putea să plece în felul ăsta.

Se răsuci şi o privi rugător.

— Nelly... eu...

— Cine e Tiziana? întrebă ea în acel moment.

— Tiziana? repetă el nedumerit. Este... o veche prietenă de-a mea. Cum ai auzit de ea?

Ea tăcu o secundă.

— Ah, doar așa. Bunicul tău a pomenit recent despre ea.

— Despre Tiziana? Bunicul meu?

O privi cu suspiciune. Oare o fi trăncănit ceva bătrânul?

— Și ce altceva a mai povestit? continuă el.

— E ceva de povestit?

Ea îi aruncă o privire iscoditoare, și atunci lui îi pică fisa și râse.

— Nu, sigur că nu. Nu e nimic de povestit, Nelly, absolut nimic.

Să fi avut Giacomo lipsa de tact și să-i fi vorbit cu entuziasm lui Nelly despre frumoasa Tiziana? O privi cercetător pe Nelly.

— Ascultă! Doar nu eşti geloasă pe prietena mea din copilărie? Eram nebun după strungăreaţa ei, dar asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă.

— Te întâlneşti cu ea?

— Nu, bineînţeles că nu. Oare ce îi povestise Giacomo? Sunt prea ocupat cu tine, nu am timp pentru altă femeie, încercă el să glumească.

Ea tăcu. Gluma nu fusese bine primită.

Valentino oftă.

— Uneori ne încrucişăm drumurile, Veneția nu e chiar atât de mare, dar, dacă prin „întâlnire" vrei să zici că ar fi ceva între noi, atunci... nu!

El văzu cum ochii o trădează şi încep să strălucească.

Din doi paşi fu lângă ea, pe canapea, şi îi trecu braţul pe după umeri.

— Nelly, tu plângi! Nu e posibil! Ce nebunie. Totul e în regulă, crede-mă. Tiziana este o bună prietenă, nimic mai mult. Nu ştiu ce ţi-a spus zăpăcitul de bunică-meu, dar o să aibă probleme mari cu mine, te asigur.

Nelly se uită la el cu o privire rănită.

— Minţi, spuse ea cu vocea înecată în lacrimi. Bunicul tău nu mi-a zis nimic.

— N-a zis?

Dumnezeule, ce se întâmpla cu fata asta?

Nelly clătină din cap.

— V-am văzut, spuse ea deodată. Vineri. Am vrut să-ți fac o surpriză la Ca' Rezzonico, unde credeam că munceşti din greu. Dar nu erai acolo. Te-ai întâlnit pe ascuns cu Tiziana şi v-ați îmbrățişat ca doi îndrăgostiți. Abia aşteptai! Apoi ați plecat împreună la Lido. Cu barca ta cu motor. Cu bagaj pentru a înnopta. Îl privi furioasă

printre lacrimi. Și ai râs de mine, ai spus că sunt un scaiete și că n-a fost ușor să scapi. De mine!

Își duse mâinile la ochii și plânse.

— O, Nelly! oftă Valentino. Nelly, Nelly, Nelly!

A fost nevoie de toată puterea de convingere a lui Valentino ca să o calmeze pe femeia care plângea pe canapea și să o asigure că întâlnirea cu Tiziana era motivată de cele mai bune intenții, dincolo de orice bănuială.

— Crede-mă, Nelly, nu am secrete față de tine. Nu te mint. Ea țipă indignată. Bine, te-am mințit, dar asta a fost doar din cauza surprizei pe care am pregătit-o pentru tine.

— O surpriză?

Ea încetă să plângă.

— Da, aprobă el. Peste două zile este Sfântul Valentin. Și este ziua mea de nume. Și aș vrea... Se întrerupse și o apucă de mână. Nelly, ți-am pregătit o surpriză din care îți vei da seama ce mult însemni tu pentru mine. Te rog să ai încredere în mine și nu mă forța să-ți dau acum alte explicații! Nu aș vrea să dezvălui dinainte despre ce e vorba. O privi rugător. Crezi să mai poți răbda încă două zile? Îți cer prea mult? Două zile pentru cel mai frumos cadou pe care un bărbat l-a făcut vreodată unei femei de Ziua Îndrăgostiților?

El îi înlătură părul încurcat de pe față și îi zâmbi tandru.

Nelly își suflă nasul, apoi zâmbi și ea.

— Nu trebuie să exagerezi, Valentino Briatore, spuse ea pe un ton împăciuitor. Dar te avertizez, dacă iar e vreo fentă de-a ta, nu mai vorbesc cu tine.

22

Este binecunoscut faptul că bărbaților nu le plac surprizele, în timp ce femeile le adoră. De când Valentino Briatore apăruse cu noaptea-n cap luni dimineața, Nelly se întreba care ar putea fi marea surpriză pe care i-o promisese.

— Vei fi uimită, o asigurase el. Nimeni nu ți-a dăruit vreodată asta. Crede-mă, te va da pe spate.

În ceea ce o privea pe roşcata Tiziana, încă persista o mică îndoială. Valentino îi rămăsese dator cu o explicație privind dispariția lui la Lido cu fosta iubită şi cu o geantă mare.

— Aşteaptă până la Sfântul Valentin, atunci vei înțelege totul.

De fapt, Nelly era o persoană care putea aştepta foarte bine - la urma urmei, îl aşteptase aproape un an pe specialistul în Virilio. Dar acea ultimă zi în care trebuia să fie răbdătoare i se părea puțin cam lungă.

Aranjaseră să se întâlnească la *Settimo Cielo* seara, târziu, ca să ia cina împreună, apoi să sărbătorească ziua de nume a lui Valentino - o zi care în mod evident juca un rol mai important în Italia decât în Franța.

Nelly şi-a petrecut după-amiaza colindând străduțele din jurul bisericii *Santa Maria Formosa* în căutarea unui cadou. În fața unui magazin de antichități, care se afla la capătul unui pasaj de piatră, a

găsit perne de mătase în culori vii împrăştiate pe scaune de lemn, în fața cărora stăteau două manechine cu măşti, care, înfăşurate în rochii de catifea roşie, reprezentau un doge şi aleasa lui. Atrasă de decoraţiunile drăguțe, Nelly a intrat în magazin şi pe o masă ovală de lemn încărcată cu antichităţi a descoperit imediat ceva care părea potrivit pentru un cadou: un vechi prespapier din sticlă cu un leu de aur înconjurat de stele care îşi privea interlocutorul cu o ţinută mândră. Leul din San Marco.

Prespapierul costa mult mai mult decât se aşteptase Nelly. Și totuși l-a cumpărat. Avea să fie cadoul ei pentru ziua de nume, dar şi darul de adio.

I s-a pus un nod în gât când vânzătorul a împachetat cu atenţie în hârtie fină semisfera de sticlă preţioasă şi a aşezat-o apoi într-o cutie albastră. Undeva în adâncul inimii simţea că nu vrea să-şi ia rămas-bun, dar peste patru zile şederea la Veneția avea să ia sfârşit în mod irevocabil. Fuseseră nişte zile extraordinare pe care nu avea să le uite niciodată. Zile pline de veselie și relaxare, toate datorate frumuseții clipei. Nelly și-ar fi dorit să continue, dar nimeni nu poate păstra clipa pentru veşnicie.

Trebuia să se întoarcă la Paris. Trebuia să se întoarcă la Paris? Da, desigur! Veneția era ca un vis frumos, dar Parisul era viața reală. Nelly nu ştia de ce dintr-odată nu mai are chef de viața reală.

Ținea în mână cutia grea cu leul şi, dintr-odată, și-a văzut viitorul. Avea să-și termine teza de masterat și să obțină cu siguranță un post bun la Universitate. Urma să continue să-şi plătească ratele pentru apartament, să mănânce galete la *Chez amis de Jeanne* şi să se plimbe seara în Jardin du Luxembourg, inhalând mirosul castanilor care înfloreau primăvara. La un moment dat, urma să cunoască un francez inteligent şi să se căsătorească cu el – poate un coleg de la Universitate. Din când în când, din ce în ce mai rar, o

să pipăie geanta roșie care îi căzuse de pe Ponte Rialto în prima zi la Veneția. Și apoi, cu un zâmbet sentimental, o să se gândească la această vacanță nebună cu un venețian scandalos de arătos, vesel, cu ochi întunecați și strălucitori, care săruta ca diavolul și niciodată, nici măcar o dată, nu i-a spus că o iubește.

Știuse de la bun început că lucrurile nu stau așa cum par.

Nelly a oftat când a deschis ușa micuței cafenele cu puțin timp înainte de ora nouă, unde, cu o veșnicie în urmă – cel puțin, așa i se părea – aterizase printr-un capriciu al sorții. Alessandro stătea în spatele tejghelei și a salutat-o călduros, aproape ca pe un membru al familiei, iar atacul de melancolie s-a risipit. Era încă aici. Iar în următoarea zi avea să primească cel mai mare cadou pe care un bărbat l-a dăruit vreodată unei femei de Ziua Îndrăgostiților.

Un zâmbet fugar i-a apărut pe față, când și-a amintit de cuvintele infatuate ale lui Valentino. Era foarte curioasă să vadă ce îi pregătise. Apoi i-a venit din nou în minte fraza pe care ea o ignorase în entuziasmul întâlnirii din ajun, și inima i s-a strâns de emoție. Abia după ce Valentino părăsise apartamentul și-a dat Nelly seama că el îi zisese că acel dar avea să spună ce înseamnă ea pentru el.

În cafenea nu se aflau mulți clienți. Bătrânul Briatore stătea ca de obicei în colț, în fața unui pahar cu *grappa*. Și tot ca de obicei, Valentino încă nu ajunsese.

Nelly și-a scos haina, și-a netezit rochia de catifea albastră pe care o purta în cinstea zilei de sărbătoare, s-a așezat la o masă lângă fereastră și a așteptat. A pus pe masă cutia cu prespapierul, a comandat un pahar de vin roșu și a privit micul *campo* aflat în semiîntuneric. Geamul îi reflecta imaginea în strălucirea lămpilor și ea îi zâmbea tinerei cu păr desfăcut și cercei cu perle. Și cu toate astea, nu avea nici cea mai mică idee că în acea seară va face la

Settimo Cielo o descoperire incredibilă și miraculoasă care avea să pună în umbră orice surpriză.

Mai târziu, de fiecare dată când Nelly să gândea la cele întâmplate nu înceta să se minuneze de modul în care toate se așezaseră în marea carte a vieții. Existau două laturi pentru fiecare lucru, și la fel, un om care pur și simplu nu putea fi punctual avea părțile sale bune. Fiindcă chiar faptul că Valentino Briatore a întârziat din nou a fost adevăratul motiv pentru cele întâmplate atunci.

Ceasul arăta ora nouă și douăzeci când Nelly s-a ridicat furioasă. Între timp ceilalți clienți plecaseră, iar ea stătea acolo ca un pachet comandat și neridicat. Alessandro îi așezase un mic bol cu alune pe masă, apoi dispăruse în bucătăria mică, în spatele tejghelei, cu cuvintele „Sigur trebuie să vină în orice clipă".

Nelly putea doar să spere că este adevărat. Trebuia să facă un efort să se obișnuiască cu acea interpretare foarte generoasă a orelor de întâlnire stabilite de comun acord. Valentino i-a spus o dată râzând că în Italia e normal ca lumea să ajungă „puțin mai târziu", însă ea se întreba care este motivul pentru acea nouă întârziere. Nicio surpriză nu putea fi atât de măreață încât să justifice totul.

S-a plimbat fără stare prin cafenea, aruncând o privire asupra fotografiilor și tablourilor de pe pereți ca să-și omoare timpul, și-a imaginat tot ce e mai rău și a încercat să ignore vocea șoptită a geloziei care se făcea auzită în urechea ei. După ce a privit îndeaproape fotografiile și a citit toate dedicațiile, s-a îndreptat spre bibliotecă. Și-a înclinat capul pentru a citi câteva titluri și a început să pună în ordine haosul de pe rafturi, care găzduiau un amestec colorat de romane, biografii și cărți ilustrate. Cărțile fuseseră îndesate la nimereală în rafturi, nefiind sortate nici după mărime, nici după un sistem evident, iar un strat de praf dovedea că nimeni nu mai vizitase acel

cimitir al poveştilor de mult timp. Nelly a scos pe rând cărţile de pe raft şi a suflat praful de pe cotoare. I-a venit să strănute.

Bătrânul Giacomo, aşezat în spatele ziarului său, în colţ, i-a spus automat: *Salute*. Nelly i-a mulţumit cu amabilitate.

Cu o mână expertă, a aşezat în partea de jos albumele groase, deasupra cărora a aranjat cărţile de non-ficţiune, apoi a pus în ordine romanele în aşa fel încât cotoarele să fie aliniate la marginea raftului. Aşa arăta mai bine. Satisfăcută, Nelly îşi admira opera. Din rândul de sus se ivea încă o carte care nu putea fi împinsă pe raft. Nelly a luat un scaun, a scos cartea şi a pipăit după obstacol. Pe peretele din spate al bibliotecii a simţit o carte care părea că se prinsese acolo şi bloca şi cartea din faţă. A scos-o afară. Era un volum mic cu copertă groasă, ale cărui pagini erau răsucite şi, după cum arăta, îşi făcea somnul de zeci de ani pe vechiul raft de lemn.

Nelly a şters praful de pe copertă şi a aruncat o privire fugară asupra titlului, care putea fi citit pe învelitoarea zdrenţuită galben-maronie. Atunci s-a oprit şi, cu uimire, a coborât de pe scaun.

Cunoştea cartea aceea. O găsise cu numai câteva săptămâni în urmă în vechea cutie cu cărţi a bunicii şi descoperise înăuntru o dedicaţie enigmatică, care coincidea cu gravura de pe inelul ei. AMOR VINCIT OMNIA.

Acea cărticică subţire era motivul pentru care venise, de fapt, la Veneţia. Nelly respira adânc şi se uita la cartea din mâna ei. Titlul era *Valabil zece zile*. Iar autorul – un anumit Silvio Toddi.

Valentino Briatore a fost uitat pentru moment. Încântată, Nelly s-a aşezat cu descoperirea ei la masă, lângă fereastră. Putea fi o coincidenţă faptul că găsise perechea cărţii bunicii tocmai în acea cafenea numită *Il Settimo Cielo*, de care din prima clipă a fost atrasă aproape magic? Nu! A deschis grăbită cartea şi a răsfoit cu atenţie

primele pagini. Dar, spre dezamăgirea ei, nu exista nicio dedicație în acel exemplar. A continuat să răsfoiască în căutarea cuvintelor subliniate, dar nu erau de găsit. Însă cartea ascundea un secret mult mai interesant. Lui Nelly i-a venit să strige când a descoperit scrisoarea împăturită din hârtie subțire lăsată între ultimele pagini ale cărții, care – după cum se părea – pe ea o așteptase toți acești ani. Începea cu „Preaiubitul meu" și se încheia cu „A ta nefericită Claire".

Era fără îndoială o scrisoare de adio, pe care Nelly o ținea în mâinile tremurânde. O scrisoare care spunea povestea unei iubiri tragice. Mai presus de toate, era o scrisoare scrisă de bunica ei. Cu inima bubuind, Nelly a citit rândurile scrise cu stiloul, ale căror litere erau neclare în unele locuri. Ca și cum cineva ar fi plâns în timp ce scria.

„Preaiubitul meu,

Când vei citi această scrisoare, mă voi afla deja în trenul spre Quimper și, în vreme ce gândurile mele triste vor zbura înapoi la tine, fiecare kilometru mă va duce mai departe, spre nord, până la coasta Bretaniei, unde marea este mult mai aspră decât în laguna minunată.

Nicio mare nu este la fel de sălbatică precum dragostea, mi-ai spus, îți amintești? Când am zămislit planul nostru îndrăzneț de a merge împreună la Roma. Ah, cât mi-aș fi dorit să vin cu tine, iubitul meu! Dar m-a cuprins un val de frică care ne devorează toate planurile și mă îndepărtează de tine.

Am trecut prin ore îngrozitoare. Tatăl meu a aflat totul și a discutat cu mine. Nu l-am mai văzut așa de supărat. A devenit palid și roșu și se atingea mereu în dreptul inimii, ca și cum în orice moment avea să înceteze să-i mai bată.

M-a întrebat cum am putut să-i fac asta. M-a lăsat să învăț italiana și m-a luat cu el în călătoria de afaceri, nu ca să uneltesc așa ceva pe la spatele lui. El spune că dragostea noastră este imposibilă, că amândoi ne îndreptăm spre nenorocire și că la vârsta mea de şaptesprezece ani nu ştiu ce fac. I-am spus că voi avea optsprezece peste două luni şi că ne iubim foarte mult, dar nu a vrut să ştie despre asta. Are o experienţă de viaţă mai mare, după cum susţine. Şi nu ar permite niciodată ca fiica lui să se mărite cu un nimeni veneţian. Scuză-mă, «nimeni» nu este opinia mea. Pentru mine eşti opusul lui «nimeni», tu eşti totul! Și i-am spus și lui. Dar apoi a tunat ca un Zeus furios care aruncă fulgere peste capetele oamenilor proşti. Am uitat de unde am venit? Sunt o Beaufort, o Beaufort, a strigat el. Chiar vreau să renunţ la toate pentru o aventură copilărească și fără cap pe care aş regreta-o profund peste câteva luni?

Stăteam acolo, în apartamentul nostru din Hotel Danieli, şi mă simțeam din ce în ce mai rău. În cele din urmă, nu mai ştiam nimic. Și poate că tata are dreptate și nu știm ce facem. Te iubesc, nu am mai simțit niciodată pentru un bărbat ce simt pentru tine, iubitul meu, dar şi pe el îl iubesc atât de mult, iar dacă aş pleca cu tine acum, ar trebui să mă despart de familie, şi nu îndrăznesc.

Dintotdeauna am tânjit după Sud, dragostea mea, dar Nordul este patria mea. Acolo, unde cerul este foarte îndepărtat și marea clocotitoare se sparge de stânci, sunt acasă. Aproape că uitasem asta și nu știu dacă aş putea să uit asta pentru totdeauna.

Amor vincit omnia. Iubirea învinge totul, mi-ai scris în cartea pe care mi-ai dăruit-o după ce ne-am sărutat pentru prima dată, îţi aminteşti? Voiai ca amândoi să o avem şi mi-ai spus că şi cei doi îndrăgostiţi de acolo, care poartă numele noastre, vor avea, de asemenea, un sfârşit fericit.

Ah! Nu mă judeca! În roman, poate că dragostea învinge frica, dar în viața reală, destul de des, frica înfrânge dragostea. Iartă-mă că nu sunt destul de curajoasă să risc o viață nouă cu tine, iartă-mă!

Aceste săptămâni la Veneția au fost ca un vis frumos. Toate întâlnirile noastre secrete în *Settimo Cielo*, unde nu mai eram nici «eu», nici «tu», ci doar «noi». Inimile noastre s-au atins pentru un moment, care este atât de prețios pentru mine încât nu-l voi uita niciodată. Cum aș putea să-l uit vreodată! Acesta este singurul lucru pe care ți-l pot promite, bietul meu iubit, pe care trebuie să îl dezamăgesc atât de mult și de care mi-e deja dor!

Te văd în fața ochilor în timp ce citești cu uimire această scrisoare, în loc să mă îmbrățișezi așa cum te așteptai, iar inima mi se strânge de durere. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

Cândva, poate într-o altă viață, vom fi fericiți împreună, așa cum am visat amândoi.

Până atunci... rămas-bun, rămas-bun!

A ta nefericită Claire
Veneția, mai 1952

PS: Sper că nu te superi că păstrez inelul. Trebuia să fie un sigiliu pentru dragostea noastră puternică și curajoasă, care să învingă toate obstacolele, dar pur și simplu nu pot să-l dau. El va fi întotdeauna..."

Restul propoziției era ilizibil și astfel se încheia scrisoarea.

Nelly își imagina tânăra ale cărei lacrimi picurau pe hârtie. Simțea că și ei îi vine să plângă după acea scrisoare de rămas-bun din partea unei tinere sfâșiate de alegerea între frică și iubire, între

un tânăr străin și un tată atotputernic și de încredere. O fată care avea să devină mai târziu bunica ei. Puternica și curajoasa Claire Delacourt, o bretonă pe care nimic nu putea să o clintească din loc și care își proteja din răsputeri familia. Femeia pe care o iubise și o admirase mai presus de toate și care îi spusese întotdeauna că nu ar trebui să fie o mimoză, pentru că astfel viața i se va părea grea.

Iar în acea scrisoare părea o fată timidă și deznădăjduită, și Nelly o iubea cu atât mai mult.

Se uita la scrisoare și liniile începuseră să se estompeze în fața ochilor ei. Era incredibil! Ținea în mână, după mai bine de o jumătate de secol, o scrisoare scrisă de bunica ei. Bunica ei, care fusese aici, în *Settimo Cielo*, poate chiar la aceeași masă la care stătea ea.

Pentru o clipă, încăperea i s-a părut izolată, iar Nelly a avut sentimentul nedefinit că Claire stă în spatele ei și zâmbește. S-a întors fără voie, dar, desigur, nu era nimeni. S-a uitat în jur și s-a gândit că poate vede totul prin ochii bunicii ei, care se uitase la aceleași lămpi cu o jumătate de eternitate în urmă, și spre micul *campo*, de unde în fiecare moment putea să apară un tânăr îndrăgostit.

Claire Beaufort călătorise la Veneția împreună cu tatăl ei și întâlnise acolo, în *Settimo Cielo*, ferită de ochii lumii, prima ei mare dragoste – o iubire care se terminase tragic și despre care nu povestise nimănui niciodată. Un secret bine păzit între tată și fiică – îngropat pentru totdeauna cu o călătorie lungă și tristă cu trenul.

Nici Nelly nu știa nimic despre acel episod amar din tinerețea bunicii ei. Și totuși, Claire îi dăruise inelul – o invitație să-și ia fericirea în propriile mâini și să creadă în dragoste ori de câte ori avea s-o întâlnească.

Nelly privea vechiul inel cu granate, ale cărui pietre luceau ușor în lumina lămpilor. Nu avusese idee ce poartă pe deget. Acum își explica de ce bătrâna doamnă avea întotdeauna o strălucire ciudată în

ochi când vorbea despre Italia. Inelul cu mesajul gravat apărea acum într-o lumină nouă.

Şi micuţa cafenea, care îi păruse atât de ciudat de familiară lui Nelly de la început, devenise un loc magic în care tocmai se întâmplase un mic miracol. Între paginile cărţii care se afla încă pe masă în faţa ei, Nelly căzuse în timp şi o găsise pe bunica ei.

AMOR VINCIT OMNIA. Nelly a închis cu grijă cartea a cărei pereche se afla pe măsuţa de cafea din *appartamento*. Cartea cu dedicaţia pe care o găsise la Paris îi aparţinuse bunicii ei. Cea de pe masă trebuia să fie exemplarul acelui tânăr nefericit. Dar cum, pentru numele lui Dumnezeu, ajunsese pe raftul cafenelei?

Abia atunci a observat asemănarea numelor pe care bunica le amintise în scrisoarea ei. Clara era eroina romanului, bunica ei, Claire. Dar cine era protagonistul masculin? Cine a fost bărbatul care îi dăruise cartea bunicii şi voise să fugă cu ea? Şi el trebuia să fi fost la *Settimo Cielo*!

Inima lui Nelly începu să bată de emoţie.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Alessandro, care revenise în spatele barului.

— Pe unde umblă derbedeul ăsta? spuse el cu un rânjet binevoitor. Se referea, desigur, la fiul său. Barmanul râse şi îşi desfăcu braţele cu un gest de scuză când văzu obrajii roşii strălucitori al lui Nelly. Mă tem că nu pot să fiu de ajutor, Valentino seamănă cu mama lui, care întotdeauna întârzie. Bine că aţi găsit cel puţin ceva de citit.

Nelly luă cartea şi scrisoarea şi se îndreptă hotărâtă spre tejghea.

— Alessandro, spuse ea emoţionată, arătându-i volumul lui Silvio Toddi. Cum a ajuns cartea asta în biblioteca cafenelei?

El aruncă o privire asupra copertei şi îşi împinse înainte buza inferioară.

— N-am idee, spuse el. Sunt multe cărţi vechi aici. Pe majoritatea nu le cunosc. E important?

— Da, da, este foarte important! strigă Nelly. Fiindcă tocmai am găsit în cartea asta o scrisoare veche a bunicii mele – Claire Delacourt!

Alessandro o privi uimit.

— Ei, asta e o chestie, făcu el. Deci cartea e a bunicii tale?

— Nu, e a bărbatului căruia îi este adresată scrisoarea. Probabil că a fost aici. Poftim... îi întinse lui Alessandro scrisoarea. Acesta o luă și în timp pe parcurgea rândurile clătina din cap.

— Ah, Dumnezeule! Sună îngrozitor! Îi înapoie lui Nelly scrisoarea. Mă tem însă că nu pot să te ajut, dragă Nelly. Uită-te la dată. Nici nu mă născusem când a fost scrisă.

Nelly dădu din cap, confuză.

— Dar trebuie să știu ce s-a întâmplat atunci, spuse ea.

— Nu poți să o întrebi pe bunica ta?

— Nu mai trăiește de câțiva ani. Nelly se uită gânditoare la barman. Dar cum a ajuns cartea aici, în cafenea? Asta nu înțeleg. Cineva trebuie să o fi așezat pe raft. Dar cine? Și cine a ascuns scrisoarea în cartea asta?

— În mai 1952... repetă Alessandro. Foarte ciudat.

Cu același gest pe care Nelly îl văzuse și la Valentino, își trecu mâna prin părul des. O privi apoi pe Nelly, iar ochii lui exprimau o uimire fără margini.

Ca la comandă se uitară amândoi în colț, unde bătrânul Giacomo Briatore şedea în fața paharului său de *grappa*. Capul îi căzuse în față şi se auzea un uşor sforăit.

— Signor Briatore? Signor Briatore! Nelly îl scutură nerăbdătoare de umăr pe bătrân.

Giacomo Briatore tresări.

— Ce?! strigă el speriat. Am adormit? E deja miezul nopții? Ciocnim?

— Nu, nu ciocnim. Nelly clătină din cap și se așeză lângă el. Ascultați, Signor Briatore, trebuie să vă întreb ceva foarte important. Îl privi și se întrebă dacă Briatore era acel bărbat nefericit care se îndrăgostise odinioară de bunica ei. Ce... ce știți despre Claire Delacourt? începu ea precaută și se corectă rapid. Vreau să zic... Claire Beaufort!

Așteptă cu răsuflarea tăiată. Și Alessandro se apropiase.

— Claire Beaufort? N-am auzit niciodată. Bătrânul ridică din sprâncene și se uită la Nelly și la fiul său, care îl priveau cu o expresie ciudată. Ei... ce vă holbați așa la mine? Cine e asta? Vreo nouă prietenă de-ale lui Valentino?

— De data asta, Valentino nu are nimic de-a face cu această femeie, răspunse Nelly. Vă rog, Signor Briatore, încercați să vă amintiți. Povestea s-a întâmplat acum o veșnicie. Șaizeci și trei de ani, ca să fiu exactă. Claire! Claire Beaufort! O tânără franțuzoaică. Avea șaptesprezece ani. Era foarte frumoasă, părul bălai, ochi albaștri. Ați cunoscut-o?

— Hmm, făcu năuc Briatore. Dacă era atât de frumoasă, trebuie s-o fi remarcat. Dar nu cunosc nicio Claire. Nu. N-am cunoscut niciodată pe cineva cu numele ăsta.

— Și sunteți sigur că nu v-ați îndrăgostit întâmplător de ea? Claire Beaufort? În luna mai 1952? Aici, în cafeneaua asta? insistă Nelly.

— Cum? Bătrânul Briatore își ridică privirea. Ce nebunie! tună el. Poate că uit multe lucruri, dar nu de cine m-am îndrăgostit. Asta e acum! Apoi, se gândi el părând să calculeze... în 1952 eram de mult căsătorit cu Emilia mea, singura femeie pe care am iubit-o, și acum *basta*!

Au tăcut cu toții stânjeniți pentru o clipă.

— Şi ce este cu această Claire? întrebă Giacomo Briatore în cele din urmă.

— A fost bunica mea, zise Nelly. Şi probabil că a fost aici, în cafeneaua asta, cu un tânăr venețian, cu care se întâlnea pe ascuns. Am găsit scrisoarea ei de adio. Îi întinse cartea bătrânului Briatore. În cartea asta, care se afla în bibliotecă. Chiar în spate. Şi mi-aş dori să aflu cine a pus-o acolo.

Briatore luă cartea şi o ţinu direct sub nas. *Valabil zece zile*, murmură el. Apoi faţa i se schimbă şi, dintr-odată, în ochii săi bătrâni se reflectă un crâmpei de amintire şi, în acelaşi timp, o expresie de regret.

— Ba da, îmi amintesc, acum îmi amintesc! spuse Giacomo Briatore, dând din cap de câteva ori. Eu însumi am pus cartea asta în raft. În urmă cu mulţi, mulţi ani, e posibil să fi fost în mai 1952.

Nelly auzi sunetul de surprindere scos de Alessandro.

— Dar, Papa, asta înseamnă că tu...

— St... îl întrerupse Briatore. Nu înseamnă nimic. Am pus cartea în raft ca să o păstrez pentru tânărul nefericit care a lăsat-o pe masa de acolo.

Arătă spre masa de lângă fereastră la care mai devreme stătuse Nelly.

— Însă nu a mai apărut niciodată la *Settimo Cielo*.

— Dar cine era acest bărbat? insistă Nelly. Îl cunoşteaţi?

Tulburat, bătrânul Briatore dădu aprobator din cap.

— Da, da, l-am cunoscut, deşi doar în treacăt. Era Paolo Palladino, fiul fabricantului de lămpi.

— Fiul celui care v-a dăruit mai demult lămpile?

Giacomo Briatore o privi pe Nelly.

— Chiar el. Era ceva mai tânăr ca mine. Pe-atunci eram barman la *Settimo Cielo*. Nu deschisesem de mult timp cafeneaua şi munceam ca un salahor. Zi de zi, seară de seară, stăteam în spatele tejghelei.

Luă o înghițitură din paharul de *grappa*.

— Știi, Signorina Eleonora, ca barman vezi multe. Înveți o mulțime de lucruri despre oameni când stai în spatele barului, și ți se încredințează multe secrete, multe necazuri. Poveștile vin spre tine ca niște câini abandonați.

Giacomo oftă.

— Afli povești fericite, afli și povești nefericite.

Se uită pe fereastră, și privirea lui păru că se pierde undeva în negura timpului.

— Dar în toți anii cât am fost barman niciodată nu am mai văzut o poveste atât de tristă ca atunci când inima lui Paolo Palladino a fost rănită.

23

La fel ca tatăl său, Cesare, Paolo Palladino urma să devină la rândul lui fabricant de lămpi. Dar tânărul, care nu era un foarte priceput meşteşugar, visa să părăsească într-o bună zi Veneţia, care devenea din ce în ce mai strâmtă pentru el. Era singurul fiu al fabricantului de lămpi şi, în timp ce tatăl era un om cu picioarele pe pământ dintr-o veche familie de meşteşugari şi făcea ceea ce trebuia făcut fără a se răzvrăti, Paolo era un visător care citea cărţi, poezii şi îşi scria gândurile într-un carneţel pe care-l purta mereu cu el. După moartea timpurie a mamei, Maria Palladino, care fusese întotdeauna o punte stabilă între tată şi fiu, unul îşi trăia nenorocirea fără să se plângă, iar celălalt evada din ce în ce mai mult în lumea fanteziei. Şi nu era surprinzător faptul că cei doi bărbaţi – acum pe cont propriu – nu aveau prea multe să-şi spună.

Pentru tată, fiul era un idealist cu capul plin de prostii, care cu timpul aveau să treacă de la sine. Pentru băiat, tatăl, care stătea cu spatele plecat de dimineaţă până seara în atelierul din Cannaregio şi considera că romanele sunt periculoase, era prozaic şi lipsit de imaginaţie. Dar lămpile pe care Cesare Palladino le făcea cu multă pricepere şi după vechi tipare aveau ceva foarte poetic, lucru care îi plăcea şi tânărului Paolo.

Cesare Palladino şi Giacomo Briatore fuseseră vecini buni înainte ca Giacomo să se mute în Dorsoduro împreună cu familia şi

să-și deschidă acolo un bar, într-un mic *campo*, care în anii cincizeci, deși oarecum ascuns, urma să devină o mică atracție. Giacomo a stat lângă mormântul soției fabricantului de lămpi, consolându-i tăcut pe acesta și pe fiul său, iar la inaugurarea *Settimo Cielo*, Cesare i-a oferit zece lămpi care au fost agățate la ferestre și îi atrăgeau pe oaspeți.

Într-o seară de mai, Paolo Palladino ședea într-un colț al cafenelei, cu o carte de poezie a lui Pablo Neruda, când ușa s-a deschis și a intrat o tânără însoțită de un bărbat mai în vârstă. Erau străini, așa cum se putea ghici cu ușurință după harta mare a Veneției deasupra căreia cei doi se aplecaseră arătând cu degetul diferite locuri, dar și pentru că vorbeau în franceză. Aparent, tată și fiică. Ea a comandat într-o italiană destul de corectă *due campari orange*. Era o fată drăguță, cu părul blond legat într-o coadă de cal, iar balerinii roșii ieșeau nostim în evidență de sub rochia albă cu poale înfoiate. Au discutat animat o vreme, și până și un orb și-ar fi dat seama că pentru tatăl ei fata e lumina ochilor. Părea un om de afaceri – cu un costum de stofă fină gri și pantofi de golf de culoare albastru-închis –, iar privirea lui severă se ațintea plină de iubire asupra tinerei femei care părea să-i povestească despre experiențele din timpul zilei, sorbind din când în când din paharul de Campari.

Giacomo stătea în spatele tejghelei, lăsându-și ochii să rătăcească asupra oaspeților. Micuțul bar era aglomerat în seara aceea, vremea frumoasă îi scosese pe toți din casă, atât localnici, cât și turiști. L-a observat atunci pe Paolo, care își pusese deoparte cartea de poezie și nu mai putea să-și desprindă privirea de la tânăra franțuzoaică.

La un moment dat, privirea stăruitoare a tânărului i-a atras și ei atenția. A zâmbit și și-a plecat ochii, sorbind imediat cu paiul din Campari, pentru ca doar câteva secunde mai târziu să se asigure că interesul tânărului care stătea în spatele tatălui ei încă nu se stinsese.

Amuzat, Briatore a urmărit schimbul de priviri dintre cei doi tineri. La scurt timp după aceea, când tatăl s-a ridicat și și-a cerut scuze pentru o clipă, Paolo a profitat imediat de ocazie. S-a repezit la masa franțuzoaicei și se părea că o copleșește cu complimente. Cuvintele lui aveau efect, așa cum se putea ghici cu ușurință după ochii strălucitori și obrajii tinerei, care se coloraseră într-un roz delicat. Briatore nu înțelegea ce spune Paolo, dar câteva secunde mai târziu, când servea vinul la masa alăturată, a fost uimit să-l audă pe fiul tăcut al producătorului de lămpi cum spune: „Vreau să fac cu tine ce face primăvara cu cireșii."

Exuberanța tinerească din această frază furtunoasă l-a făcut să zâmbească pe Giacomo, care s-a întors în spatele tejghelei. N-avea de unde să știe că tânărul Palladino împrumutase acel vers de la Pablo Neruda, a cărui poezie o citea tocmai când tânăra apărea ca o cometă în cafeneaua semiîntunecată. Giacomo Briatore nu citea poezii, fiorul său poetic limitându-se la înălțarea ocazională a montgolfierului pe cer, dar știa să le citească oamenilor pe chip.

Iar cei doi tineri trădau o afecțiune spontană. După ce tatăl tinerei femei s-a întors și cei doi au părăsit cafeneaua puțin mai târziu, Paolo a rămas multă vreme afundat în cartea lui de poezie.

Dar a doua zi la prânz, franțuzoaica a intrat cu răsuflarea tăiată și pași șovăitori în micuța cafenea, unde Palladino-fiul aștepta deja emoționat la o masă de lângă fereastră. S-au salutat stânjeniți, iar Paolo a comandat rapid două cappucino, de care se puteau agăța pentru început.

În zilele următoare, Paolo și Claire – așa se numea frumoasa franțuzoaică – au băut mai multe cești de cafea împreună în *Settimo Cielo*, câteodată o carafă de vin sau două Campari Orange. Întâlnirile aveau loc la momente foarte diferite, iar omul de afaceri în costumul său distins bineînțeles că nu era niciodată prezent.

Giacomo Briatore se îndoia că acesta știe că fiica lui se întâlnește cu fiul unui fabricant venețian de lămpi, care îi citea poezii și îi povestea despre orașul veșnic descris de atât de mulți mari scriitori.

Acum nu se poate spune că poeziile și cărțile erau un pretext, însă formau un preambul plăcut, care avea să-și dovedească foarte curând efectul. Privirile li se cufundau una într-alta, mâinile li se împleteau, pe înserate își dăruiau săruturi în *campo*, și două inimi tinere își închipuiau că împreună pot cuceri lumea și că de la Romeo și Julieta nimeni nu se mai îndrăgostise atât de nemuritor ca ei.

Într-o zi, Briatore a observat că Paolo a scos o carte în care părea că scrisese ceva și i-a oferit-o lui Claire cu o expresie tensionată. Ea a citit dedicația, a râs, l-a luat de mână și l-a privit intens. Altă dată, el a adus o cutiuță de bijuterii și i-a pus pe deget un inel, pe care ea l-a privit cu emoție.

Toate astea nu-i scăpaseră barmanului din *Settimo Cielo*. Uneori Giacomo Briatore se întreba puțin îngrijorat cum s-ar putea termina acea poveste, pentru că în mod inevitabil avea să se termine. Dar nu era treaba lui și nu el trebuia să intervină în cursul lucrurilor; el era doar un tânăr barman în spatele tejghelei, care spăla pahare, pregătea cești de espresso, vedea foarte multe și tăcea în majoritatea cazurilor. Și astfel a tăcut și atunci.

Nici Cesare Palladino nu bănuia că fiul său întâlnise iubirea, chiar dacă aerul absent și fericit al acestuia devenea din ce în ce mai insuportabil.

Apoi, deodată, norii au apărut și și-au aruncat umbra peste strălucirea poetică a acelor zile senine din *Settimo Cielo*. Se petrecuse ceva.

Chipurile celor doi îndrăgostiți au devenit din ce în ce mai frământate, privirile mai conspirative. Timp de câteva zile au șușotit și au pus țara la cale, iar ochii lui Paolo căpătau o strălucire febrilă în timp ce îi vorbea cu o hotărâre sălbatică tinerei femei, a cărei față

devenea din ce în ce mai palidă. Ea a clătinat din cap, apoi a început să plângă, pe urmă s-a liniştit şi, în cele din urmă, a dat din cap, cu ochii mari fixaţi asupra lui Paolo. Indiferent ce îi ceruse el, ea avea să facă, pentru că nu voia să-l piardă.

În seara aceea, când au părăsit cafeneaua, care avea uşile larg deschise pentru a-i permite aerului blând de mai să pătrundă, şi şi-au luat rămas-bun în micul *campo* în amurg, Paolo a strâns-o pe Claire în braţe cu o mişcare violentă şi a sărutat-o pe gură. Au rămas acolo vreme îndelungată, strânşi într-o îmbrăţişare care nu voia să se sfârşească, în timp ce luna palidă cobora printre acoperişurile caselor şi scălda locul într-o lumină strălucitoare.

— *A domani!* a strigat în urma ei, când în cele din urmă s-au desprins unul de altul şi ea s-a îndepărtat cu paşi iuţi.

— Pe mâine, a răsunat ca un mic ecou de sub *sottoportego*, care îi înghiţea silueta.

A doua zi s-a întâmplat ceva groaznic. Era o zi însorită, care nu prevestea nimic rău şi de care barmanul avea să-şi amintească pentru o lungă perioadă de timp. Chiar dacă de-a lungul anilor alte poveşti şi chipuri aveau să se aşeze peste evenimentele din acea dimineaţă – până în momentul în care Eleonore Delacourt a făcut acea descoperire pe raftul din *Settimo Cielo* şi amintirile bătrânului barman s-au trezit.

Giacomo Briatore tocmai turnase boabe proaspete de cafea în maşina cromată strălucitoare, când uşa cafenelei a fost împinsă. Îmbrăcată cu un mantou din poplin de culoare deschisă şi cu o pălărie mare de paie pe cap, Claire a intrat şi s-a oprit o clipă nesigură în mijlocul încăperii. Ţinea ceva la piept. Abia la a doua privire, Giacomo Briatore i-a observat ochii înlăcrimaţi, umbriţi de borul pălăriei. „Doamne, cât de palidă este fata asta!" i-a trecut prin cap,

iar când franţuzoaica s-a îndreptat spre el cu paşi ţepeni, a fost cuprins de un sentiment neplăcut.

A observat o mişcare afară, în *campo*. În faţa cafenelei aştepta tatăl fetei, care purta la rândul lui pălărie şi haină. Stătea acolo, nemişcat şi ameninţător, precum comandantul din opera lui Don Giovanni, cu două valize alături.

— Trebuie să plec pe neaşteptate, a spus Claire uitându-se la barman cu o privire atât de disperată încât omul a fost pătruns până în măduva oaselor. Aţi putea să-i daţi asta lui Paolo când vine?

I-a întins şovăind plicul pe care îl ţinea strâns în mână.

— Şi spuneţi-i... Vocea i se gâtuia şi a întors repede capul într-o parte, ducându-şi mâna la gură. Spuneţi-i că mi-aş fi dorit atât de mult să-l aştept, dar...

Comandantul şi-a dres glasul şi s-a încruntat.

— *Viens, ma chérie*, altfel pierdem trenul, a strigat el de afară.

— *Je viens, papa!* Claire l-a privit rugător pe barman. Spuneţi-i că îmi pare rău... Şi, vă rog!... daţi-i scrisoarea!

Cu acele cuvinte s-a întors şi a fugit cu paşi silenţioşi din cafenea.

Două ore mai târziu, Paolo Palladino intra în *Settimo Cielo* uitându-se în jur. Dar femeia cu care trebuia să se întâlnească nu era acolo. Şi-a lăsat rucsacul greu să-i alunece de pe umăr şi s-a pus pe aşteptat. Giacomo Briatore ar fi vrut să-l cruţe de acel moment, dar s-a dus la tânăr şi i-a înmânat plicul subţire din hârtie albastră.

— Ea a fost deja aici şi ţi-a lăsat scrisoarea asta, Paolo, a spus barmanul. Ţi-a transmis că îi pare rău şi că nu poate să te aştepte.

Paolo a luat scrisoarea cu surprindere.

— O scrisoare? a întrebat el.

S-a aşezat la masa de lângă fereastră şi a deschis plicul cu mâini tremurânde. A despăturit apoi foaia subţire şi a început să citească. Umerii i se încovoiau pe măsură ce privirea neîncrezătoare parcurgea

rândurile scrisorii, încercând să-i priceapă conținutul. Citi iar și iar scrisoarea ca și cum astfel ar fi putut schimba ceva. Dar nimic nu s-a schimbat.

Când în cele din urmă a lăsat foaia să cadă pe masă, culoarea din obraji îi dispăruse.

— Nu, a șoptit el, alb ca peretele. Nu!

Și-a cuprins fața cu mâinile și a izbucnit într-un plâns tăcut care îi cutremura tot corpul.

Apoi a sărit brusc în picioare și s-a năpustit spre bar.

— Când a fost aici, când?! a vrut el să știe.

Giacomo Briatore îl privea cu compătimire.

— Crede-mă, Paolo, a plecat de mult, a spus el. De prea mult timp ca să o aduci înapoi. A fost aici dimineață, devreme. Tatăl ei o aștepta afară. Era foarte supărată, pot să te asigur de asta.

Clătinându-se, Paolo s-a întors la masă și și-a îngropat capul între brațe. Giacomo Briatore a pus în tăcere un pahar de *grappa* în fața lui.

— O să fie bine, a spus el.

În cele mai multe cazuri, prostia asta e adevărat. Dar nu și în cazul lui Paolo Palladino.

Giacomo Briatore îl privea cu îngrijorare crescândă pe tânărul care dăduse pe gât primul pahar de *grappa*, la fel pe al doilea și al treilea. La un moment dat l-a văzut scoțând din rucsacul imens o carte pe care a început să o frunzărească ca un nebun. Apoi a închis-o și a rămas holbându-se drept înainte. Probabil că a stat astfel nemișcat două ore. Au apărut și alți clienți, barul a început să se umple încet. Giacomo Briatore era ocupat până peste cap.

Mai târziu, când s-a uitat spre fereastră, Paolo plecase. Numai cartea cu învelitoarea galben-maronie se afla încă pe masă, așa că a pus-o pe raft ca să poată fi recuperată după aceea de tânăr.

Fiindu-i complet necunoscut sensul simbolic al romanului lui Toddi, barmanul a presupus că fiul fabricantului de lămpi uitase pur și simplu cartea în urma durerii copleșitoare. Dar nu era cazul. Nefericitul Paolo Palladino nu mai voia acea carte ai cărei eroi erau mult mai norocoși decât el și nefericita Claire, pe care o pierduse pentru totdeauna. Nu reușise să o țină, la fel ca năvodul ce nu poate ține apa. Cu acest vers trist din Neruda în minte a părăsit abătut *Settimo Cielo*. „Dragostea este scurtă și veșnică e durerea."

Mai târziu, s-a spus că fiul fabricantului de lămpi a încercat să-și ia viața sărind în Canal Grande în acea noapte, dar nici asta nu i-a reușit.

Un pescar care, contrar obiceiului său, s-a întors acasă foarte târziu în acea seară, a auzit plescăitul și l-a pescuit pe tânărul disperat care nu știa să înoate. Doar barmanul cunoștea motivul saltului mortal al tânărului, dar nu a spus nimic. I-a sugerat însă lui Cesare Palladino, care în gestul exagerat al odraslei sale văzuse o dovadă suplimentară a efectului periculos al literaturii, să-i acorde unicului fiu o mică îngăduință și să-i ofere toată dragostea de care era în stare.

— Crede-mă, Cesare, este un băiat bun. Va reveni din nou cu picioarele pe pământ, ai puțină răbdare cu el. Are suflet de artist. Ce putem înțelege noi din asta?

Cesare a pufnit disprețuitor, dar a ținut seamă de cuvintele tânărului barman. Și așa s-a făcut că în decursul următoarelor două decenii, tatăl și fiul au fabricat lămpi în atelier, coexistând pașnic, chiar și cu unele creații noi care erau cel puțin la fel de frumoase ca lămpile care atârnau în cafenea.

Cu toate astea, Paolo Palladino nu s-a mai întors la *Settimo Cielo*, care timp de câteva săptămâni fusese pentru el paradisul. Virilio ar fi spus probabil că pentru fiul fabricantului de lămpi cafeneaua devenise un „ne-loc", numai că acolo timpul nu se accelerase în mod

înspăimântător, ci pentru Paolo se oprise cel puțin la fel de înspăimântător într-o buclă infinită și crudă.

Noi clienți veneau și plecau, pe rafturi erau așezate cărți, iar romanul lui Silvio Toddi, în care Paolo strecurase scrisoarea de despărțire a iubitei lui, aluneca tot mai în spate, până când Giacomo nu s-a mai gândit la povestea aceea și a uitat de carte până la urmă.

Paolo Palladino a murit la numai treizeci și trei de ani, necăsătorit și fără copii, și a fost îngropat pe o ploaie torențială în cimitirul San Michele. Și din nou Giacomo Briatore a stat la înmormântare lângă Cesare Palladino, care își pierduse și soția și fiul, și l-a bătut neajutorat pe umăr.

Viața este nedreaptă, iar unii oameni sunt mai puțin norocoși decât alții. În final rămâne doar amintirea. La urma urmei, lămpile au supraviețuit anilor, iar după moartea bătrânului Palladino, un tânăr demn de stimă, care și-a dorit să mențină viu artizanatul venețian, a deschis magazinele *Venetia-Studium*, de unde Nelly fusese pe punctul de a cumpăra o lampă Fortuny.

— Se spune că nu se moare din dragoste, zise Giacomo Briatore după ce încheie povestea tristului fabricant de lămpi. Dar în cazul lui Paolo Palladino nu sunt sigur dacă în final nu a murit de inimă rea.

Nelly tăcu mâhnită. Soarta nefericitului venețian o afectase. Se întrebă dacă bunica ei a regretat vreodată că îl părăsise pe tânărul Paolo. Împreună cu Maximilian Delacourt, pe care avea să-l întâlnească câțiva ani mai târziu, ea fusese fericită toată viața, dar probabil că prima dragoste nu se uită niciodată. Mai ales când se termină atât de trist.

— *Ecco* – nu toată lumea este atât de norocoasă să îmbătrânească alături de prima iubire, spuse bătrânul barman, ca și cum

i-ar fi citit gândurile. Asta e o favoare deosebită. Dar cine ar putea şti dacă tinerii ăia, proveniţi din lumi atât de diferite, ar fi fost cu adevărat fericiţi unul cu celălalt.

Clătină încet din cap şi Nelly privi tăcută la vechiul inel cu granate. Apoi îşi întinse mâna către Giacomo Briatore și spuse:

— Bunica mi-a dat acest inel înainte să moară. Ar putea fi inelul pe care i l-a oferit Paolo?

Vechiul Briatore luă mâna lui Nelly și privi inelul.

— Da... da, ar putea fi, spuse el, deși nu putea să-și amintească cum arăta inelul lui Paolo. Îmi amintesc, zise ferm. Ăsta e inelul.

Nelly scoase un oftat de uşurare. Date fiind şi cuvintele gravate pe inel, nu încăpea nicio îndoială că ultima afirmație a bătrânului barman însemna mult pentru ea.

— Ce poveste tristă, spuse Nelly, care părea răvășită. Știți, Signor Briatore, acele lămpi din fereastră m-au atras ca prin magie. M-am apropiat şi apoi am descoperit numele cafenelei, și am știut că această cafenea are o menire specială pentru mine. Și așa s-a și întâmplat.

Bătrânul Briatore îi turnă în tăcere un pahar de *grappa*, iar ea îl bău ca pe apă.

— Ce ciudată înlănțuire de întâmplări. Aproape că ai senzația că am fost călăuzită de o mână invizibilă, nu-i așa? Nelly privi lămpile. Vreau să spun, nu-i incredibil că lămpile astea au fost făcute de tatăl bărbatului care a iubit-o pe bunica atât de mult, încât nu voia să trăiască fără ea? Clătină din cap. Și acum stau aici după toţi anii ăştia...

Ea amuţi, căci era să adauge „de parcă aș repeta totul".

Luă cartea şi puse scrisoarea bunicii înăuntru. Apoi se uită la ceas. Era trecut de ora zece.

— Cred că voi merge acasă acum. Spuneți-i lui Valentino că nu mai pot aștepta. Le zâmbi celor doi Briatore. Va trebui să petreacă fără mine ziua de nume. Dar cine știe când va veni?

Ridică din umeri, părând că se gândește la ceva.

— Transmiteți-i că mâine mă duc la San Michele. Vreau să merg la mormântul fabricantului de lămpi și să-l salut din partea bunicii mele.

Bătrânul Briatore o privi în tăcere, apoi zâmbi.

— Vreau să vă dăruiesc ceva, Signorina Eleonora. Se aplecă spre fiul său și mormăi ceva. Alessandro dădu din cap și se îndreptă către fereastră. Se urcă pe un scaun, scoase a noua lampă și i-o întinse tatălui său.

— Poftim, fata mea, vă aparține, spuse bătrânul Briatore. Am impresia că lampa asta vă aștepta. Nu, nu, nicio obiecție, altfel mă supăr. Zâmbi și îi făcu cu ochiul lui Nelly. Îmi place mai mult vechea simetrie.

Când, cu o privire extenuată, Valentino deschise ușa la *Settimo Cielo* pe la miezul nopții, doar bunicul mai era pe scaunul din colț. Giacomo Briatore își așteptase nepotul și între timp ațipise.

— Hei, *nonno*! *Nonno!* Unde sunt ceilalți? strigă Valentino surprins.

Bătrânul Briatore făcu ochii mari.

— Băiete, dar chiar ai tupeu, spuse el. Știi ce târziu este?

— Crede-mă, știu bine! îi răspunse Valentino, care pentru prima oară nu avea nici cea mai mică vină pentru întârzierea lui. Își ridică degetele uleioase. Mai întâi, barca m-a lăsat baltă, apoi s-a stricat și telefonul. Mă bucur că am reușit să ajung aici. Sunt terminat.

— Ei bine, băiete, ai pierdut ce a fost mai bun, spuse Giacomo Briatore. Nu-ți poți imagina ce s-a întâmplat aici în seara asta. Un

film e nimic pe lângă asta. Se îndreptă greoi spre bar și luă alt pahar. Păi, așază-te mai întâi. Umplu cu vârf cele două pahare. Pentru ciocnit paharul trebuie să te mulțumești cu bătrânul tău *nonno*. Dar el îți poate povesti multe.

24

În cele din urmă, fiecare viață devine o poveste, iar cea mai scurtă este cea gravată pe piatra de mormânt: începutul și sfârșitul, nașterea și moartea. Timpul dintre ele este povestea propriu-zisă. Poate fi lungă sau scurtă. Uneori durează nouăzeci și trei de ani, alteori doar trei. Citim datele în trecere și ne imaginăm ce destine se pot ascunde în spatele lor.

De o oră se aflau deja în cimitirul San Michele, o insulă la care se putea ajunge doar cu barca, și, fiindcă barca cu motor a lui Valentino cedase cu o seară în urmă și se afla în atelier, veniseră cu *vaporettoul*.

Oftând, Valentino pășea greoi în urma lui Nelly, care alerga emoționată printre pietrele funerare. Și-ar fi putut imagina multe pentru Ziua Îndrăgostiților, dar cu siguranță nu o vizită pe insula cimitirului San Michele. Nu putea decât să spere că vor găsi curând mormântul familiei Palladino și vor încheia definitiv acel capitol nefericit. La urma urmei, lucruri mult mai importante erau planificate pentru acea zi, lucruri care priveau viitorul!

— Mă bucur să te ajut, dar îmi pot imagina lucruri mai frumoase decât să petrecem Ziua Îndrăgostiților în cimitir, spuse el încet când intrau pe poarta mare, în spatele căreia se întindeau șiruri de dale de marmură și morminte cu coloane înconjurate de iederă și îngeri care își ridicau privirea goală spre cer. Pe multe morminte

se vedeau fotografii înrămate cu chipul decedaţilor. Ce facem aici, printre morţii ăştia? Oricum trecutul nu mai poate fi schimbat.

— Posibil, răspunse Nelly. Dar putem învăţa din trecut, nu crezi?

Valentino putea doar să spere că Nelly o să tragă corect concluziile din trecut. Nu trebuia să facă aceeaşi greşeală ca bunica ei, care îi rănise inima unui biet tânăr italian.

În seara din ajun, când Valentino a ajuns la *Settimo Cielo*, Nelly deja plecase. Dar bunicul i-a spus povestea lui Paolo Palladino şi a bunicii lui Nelly, al cărei final nefericit l-a tulburat şi pe el. Mai ales când ceva mai târziu a găsit cutia pe care Nelly o lăsase pe masă pentru el.

Încântat şi entuziasmat, a despachetat mai întâi prespapierul din sticlă cu leu de aur din hârtia mătăsoasă. Era un semn bun faptul că îi dăruise ceva atât de frumos. Dar apoi i-a picat în mână micul cartonaş pe care Nelly îl pusese înăuntru.

„Dragă Valentino,

Chiar dacă mă vei uita în curând, acest leu îţi va reaminti din când în când că a existat odată o fată nefericită care a dat peste tine în Piazza San Marco în clipa în care bătea clopotul în Campanila (un semn?) şi că ai făcut-o să râdă de mai multe ori. Mi-a plăcut foarte mult să fiu alături de *cicisbeo* al meu, chiar dacă (din fericire) el nu a fost întotdeauna cuminte.

Mulţumesc pentru tot.

Nelly“

Valentino nu prea știa ce să înțeleagă din mesajul scurt care părea la fel de irevocabil ca o scrisoare de adio. Evident că Nelly era deja cu un picior în trenul spre Paris, cu care, după cum știa Valentino, urma să plece în trei zile. Dar nu putea și nu trebuia ca ea să dispară

așa ușor din viața lui. Și ce însemna asta, că el o va uita curând? Ce voia să spună cu o astfel de aberație? Sau spunea asta doar pentru că *ea* era cea care avea să-l uite în curând? Pe de altă parte, ea scrisese că a fost fericită alături de el, nu-i așa? Și pomenise de clopotul Campanilei? Ar trebui ca aluzia la remarca lui de atunci, făcută în glumă, să indice ceva printre rânduri?

Ah! Nimeni nu poate citi printre rânduri mai bine ca un îndrăgostit!

Valentino nu era nicidecum superstițios, dar în acel moment nu dorea nimic mai mult decât ca gluma lui de atunci să devină în curând serioasă.

La prânz, când luaseră *vaporettoul* spre insula-cimitir, o studiase deseori pe furiș pe Nelly. Ea părea să fie departe cu gândurile ei și părea obsedată de ideea de a vizita mormântul lui Paolo Palladino. „Trebuie să închei acest lucru aici, înțelegi?" spusese ea. „La urma urmei, e vorba de bunica mea." El a dat din cap cu bunăvoință și a oftat înăbușit. Dacă era atât de important pentru ea. Motivul întârzierii extraordinar de mari din seara trecută nu părea să o intereseze prea mult. „Da, da, bine", rostise ea absentă la telefon, în dimineața aceea. „Nu este atât de important." Bine măcar că nu era supărată pe el.

Se gândea la montgolfierul care aștepta atât de falnic și frumos la Lido, și starea lui de spirit era tot mai bună, pe măsură ce căuta cu privirea printre șirurile de morminte. *Arlecchino* încă mai avea un as în mânecă cu care să o convingă în cele din urmă pe *Colombina.*

Apoi se opri. Găsise mormântul.

— Aici este! Îi făcu lui Nelly un semn cu mâna și arătă spre o placă simplă din marmură albă, pe care erau gravate numele soților Maria și Cesare Palladino. Pe placa de mormânt îngustă de alături se afla numele lui Paolo Palladino.

Nelly se aplecă și îndepărtă iedera încolăcită pentru a privi fotografia ovală cu portretul tânărului Paolo. Avea o față bine tăiată și privea grav, cu ochii întunecați, în infinit.

— Așadar, el a fost prima iubire a bunicii mele, spuse Nelly gânditoare. Ciudat că nu mi-a povestit niciodată nimic despre el – și totuși, port inelul pe care el i l-a dăruit atunci. Bietul tip. Cred că seamănă puțin cu tine, Valentino.

— Păi nu văd nicio asemănare, răspunse Valentino. Cu excepția faptului că are părul negru și ochii căprui. Sper că arăt ceva mai fericit. Cercetă cu atenție fotografia. Apoi descoperi textul de dedesubt. Uite, mai scrie ceva.

Nelly se aplecă în față.

— „Dragostea este atât de scurtă, iar uitarea e veșnică", citi ea. Apoi clătină din cap. Nu, Paolo Palladino, nu ești uitat pentru veșnicie. Îți aduc înapoi cartea pe care i-ai dat-o bunicii mele în *Settimo Cielo* și, crede-mă, ea s-a gândit la tine, pentru că mi-a dăruit inelul ăsta. Ridică inelul cu granate în lumină. Mi-ar fi putut da un alt inel, și nu a fost o coincidență faptul că a fost tocmai ăsta! După atâția ani, tot nu te-a uitat. Și n-a uitat nici inscripția.

Nelly scoase cartea de Silvio Toddi care aparținuse bunicii și o puse între crenguțele de iederă. Apoi luă exemplarul lui Paolo Palladino și îl puse alături. Scosese dinainte scrisoarea.

— Ei bine, spuse Valentino, punându-și brațul în jurul lui Nelly. Cel puțin acum cărțile sunt unite și se pot veșteji aici împreună.

Nelly zâmbi. Rămaseră acolo în tăcere pentru o vreme. Cărțile stăteau una lângă alta, aproape dispărând în frunzișul dens al iederei.

— *Amor vincit omnia*, zise Nelly solemn.

— Ei bine, cred că este un bun motto pentru Ziua Îndrăgostiților, spuse Valentino, asigurându-se că sacul mic de catifea cu inelul cu

rubin se află încă în buzunar. Şi acum, vino! E timpul să plecăm. Îi făcu un semn conspirativ. Surpriza aşteaptă.

O conduse la ieşirea din cimitir pe reticenta Nelly, care nu avea chef de alte surprize.

— O, Valentino, nu ştiu, a început ea. Sunt încă atât de tulburată în mod ciudat de toată povestea asta. Nu vrei să amânăm surpriza până mâine?

Valentino clătină cu putere din cap, gândindu-se că unele femei trebuie forţate spre fericire.

— În niciun caz, explică el. În afară de asta, chestiunea nu poate fi amânată.

Aruncă o privire la ceas şi se gândi la Tiziana şi Luciano, care deja trebuia să fi ajuns la Lido.

— *Andiamo*, Signorina Eleonora, *andiamo*! strigă zâmbind cu mândrie. Azi te voi face cea mai fericită femeie din Veneția. O să vezi, vei leșina de bucurie.

Și așa s-a și întâmplat.

Aproape.

25

După-amiaza târzie coborâse în lagună, iar soarele se înclina și își întindea mantaua roșie ca focul deasupra apei, când ei se îndreptau cu *vaporettoul* spre Lido.

Nelly nu mai fusese la Lido înainte – acea insulă alungită care se află în fața Veneției și dincolo de care se întinde Marea Adriatică. O dată pe an, la Festivalul de film, insula se gătea și devenea podiumul frumosului și al celebrităților, ca apoi să se scufunde în pașnica normalitate. Și în acea zi de paisprezece februarie era liniște la Lido.

Cu pași rapizi, Valentino se grăbi de-a lungul Lungomare Guglielmo Marconi, trecu pe lângă faimosul Grand Hotel des Bains, care, cu leul de piatră deasupra intrării, se înălța alb și liniștit în spatele gardurilor verzi și fusese transformat într-o reședință de lux, pe lângă clădirile și hotelurile mai mici, și trecu de asemenea de Hotel Excelsior, cu gigantica terasă cu vedere la lac. O trăgea după el pe Nelly, care se lăsase molipsită de entuziasmul lui și râdea nervos din când în când. Ce născocise oare Valentino, încât să producă un astfel de suspans?

În cele din urmă se opri și făcu un semn către doi oameni care se grăbeau să le vină în întâmpinare dinspre plajă. Nelly o recunoscu imediat pe tânăra roșcată din Ca' Rezzonico, dar pe tânărul de lângă ea nu-l văzuse niciodată.

— Ați ajuns, în sfârșit, strigă Tiziana cu răsuflarea tăiată, privind-o pe Nelly cu curiozitate.

— Vântul ne e favorabil, putem să-i dăm drumul, spuse tânărul.

Puteau să-i dea drumul? Făceau oare o călătorie cu barca în patru sau un picnic de iarnă la Lido? Asta trebuia să fie surpriza?

— Ăștia sunt prietenii mei, Tiziana și Luciano, strigă Valentino, care și el avea răsuflarea tăiată. Fără ajutorul lor nu aș fi reușit.

Râseră cu toții, iar Tiziana îl luă de braț pe Luciano. Era evident că cei doi formau un cuplu, iar Nelly se rușină puțin pentru gelozia ei. Confuză, se uita când la unul, când la altul.

— Dar ce...?

— Închide ochii, îi porunci atunci Valentino.

Nelly chicoti. Simți cum inima îi saltă în coșul pieptului ca o minge de cauciuc.

— O, Valentino, nu mă mai ține atâta în suspans, strigă ea, dar închise ascultătoare ochii.

— Da, Valentino al nostru adoră gesturile mari, o auzi pe Tiziana. E un adevărat romantic!

— Spre deosebire de mine, vrei să zici, explică Luciano.

Râseră cu toții, emoționați. Apoi nu mai vorbi nimeni.

Nelly se lăsă condusă de Valentino și se agăță zdravăn de brațul lui – așa cum o făcuse în urmă cu aproape patru săptămâni în Piazza San Marco. Era neobișnuit să nu vezi nimic. La un moment dat se împiedică. *Piano, piano!*, îl auzi pe Valentino. Era foarte aproape de ea și din nou simți acel amestec de levănțică și lemn de santal. O conduse cu grijă pe o cărare. În clipa următoare, Nelly simți nisipul sub picioare și mirosi aerul de mare. Sunetul valurilor blânde care ajungeau la țărm se amesteca cu un scârțâit ușor care semăna cu velele unei nave care se leagănă în vânt.

Valentino își eliberă brațul și se retrase. Pe lângă ea trecură pași iuți, iar voci agitate șușoteau.

— Și acum poți să deschizi ochii! strigă Valentino. Toate cele bune de Ziua Îndrăgostiților!

Nelly se aştepta la orice, dar ceea ce văzu când deschise ochii îi tăie răsuflarea.

Chiar în fața ei, în lumina de apus a soarelui, se înălța un magnific montgolfier în albastru, roşu şi auriu – era vechiul vehicul pe care îl admirase în pozele din cafenea. Balonul trăgea nerăbdător de frânghii, gata să urce pe cerul înserării.

Nefericitul Valentino lovise la fix cu darul său. Stătea acolo cu cei doi prieteni și părea să-și iasă din piele de mândrie. Tiziana și Luciano bătură cu entuziasm din palme pentru surpriza reușită.

Nelly simți că este pe punctul de a leșina.

Înfricoșată și incapabilă să spună un cuvânt, se uită la chipul nerăbdător al lui Valentino.

— Știam că o să-ți placă, spuse el peste măsură de bucuros. Am făcut totul pentru tine. Și acum, vino!

Îi întinse mâna, iar în zâmbet i se citea toată dragostea pe care un bărbat i-o poate oferi unei femei.

Cerul începu să se rotească în jurul lui Nelly.

— Niciodată! fu tot ce putu spune. Mai degrabă mor!

— Ce?!

Trei strigăte simultane opriră rotirea cerului.

Nefericită, Nelly se uită la fața lui Valentino, care reflecta o dezamăgire imensă. Se gândi la toate eforturile pe care el le depusese ceas de ceas, zi de zi, pentru a-i oferi ceea ce credea că ar fi cea mai plăcută surpriză. Văzu chipul epuizat cu care ajungea de fiecare dată cu

întârziere la cafenea, cearcănele, aşteptarea lui tensionată. Se văzu pe ea însăşi în faţa fotografiilor cu montgolfierul bătrânului Giacomo cum exclama încântată: „Cât de romantic!"

Chiar ea îl condusese pe un drum greşit.

Şi, paradoxal, acesta era adevărul: pentru Nelly nimic nu era mai poetic decât un balon cu aer cald, dar numai dacă puteai să-l admiri de pe un teren solid. Dintr-odată, se văzu înapoi în Paris, unde într-o după-amiază însorită de octombrie privise cu ardoare un montgolfier care plutea deasupra Senei ca o mică minune.

— Îmi pare rău, şopti ea precum Claire Beaufort cu ani în urmă. Îmi pare atât de rău.

Valentino se uită la ea cu o disperare crescândă. Nu ştia ce se întâmplă cu Nelly, înţelesese doar că pentru ea acel „niciodată" era definitiv şi se referea, desigur, la el.

Cum ar fi putut el bănui că era nevoie de puteri magice pentru a o determina pe iubita lui să urce într-un montgolfier plutitor? Şi Valentino nu poseda puteri magice.

Clătină din cap neîncrezător.

— Aşa ceva nu se poate, Nelly. Pur şi simplu nu se poate, se bâlbâi el şi îşi deschise braţele cu un gest de neputinţă. Nu ştii că te iubesc? Te iubesc, Eleonore Delacourt.

Nelly închise ochii. Erau cuvintele dorite în secret în tot acel răstimp.

Inima îi bătea cu putere şi, cu fiecare lovitură care se succeda rapid, i se derulau prin faţă alte imagini. Balonul cu aer cald deasupra Senei, profesorul Beauchamps, care vrusese să zboare la New York împreună cu ea, Sean cântând *Come Fly with Me* în faţă la Notre-Dame, Jeanne lovindu-se peste frunte şi povestindu-i despre statisticile privind siguranţa zborurilor, părinţii ei, care îi făceau semn veseli din

Citroenul albastru ca cerul, Signor Pozzi, care îi striga *Andiamo!*, Pulcinella îmbrăcat în alb, legănându-se în cer pe frânghie, Valentino sărutând-o în micul *campo*, în așa fel încât nu mai simțea pământul de sub picioarele ei, privirea pătrunzătoare a bunicii când îi dăruise vechiul inel cu granate. „Îți doresc să găsești într-o zi un bărbat cu care să poți să zbori, copila mea..."

Nelly atinse inelul, care dintr-odată îi ardea pielea ca focul.

— Dar... n-am făcut-o niciodată, spuse ea, uitându-se la Valentino cu ochi mari.

Valentino îi întinse mâna.

— Pentru toate există o primă dată, spuse el.

Amor vincit omnia, gândi Nelly, când îi apucă mâna. *Amor vincit omnia.*

În timp ce Valentino și Nelly se urcau în montgolfier însoțiți de strigătele entuziaste ale Tizianei și ale lui Luciano, Nelly miji ochii și se prinse zdravăn de marginea coșului cu ambele mâini. Simțea o gâdilătură puternică în stomac și, pentru o clipă oribilă, nu știu dacă urcă sau cade.

„O, Dumnezeule, ne prăbușim, ne prăbușim!" era tot ce mai putea să gândească.

— Nelly, uite! Deschide ochii și privește cât e de frumos, spuse încet Valentino.

Îi simți obrazul lipit de al său. Pășise în spatele ei și îi cuprinsese talia cu brațele.

— Îți pun toată Veneția la picioare.

Nelly deschise ochii cu grijă. Alunecau pe cerul înserat care căpăta nuanțe de albastru-intens. Sunete ușoare urcau de jos, aerul

părea ca de sticlă. Se mişcau lin deasupra oraşului plutitor, cu toate luminile şi poveştile lui.

Nelly nu se putu abţine. Începu să râdă. Înălţă capul, privi spre cerul nopţii, întinse chiuind mâna după stele şi râse.

Era un moment magic. Şi aşa cum se întâmplă cu momentele magice, apar mereu atunci când imposibilul devine posibil. Şi atunci se numeşte „miracol". Iar uneori – nu numai în romane, ci şi în viaţa reală – dragostea este cea care în final învinge frica şi ne permite să zburăm împreună, în ciuda tuturor îndoielilor şi incertitudinilor.

În acea noapte, stelele au strălucit mai puternic ca niciodată, şi, pe măsură ce se cufunda fericită în braţele iubitoare ale lui Valentino, care i-a cerut inima şi mâna la înălţime şi nu şi-a lăsat inelul să scape în lagună, ci cu mişcări sigure i l-a pus pe deget înainte să o sărute, Nelly s-a gândit că lui Paul Virilio i-ar fi plăcut cu siguranţă acea formă de a zbura.

Chiar dacă i se spunea „plimbare".

Epilog

Bineînțeles, Nelly Delacourt nu s-a întors la Paris, așa cum era planificat, în șaisprezece februarie – sau, mai degrabă, nu s-a întors la Paris *singură*. Alături de ea stătea fericitul logodnic, care nu-și mai desprindea mâna dintr-a ei și pe care dorea să-l prezinte restului familiei.

Au luat masa și au băut până noaptea târziu în *Chez amis de Jeanne*, iar pe ușă au atârnat mesajul „Închis din cauza unor evenimente neașteptate în familie".

Mai trebuie să amintim că la masă se afla și un viitor pilot din Maine, care interpreta la chitară cântecele lui Frank Sinatra și declarase încheiat turneul său european, iar bucătăria franțuzească – cea mai bună din lume. La fiecare înghițitură de vin se uita adânc în ochii lui Jeanne, iar *Madame la tigresse* zâmbea fericită.

Nelly și-a terminat teza de masterat despre Virilio, dar nu intenționa să rămână la Universitate. Îi venise altă idee. Profesorul Beauchamps o copleșise cu laude privind lucrarea, în care nu era vorba doar de teoriile lui Paul Virilio, ci – uimitor! – și despre un balon cu aer cald. Cu toate astea, vestea logodnei fostei sale studente preferate l-a bucurat și mai mult pe profesor.

Nelly și-a închiriat apartamentul din Rue de Varenne și s-a mutat la Valentino, în orașul-lagună. Când a revenit în luna mai și a

văzut pentru prima dată Piazza San Marco ticsită de lume, a fost puțin speriată, dar curând avea să afle că în fiecare anotimp în Veneția se poate găsi un loc secret, mai ales dacă rătăcești pe acele *calli* pe care nu se duce nimeni.

Câteva luni mai târziu, Valentino și Nelly s-au căsătorit, drept urmare o nouă fotografie și-a găsit locul pe peretele din *Settimo Cielo*, în care pe fundal se zărea un vechi montgolfier în roșu, albastru și auriu, lucru care îl umplea de o mândrie nemărginită pe Giacomo Briatore.

Un an mai târziu s-a născut o fată. Micuța Flora avea buclele negre ale tatălui și ochii ca marea ai mamei, iar cel de-al doilea deget de la piciorușe era mai lung decât celelalte. Dar, mai presus de toate, fetița părea să fi moștenit vitejia bretonă a străbunicii Claire. Explora neînfricată împrejurimile, chiuind de plăcere când Valentino o arunca în sus, iar în dormitorul ei o lampă de mătase ca în povești se legăna în fața ferestrei.

Dar cu *Settimo Cielo* Nelly și-a împlinit un vis din copilărie. În memoria micuței librării cu salon de ceai pe care mama ei o avusese odinioară în Quimper, ea a transformat cafeneaua într-un loc unde să poți cumpăra cărți, să citești, să mănânci și să bei.

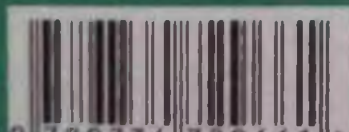
Spera și dorea ca oaspeții din *Settimo Cielo* să descopere scânteia de magie care îi fermecase viața. Și unde s-ar fi putut găsi acea scânteie de magie mai bine decât între copertele unei cărți – sau într-o cafenea micuță care părea croită pentru miracole.

Într-o zi, Nelly descoperă într-o carte o propoziție enigmatică, și asta o face să ia o decizie de neimaginat pentru ea până atunci: pleacă la Veneția, pe urmele cărții. Dar pentru o cititoare pasionată, romantică, timidă și obișnuită doar cu rutina ei de pariziancă silitoare, călătoriile de acest fel pot avea consecințe nebănuite. În inima orașului află că iubirea nu e doar o legendă, iar o micuță cafenea poate ascunde mai multe secrete și miracole decât ar putea bănui cineva.

Nicolas Barreau, autor de bestselleruri internaționale, spune o poveste rafinată și nonconformistă, fermecându-și, ca de obicei, cititoarele care cred în iubire.

Best Seller romance

ISBN 978-973-47-2966-1

www.edituraparalela45.ro

PREȚ cu TVA 35 LEI